

„PTEJTE SE NA PÍSMA“

(Jan 5, 39)

PŘÍLOHA „POSLA POKOJE PRO LID BOŽÍ“.

ROČNÍK I. – V.

O B S A H :

ROČNÍK I.

SVATÉ PÍSMO.....	5
POKOJ SKRZE KREV KŘÍŽE JEHO.	8
TAM JSEM DOMA.	8
VÍME.	10
ČTYŘI VZÁCNÉ SKUTEČNOSTI, KTERÉ ZARUČUJÍ SPASENÍ VĚŘÍCÍHO I.	11
POKOJ BOŽÍ.	14
AJ PŘIJDUŤ RYCHLE.	15
VÍRA.	17
ČTYŘI VZÁCNÉ SKUTEČNOSTI, KTERÉ ZARUČUJÍ SPASENÍ VĚŘÍCÍHO II.	19
V KOHO DŮVĚŘUJEŠ?	22
BLAHOSLAVENÝ ČLOVĚK, KTERÝ SE STRACHUJE VŽDYCKY	23
BUĎ VŮLE TVÁ.	23
JEDNÁŠ DLE SVÝCH MODLITEB?	24
HOTOVOST PRO PŘÍCHOD PÁNĚ.	25
REDAKČNÍ:.....	26

ROČNÍK II.

„JÁ JSEM VINNÝ KMEN, A VY RATOLESTI“	28
„ON SÁM“	34
MINULOST, PŘÍTOMNOST, BUDOUCNOST.	36
„KDO JE JAKO TY!“	37
„NEZAPOMÍNEJ!“	37
KRÁTKÉ ÚVAHY O CÍRKVI PÁNĚ.	39
ROZMLUVA VĚŘÍCÍHO SE ZVĚDAVÝM ČLOVĚKEM.	47
REDAKČNÍ.....	49
ODPUŠTĚNÍ A OSVOBOZENÍ.	50
ÚVAHY O SLUŽBĚ	55
VE SHROMÁŽDĚNÍ DÍTEK BOŽÍCH.	55

ZLATÁ PRAVIDLA PRO RODIČE.....	64
--------------------------------	----

ROČNÍK III.

BLAHOSLAVENÝ DÍL VĚŘÍCÍHO.....	66
RYCHLÁ POMOC.....	67
REDAKČNÍ.....	68
SVĚT A KŘEŠŤAN.	69
ZE STARÝCH DOPISŮ.	76
JEŽÍŠ, APOŠTOL A NEJVYŠŠÍ KNĚZ NAŠEHO VYZNÁNÍ I.....	79
ZRNKA.	81
TŘAPEC S MODROU ŠŤŮRKOU.....	82
POZEMSKÉ STAROSTI – NEBESKÁ KÁZEŇ.	92
JEŽÍŠ, APOŠTOL A NEJVYŠŠÍ KNĚZ NAŠEHO VYZNÁNÍ II.....	97
„PROBUĎ SE, PROBUĎ!“	98
PRAKTICKÉ POSVĚCENÍ.	99
„JAKOŽTO SYNOVÉ SVĚTLA CHOĎTE.“	100
NEZAPOMEŇ.	101

ROČNÍK IV.

„JÁŤ JSEM“ ANEB: HLAS JEŽÍŠE V BOUŘI I.	102
„SEDNA PŘEHÁNĚTI BUDE A PŘEČIŠŤOVATI STŘÍBRO.“	110
PRAMEN SÍLY.....	111
ZRNKA.	111
„JÁŤ JSEM“ ANEB: HLAS JEŽÍŠE V BOUŘI II.	112
VYKOUPENÍ, VZKŘÍŠENÍ A SPOJENÍ S KRISTEM.....	118
ŽIVOT S BOHEM.	120
JEŽÍŠ, APOŠTOL A NEJVYŠŠÍ KNĚZ NAŠEHO VYZNÁNÍ III.....	122
Z DOPISU.	125
PŘÍCHOD PÁNĚ.	128
„SKRZE TRPĚLIVOST OČEKÁVÁME“	133
JEŽÍŠ, APOŠTOL A NEJVYŠŠÍ KNĚZ NAŠEHO VYZNÁNÍ IV.	134

OBNOVENÍ ŘÍŠE ŘÍMSKÉ.....	137
ODPOVĚĎ NA OTÁZKU: MÁME NOVÉ APOŠTOLY?	140
DOPORUČUJÍCÍ LIST.	141
CO BYLO OD POČÁTKU.....	142
OBNOVENÍ ŘÍŠE ŘÍMSKÉ.....	144
Z DOPISU.	145
ZRNKA.	152
DŮVĚRA V BOHA.....	153
SOUD NAD KŘESŤANSTVEM.	154
JEN KAPKU OLEJE.	161
REDAKČNÍ.....	162

ROČNÍK V.

„TI, KTEŘÍŽ SE SLZAMI ROZSÍVALI, S PROZPĚVOVÁNÍM ŽÍTÍ BUDOU.“	164
NÁVRAT IZRAELE DO PALESTINY I.....	168
„PROČ VY MYSLÍTE ZLÉ VĚCI V SRDCÍCH SVÝCH?“	174
NÁVRAT IZRAELE DO PALESTINY II.....	175
DOPIS UMÍRAJÍCÍHO MALOMOCNÉHO.	182
JAK POZNÁM VŮLI BOŽÍ?	184
VZHŮRU VPŘED!	187
CO JE VELEBENÍ?	191
PŮSOBNÍ MODLITBY.	192
OBECENSTVÍ.	193
ANTIKRIST ANEB ČLOVĚK HŘÍCHA.	194
„NOC POMINULA, ALE DEN SE PŘIBLÍŽIL.“	204
CO STOJÍ PSÁNO V ŽALMU 68,20?	212
SLOVO VŠEM, KTEŘÍŽ JSOU PÁNĚ.	214
ZE ŽIVOTA.....	221
SLOVA PÍSMÁ SVATÉHO.....	222

„PTEJTE SE NA PÍSMO“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník I.

Číslo 1.

SVATÉ PÍSMO.

(Svědectví od J. N. D).

*„Všelikéť Písmo od
Boha jest vdechnuté“.*

2. Tim. 3,16.

Od doby, kdy jsem byl Biblí obrácen, osvěcen, přiveden z smrti do života, vykoupen, uznával jsem ji pevnou upřímnou, Bohem mně darovanou vírou. Skrze ní (Bibli) dostalo se mi poznání Božího, takže jsem Ho mohl velebiti skrze poznání Ježíše, mého Spasitele, který se nyní stal radostí, potěšením a silou mé duši. U mnohých použil Bůh zvláštních nástrojů, aby je k sobě přivedl, služebníků evangelia, které Bible zvěstuje, aneb přátel, kteří se namáhali o jejich duše, ale u mne tomu tak nebylo. Toto dílo, které je **vždycky** dílem Božím, bylo u mne způsobeno jedinečně psaným Slovem; a kdo zná jen poněkud nevýslovnou cenu Pána Ježíše, ten také pochopí, co je Bible pro toho, kterého v tomto ohledu osvítila. A i když jsem také, žel často, průběhem více jak třicetileté služby, na kterou nyní pohlížím, proti ní chybil, tu se přec ani jednou nestalo, že **ona** by mne kdy na holičkách nechala, aneb mi nedala to, což jsem potřeboval. A když jsem její slova jako veskrz pravdivá a důvěry hodná našel pro tento čas se všemi jeho hořkými zkušenostmi a těžkými poměry, tak jsem jist, že také ohledně věčnosti na ní úplně stavěti smím. „Slovo Páně zůstává na věky.“

Když toto Slovo dosáhlo do hloubky mé bíd, tu dosáhne také právě tak vzhůru až k výši slávy Boží, neboť ono přichází od Něho a je jako Jeho láska, která až ke mně sestupuje a těch nejmenších jednotlivostí mé slabosti se ujímá a právě tím svůj božský původ ukazuje. Nikdo jiný jak jedinečně Bůh

může tímto způsobem působiti a proto mne vede tato kniha k Němu. Jako Ježíš, který od Boha vyšel a k Němu zpět se vrátil, zjevuje také i Písmo Boha božským způsobem, ono přichází od Něho a pozdvihuje člověka k Němu. Přijme-li duše Slovo, tu uvede ji toto ve spojení s Bohem, poněvadž se v něm Bůh zjevuje. Nejmocnější důkazy, že tato kniha přichází od Boha, nacházejí se v ní samé — je jako slunce, které žádné světlo nepotřebuje, aby bylo viděno...

Chci zde nejjasnějším a bezpochybným způsobem vysloviti mé hluboké přesvědčení o božském vdechnutí Písma svatého. Ač nemohu jinak při čtení Písma, jak nedokonalost překladu aneb podobné nedostatky za takové považovati, tož čtu ho jako něco, co, poněvadž to je Slovo Boží, na prostou svrchovanost nade mnou má. A není žádné větší výsady nad tu, že máme sdělení, která přichází přímo od Boha...

Písmo je mojí radostí, moji útěchou, moji potravou, moji silou již mnohá léta, a já ho prostně jako Slovo Boží četl. Z počátku jsem v tomto ohledu prodělával hluboké duševní zkoušky, ale od té doby mohu, Bohu dík, Písmo míti za neporušitelný svazek mezi Ním a mnou; a i kdyby nebe a země, lidé, ano i viditelná církev sama v prach se obrátili. Mým hlubokým přesvědčením je, že Bůh ho dal, aby toto spojení mezi Ním a námi bylo utvořeno, ačkoliv milost a působení Ducha svatého je zapotřebí, aby se nám stalo užitečným a mělo autoritu nad našemi dušemi. Toto je zapotřebí následkem toho, co my v sobě samých jsme: Slovo samo o sobě se tím nemění. Neboť má-li býti přijato jako pravda, musí ono již před tím pravdou býti. A ačkoliv je zapotřebí díla Ducha svatého, aby byla tomuto Slovu jeho život přinášející působnost dána, tož má přec, jakožto božská pravda, vždycky jistý vliv také i na přirozené svědomí, které tomuto vlivu utéci nemůže. Světlo zjevuje „přestupníka“, ačkoliv tento ho nenávidí: Slovo Boží je člověku právě přizpůsobeno, ačkoliv tento mu je nepřátelským; ohledně milosti tak i pravdy, odpovídá úplně tomu, co on je, a nic nezjevuje tak velmi jeho zlou vůli jako jeho opovrhování Písmem. Tímto způsobem, poněvadž svědomí je pravdou zasáhnuto, aniž by se jeho vůle chtěla poddati, stupňuje se často u člověka odpor proti Písmu; odpírají Slovu právě proto, poněvadž to je pravda. Kdyby je to neznepokojovalo, tedy by se tolik nenamáhali s odporováním a vyhýbáním se jeho vlivu. Lidé se nedají stéblem rozdrážditi, za to ale mečem, jehožto dvojostří pociťují a se ho strachují.

Můj čtenáři, toto Slovo ti mluví o milosti, ne jen o pravdě, o milosti a lásce Boha, který Svého jednorozeného Syna dal, aby hříšníci, jako ty a já k Němu mohli přijíti, Jeho srdce poznati a Jej již nyní a brzy věčně Jej mohli požívat; aby svědomí dokonale očištěno, bez bázně, bez výčitky, s radostí na Jeho přítomnost mohlo myslet. Býti tam na tento způsob, před Ním v lásce, to je vrchol radosti. Slovo ti praví pravdu o tobě samém, ale také pravdu o Bohu lásky, a to, když ti ukazuje nekonečnou moudrost Jeho usnesení.

A nejlepším prostředkem, můj čtenáři, ku vždy lepšímu poznávání pravdy Bible a její autority, je pilné v ní bádání.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník I.

Číslo 2.

POKOJ SKRZE KREV KŘÍŽE JEHO.

Jeden kolportér nabízel po domích své vzácné zboží: Bible a křesťanské spisy. Zbožná jedna paní tázala se ho: „Učinil jste již také pokoj s Bohem?“ „Ne, milostivá paní“, odpověděl tázaný skromně, ale určitě. „Co?“ zvolala tato udiveně, „a Vy chodíte a nabízíte Bible a rozdáváte traktáty a snad kázete i evangelium?“ „Ano, to činím.“ „A přece jste ještě neučinil pokoj s Bohem?“ „Ne, milostivá paní“, odvětil kolportér, „neboť jsem svůj pokoj s Bohem učiniti **nemohl**, ale náš Pán Ježíš Kristus — velebeno budiž za to Jeho jméno — On učinil pokoj pro mne již před téměř 1900 léty a sice skrze Svou krev na kříži. (Kolos. 1,20.) A Bůh mi dal milost, že mohu v toto dílo Pána Ježíše věriti, moje spasení na něm zakládati a tak ospravedlněn jsa z víry, mám ovšem pokoj s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista. Tak praví Písmo svaté.“

Pán Ježíš chce, aby jeden každý věřící v Něho, se radoval **z pokoje s Bohem** v blahém vědomí odpuštění všech hříchů a smíření s Bohem; pak ale také, aby každý požíval zde, na pouti tímto světem, **pokoj Boží**. (Pohled Řím. 5, i. a Filip. 4, 7.)

TAM JSEM DOMA.

Jeden přítel vypravoval: Na naší cestě jsme zůstali na nějaký čas v jedné velice odlehlé vesnici a snažili jsme se rozdáváním traktátů přinést lidem radostné poselství. Tak jsme přišli také k osmdesátičtyřleté věřící ženě, která úplně osaměle žila. Jedna jediná komora byla jejím příbytkem, a co

tu bylo k spatření, svědčilo o největší chudobě.

My se domnívali, že naše stará sestra má zajisté zapotřebí slova útěchy a povzbuzení, a proto jsem jí řekl:

„Nuže, Marto, brzy budou veškeré zkoušky a těžkosti našeho vezdejšího putování za námi a pak budeme u našeho Pána úplně šťastnými!“

„Tam jsem doma, můj bratře“, odpověděla ona. Bezděčně jsem pocítil, že jsem jí řekl příliš jednoduché věci, a maje přání jí něco potěšitelného sdělit, pokračoval jsem:

„Ano, brzy budeme **doma** v domě Otcovském a jsouce shromáždění kol našeho drahého Pána, budeme se věčně těšiti v Jeho přítomnosti.“

„Tam žiju, můj bratře“, odpověděla s radostným úsměvem.

Opět mne zanechala daleko za sebou; ale přec jsem chtěl ještě jednou zkusiti, zda bych ji nemohl nějak povzbudit, poněvadž toho, tak jsem si myslel, měla ve své bídě tak velmi zapotřebí. „Marto, jak slavné to bude, až s vykoupenými všech zemí a časů budeme shromážděni kol Beránka, a Jež, který nás miluje a nás umyl od hříchů našich krví Svou, stále chváliti a velebiti budeme v Jeho slávě!“

„Tam zpívám v duchu každý den“, zněla tentokráte její radostná odpověď, která na nás mocně působila.

To byla vskutku duše, která uprostřed nejsmutnějších okolností, žila v přítomnosti Páně, která se v Něm skutečně radovala, a velice Jeho lásku, Jeho nekonečnou cenu, Jeho vznešenost znala. Ona naše očekávání daleko předstihla, a na místo, abychom my **ji** na její cestě pomohli, byla ona nám pomocí a povzbuzením. Stalo se nám, jakž stojí psáno: „*Kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.*“ Navštívili jsme v osadě téměř každý dům a zvěděli, že ona osamělá věřící byla věrnou svědkyní Boží všem v osadě. Chudá, osamělá, neznámá, byla přec jen jasným světlem v tomto temném světě.

Jak je to krásné, když dítko Boží je vyvýšeno nad tísnivé poměry, a kterému jsou poměry jen příležitostí k oslavení Božímu. Ono není skleslé soužením na cestě víry, poněvadž je soužením vedeno blíže ku Pánu, kteréhož miluje, a který prvé miloval nás. „*Kteréhož neviděvše, milujete; kteréhož nyní nevidouce, a však v něho věříce, veselíte se radostí nevýslovnou a oslavenou.*“ (1. Petr. 1,8.)

Také naše stará přítelkyně neměla pochybnosti ani bázně. Poznala, že se nedostanem ku předu, když pohlížíme na sebe a na naše slabosti a okolnosti, proto byl její zrak víry upřen tam, kde jedině božská jistota se nabude. Tak věděla také, že tam je její domov, tam již v duchu žila a oslavovala Pána. Ó, může býti nad toto něco šťastnějšího, dokudž ještě nejsme v tomto vzácném domově i podle těla?

Dejž Bůh, aby jedno každé z Jeho dítek, které toto čte, bylo uvedeno v takové šťastné obecenství s věcmi vrchními. A v té míře, jak my Pána samého hledáme a naši radost v Něm máme, je také jistě toto obecenství našim podílem. Apoštol Pavel o Něm s radostí vyznává: „*Zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.*“ A Pán sám, když se k Otci vracel, pravil Svým vyvoleným: „*A když odejdu, a připravím váni místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, **abyste, kde jsem já, i vy byli.***“ (Jan 14,3.)

Víme.

„*My **víme**, že jsme přeneseni z smrti do života, nebo milujeme bratři.*“ (1. Jan. 3,14.).

„***Vímeť** pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému...*“ (Řím. 8,28.)

„***Víme** zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích.*“ (2. Kor. 5,1.)

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník I.

Číslo 3—4.

ČTYŘI VZÁCNÉ SKUTEČNOSTI, KTERÉ ZARUČUJÍ SPASENÍ VĚŘÍCIHO.

I.

*„Kristus jest, Kterýž umřel, nýbrž i
z mrtvých vstal¹ a kterýž i na pravici
Boží jest, kterýž i oroduje za nás.“*

Řím. 8,34.

V tomto verši se nám představují čtyři vzácné skutečnosti o Kristu: On za nás **zemřel**; On je pro nás **vzkříšen**; On je za nás **po pravici Boží** v slávě; a On za nás **oroduje**.

Duch Boží nás v této vzácné osmé kapitole epištoly k Římanům poučuje, že těm, kteříž jsou v Kristu, není již „*žádného odsouzení*“. (V. 1.)² A poněvadž již zde na zemi to je požehnaným a blahoslaveným podílem všech skutečných věřících, že jsou „*v Kristu*“, tu mají také zde **všickni** vědět, že je žádné zatracení a žádný soud více stihnouti nemůže. Bůh je ukryl v Kristu Ježíši. V Něm jsme na kříži souzeni, v Něm pohřbeni, v Něm vzkříšeni, v Něm jsme nyní také již v nebi před Božím obličejem představeni. Nyní jsme Božími dětmi, Božími dědici a spoludědici Krista. (Verš 16. a 17.) To nám také osvědčuje Duch svatý, kterého nám Bůh v srdce

¹ Dle pův. „*vzkříšen jest*“.

² Jedině správný překlad (Řím. 8,1) je: „*Protož není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši.*“

dal, a který také za nás k Bohu lká a za nás prosí.

Bůh vede také své děti, v jejichžto srdcích Jeho Duch bydlí a svědčí, a „Abba, Otče“ volá, k určitému a slavnému cíli. Všickni mají býti „*připodobnění obrazu Syna Jeho*“, Jemu podobni býti. — Od tohoto vysokého cíle se Svým lidem se také Bůh nedá odvrátiti. On nezůstane s nimi státi na poloviční cestě. Proto přivolává apoštol věřícím: „*Kteréž pak **předzřídil**, těch i **povolal**, a kterýchž povolal, ty i **ospravedlnil**, a kteréž ospravedlnil, ty i **oslavil**.*“ (V 30.)

Také tento verš nám představuje čtyři vzácné skutečnosti. O **těchto**, až tak vzácnými jsou, nechceme dnes rozmlouvati, nýbrž o těch z předu jmenovaných, které se vztahují na Krista našeho Pána a o tom mluví, co On **za nás učinil** aneb **co ještě činí**. Požehnané je také, když si povšimneme, kterak Duch Boží k tomu přichází, aby mluvil o těchto čtyřech skutečnostech. Právě osvědčil, že Bůh se Svými vykoupeními cíle jistě dosáhne, neboť ty, které On již před ustanovením světa „*předzvěděl*“, ty také evangeliem „*povolal*“ a jakožto věřící „*ospravedlnil*“ a „*oslavil*“. (V. 30.) To tak působilo na apoštola, že nemá téměř ani slov, aby vyjádřil svou radost a údiv a proto volá: „*Což tedy díme k tomu?*“ A na svoji otázku odpovídá řadou protiotázek: První zní: „*Když Bůh pro nás, i kdo, proti nám?*“ (V. 31.)

Ano, když se **Bohu**, věčnému Bohu, „*blahoslavenému a samotnému mocnému Králi kralujících a Pánu panujících*“ (1. Tim. 6,15.) zalíbilo v Jeho svobodné milosti se pro nás vyhlásiti a vynaložiti; „*kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal její, i kterakž by tedy nánl s ním všech věcí nedal?*“ (V. 32.) Ano, Bůh, který Svého Syna vydal za Své nepřátele, jim také, když s Bohem smíření jsou skrze smrt Syna Jeho, **věčnou slávu** dá.

Pak pokračuje apoštol veden jsa Duchem Božím a táže se: „*Kdo bude žalovati na vyvolené Boží?*“ A vzácná odpověď na to zní: „*Bůh jest, kterýž ospravedlňuje.*“ (V. 33.) Ano, když „*Bůh soudce všech*“ sám nás vyvolil a sám nás vysvobodil a ospravedlnil, kdo by chtěl pak **žalovati** na Jeho vyvolené? — Dále se ptá apoštol: „*Kdo jest, ježto by odsoudil?*“ Na tuto vážnou otázku odpovídá Duch Boží ihned těmi slavnými z předu uvedenými slovy, která nám osvědčují ty čtyři vzácné skutečnosti, které Pán a Spasitel nám, v Něho věřícím, ku spasení a požehnání dokonal aneb ještě vy-

konává, a které nám věčné spasení a věčnou slávu zaručují.

První z těch čtyř vzácných skutečností, které nám Duch svatý o Ježíši Kristu sděluje, což také velmi dobře můžeme pochopiti, je, že On za nás **„umřel“**.

Jen skrze Jeho smrt jsme mohli my, kteří jsme byli všickni hříšníci, provinilí, mdlí a zahynulí, býti vysvobozeni od dobře zaslouženého a spravedlivého soudu Božího. *„Bez krve vylití nebývá odpuštění vin“* (Žid. 9,22.), neboť *„smrt jest odplata za hřích“*. — Kdyby Ježíš Kristus, Syn Boží se za nás nevydal v soud, aby tak za nás trest vytrpěl a náš dluh Svojí krví a smrtí usmířil a odstranil, tedy by pro nás nebylo žádného spasení. Boží **milost** se mohla jen v souhlasu s Jeho **svatostí** zjevit, neboť On, který jest **láska**, jest také **světlo**. Také by nemohl Ježíš Kristus, On svatý a čistý, nikdy nás s sebou **spojiti** a v slávu vésti bez našeho očistění Svým dobrovolným a zastupitelským obětováním sebe samého v smrti. Proto také On sám pravil o sobě: *„Amen, amen pravím vám: Zrno pšeničné padnouc v zemi, neumřeli, onoť samo zůstane, a pakliž umře, mnohý užitek přinese.“* (Jan 12,24.) Jedině na základě obětní smrti Krista mohl nám Bůh život věčný dáti a všechny hříchy odpustiti: dva různé, ale v stejné míře potřebné dary našeho spasení v Kristu (Čti 1. ep. Jan. 4,9. a 10.)

Ale Ježíš Kristus, *„kterýž umřel za naše hříchy“* (1. Kor. 15,3) také

„vstal z mrtvých

pro ospravedlnění naše“. (Řím. 4,25.). Kdyby Kristus nebyl vzkříšen, tedy bychom byli *„ještě ve svých hříších.“* (1. Kor. 15,17.)

Svým vstáním z mrtvých prokázal se náš Prostředník a Smírce nejen jako *„Syn Boží“* (Řím. 1,4.), nýbrž Bůh nám v tom dává také důkaz, že oběť Krista za náš dluh je za dokonalou uznána a přijata, a že tím naše vykoupení dokonáno jest. Proto máme skrze víru pokoj s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista; (Řím. 4,25; 5,1!)

Vzkříšení Pána Ježíše je proto v našem verši, o kterém mluvíme, jako druhé požehnání a skutečnost našeho spasení jmenována.

Apoštol pak dále o Pánu praví:

„kterýž i na pravici Boží jest.“

Ano, *„ten, kterýž sestoupil, onť jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všechna nebesa, aby naplnil všechno.“* (Efez. 4,10.) Ježíš Kristus, který umřel a byl

v hrobě, byl **vzkříšen** „*k slávě Otce*“ (dle pův.: *Kristus byl vzkříšen skrze slávu Otce*) aneb pro slávu Otce, kterou On v životě i smrti zastával, a kterou On **velikou** učinil. (Řím. 6,4.) A ještě více jak to, On je „**přiját** vzhůru v slávu.“ (1. Tim. 3,16.) Bůh Jej „**posadil na pravici Své na nebesích, vysoce nad všechno knížactvo, i mocnosti, i moci, i panstvo, i nad každé jméno, kteréz se jmenuje,**“ (Efez. 1,20.21; porov. také Fil. 2,9—11.).

Po **pravici** Boží, kde Ježíš jako náš Vykupitel a naše Hlava nyní trůní, tam je také i **naše** místo. Tam připravil Pán pro nás místo; a odtamtud přijde On zase, aby nás pobral k sobě samému. (Jan 14,3.)

Avšak již **yní**, prve nežli nás Pán k sobě vezme, je naše místo a náš díl u Něho v slávě. V Písmě sv. čteme, že Bůh nás „*spolu s Ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši.*“ (Efez. 2,6.)

Chceme-li vědět, kde nás Bůh ohledně našeho postavení vidí, tu musíme patřiti vzhůru ke Kristu, který je po pravici Boží. Tak jsme i my, kteří Ježíši Kristu náležíme, dle rady Boží ze světa vzati, od něho odděleni dle vlastních slov Páně, když se z tohoto světa ubíral: „*A já posvěcuji sebe samého za ně* (-to zn. já se odděluji vstoupením na nebesa od světa-), *aby, i oni posvěceni* (od světa odděleni) *byli v pravdě.*“ (Jan 17,19.)

(Pokračování.)

POKOJ BOŽÍ.

(Fil. 4,6.7.)

Máme-li zármutek a péči, tedy musíme jíti a říci to Bohu, to nás tak přenese přes naši péči, že se uprostřed všech těžkostí v Něm můžeme radovati.

A co obdrží srdce, které všelikou péči Jemu předalo? Odpověď, kterou si přeje? Ne vždycky, ačkoliv víme, že často tomu tak bývá, ale obdrží k požívání **Jeho pokoj**. Bůh není naplněn péčí a úzkostlivostí. Jeho trůn je právě tak málo otřesen zlobou a pošetilostí světa, jako poklesky, kterých se Jeho svatí dopustí. Dej mu svou péči a On ti dá Svůj pokoj, nevyslovitelný pokoj Boha, který konec již od počátku zná. Tento pokoj, který On stále požívá, bude tvé srdce i tvých smyslů hájiti v Kristu Ježíši.

Proto se ale nestaneme lhostejnými, bezstarostnými aneb chladnými, neboť činíme prosby naše Bohu známé „*s díků činěním*“. Kdo díky vzdává,

počítá s Bohem. Duše, která Jemu vše předala, která Jeho ruku v zkouškách pocítila, může říci: Je to Jeho věc, ne má. Ó jak šťastným je ten, kdo kráčí tímto světem v požehnaném obecenství s Kristem, ten, kdož se v síle Ducha Božího povznést může nad veškerou tajnou péči svého srdce a nad své zevní okolnosti. V síle tohoto ducha se může radovati v Bohu, jeho láska může bez překážky prýstiti vůči bratřím a jeho srdce žije ve věcech, v kterých by Kristus žil, kdyby se tu nacházel.

J. N. D.

AJ PŘIJDUŤ RYCHLE.

„Aj přijduť rychle.“ „Jistě přijdu rychle.“ Tak nám přivolává Tán Ježíš ještě třikrát v poslední kapitole Písma svatého. (V. 7.12.20.) Pozoruhodné je, že ve psaní církvi Filadelfitské, které, jako i ostatní psaní církvím ve Zjev. 2. a 3, také **prorocký** význam má, Pán po prvé praví: *„Aj, přijduť rychle.“* (Zjev. 3,11.) Každý Pánem a Písmem sv. poučený věřící snadno pozná, že žijeme ve dnech Filadelfie a Laodicee, v posledních dnech dělení a tříbení duchů, úplně blízko před zakončením doby milosti. Toto a mnoho jiných věcí nám ukazují, že Pán je blízko.

Nejisté světové poměry, zemětřesení, války a pověsti o válkách v naší době jsou již přípravou a předejrou k vyplnění míst jako Mat. 24, 4—44; Mar. 13,4—31; Luk. 21, 8—36 aj. Mnozí věřící namítají, že Pán přijíti ještě nemůže, poněvadž se evangelium nezvěstuje ještě „všem“ národům. Na to odpovídáme, že se nesmí přehlédnouti, že Pán v oněch místech mluví o evangeliu „**království**“, které se po uvedení církve Páně v dům otcovský, zvěstovati bude „**na svědectví**“ všem národům, a které se velice liší od evangelia „**milosti Boží**“, které se **nyní** zvěstuje k shromáždění církve Páně! To jsou dvě úplně **rozdílné** věci, a pakliže je smísíme, tu povstane zmatek a nejasnost.

Na každý pád nás však Duch svatý Písmem sv. poučuje, že příchod Pána Ježíše je **blízký** a proto smíme s radostí srdcí a hlav svých pozvednouti a Jemu vstříc jíti.

Ó drazí v Pánu, jak je důležitým, abychom ru stáli s přepásanými bedry, a aby naše svíce jasně hořely! Najde-li nás Pán při Svém příchodu jako **očekávající, bdící** a věrně **sloužící** (Luk. 12,36.37.43), to nás s radostí na-

zve „**blahoslavenými**“. (Luk. 12,37.38.43.)

Vroucně jen, vroucně jen,
čeká duše má ten den,
až mne z toho světa zlého
vezmeš v říši Otce Svého,
kde nebude bol ni sten.
Brzo již, brzo již
touhu moji ukojíš;
brzo Tvoji uzřím tváři,
až k svatým Svým v nebes záři
na věky mne připojíš.
Jaký ples, jaký ples,
až mne přijmeš do nebes,
kde již zbaven hříchu, trudu,
chváliti Tě, věčně budu,
ó, přijdi, Pane, již dnes!

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník I.

Číslo 5—6.

VÍRA.

Často a mnoho mluvíme o „**víře**“ ve spojení s křesťanskou pravdou, a jistě nám to přinese užitek, pakliže tento předmět na základě Písma svatého poněkud jasněji uvážíme, abychom se tak lépe seznámili s tím, o čem mluvíme.

Úvodní díl epištoly k Římanům pojednává obzvláště o víře, kterak tato u **hříšníka** povstává, kdežto epištola k Židům v kap. 11. nám představuje víru jakožto zásadu života **věřícího** v tomto světě.

Již na počátku epištoly k Římanům poznáváme, že „**poslušenství víry**“ jest cíl, který Bůh zvěstováním evangelia dosáhnouti chce. (Kap. 1,5.) A toto poslušenství, které víra oproti Spasiteli Bohu projevuje, jest nejvyšším a nejlíbeznějším způsobem poslušenství, neboť kdybychom Boha jen jakožto zákonodárce poslušni byli, tu bychom ovšem uznávali a ctili **Boží moc**; koříme-li se však před zjevením Jeho milosti a lásky v evangelium, tu ctíme **Jej samého**. Milost, která se takto námi zaměstnává, přináší Bohu více cti jak vše jiné. Jakožto **zákonodárce** mohli bychom Ho ctíti skutky zákonnými, plným zachováváním Jeho požadavků, ale jakožto **Spasitele Boha** ctíme Jej „**poslušenstvím víry**“ tak, jak bychom to na žádné jiné půdě činiti nemohli.

„*Pro jeho jméno ku poslušenství mezi všemi národy.*“ (Verš 5.) Všimněme si toho, jak Jeho jméno se uvádí ve spojení s naším **poslušenstvím víry**. Živou vírou uctíváme nejvíce Jeho jméno.

A když víra Boha ctí, jak Ho nic jiného ctíti nemůže, tu obdržíme nejvyšší hodnotu, která vůbec stvoření udělena býti může. **Staneme se spravedlnosti Boží v Kristu.** (2. Kor. 5,21.) Není nic podivnějšího nad to. Vykou-

pení budou věčně spravedlnosti Boží v Kristu. Tak se to má se všemi, kteříž tuto víru mají.

Třetí kapitola epištoly k Římanům nám ukazuje, na co se živá víra spoléhá k našemu uvedení v spravedlnost Boží. Jest to „**Ježíš**“ a „**Jeho krev**“, jak se nám také dále sděluje: „**Boží spravedlnost, skrze víru v Ježíše Krista ke všem a na všechny, kteří uvěřili.**“ (Porovnej také verše 25. a 26.)

Oko víry spatřuje nejprve „**slitovnici**“, tj. smíření, které Bůh učinil. (V. 25.) Víra uchopí skutečnost, že Ježíš zemřel za naše hříchy (1. Kor. 15,3.), že Bůh jest **spravedlivý**, když ospravedlňuje toho, „**který jest z víry Ježíšovy**“. (V. 26.) Smím vstoupiti do svatyně a tam patřiti na „slitovnici“, na onen trůn, který ve staré smlouvě spočíval na zákoně, neboť zákon se nacházel ve truhle smlouvy, která nesla trůn, na kterém spočívala sláva. To bylo správné a přiměřené, neboť soud a spravedlnost musí býti nevyhnutelně sloupy a nosiči Božího trůnu.

Ale nejen zákon, nýbrž i **krev oběti** se tam nacházela. Krev, kterou opo-
na byla roztržena, která upokojila veškeré požadavky, které by trůn hříšníku stavěti mohl, spatřujeme taktéž v 3. kap. ep. k Římanům. Smrt Pána Ježíše učinila smíření, které spočívá na uplatnění se spravedlnosti Boží vůči hříchu. (V. 26.) Pravá víra pohlíží na tuto slitovnici, přijme Boží svědectví o krvi Pána Ježíše a obdrží takto „**spravedlnost, která z Boha jest.**“

Pak se připomínají vlastnosti, působnost a cíl víry. Ona vylučuje ku příkladu chloubu (v. 27.), obrací se stejně na všechny, jak na Židy tak na pohany. Bůh evangelia, Bůh živý, je právě tak Bohem jednoho, jakož i druhého. (V. 29.) Mimo to potvrzuje tato vzácná zásada víry i zákon, vše, co ona obdrží je jen na základě toho, co Kristus učinil, a On učinil zákon velikým a slavným. (Iz. 42,21.)

Víra má co činiti s **milostí**. Uvádí Boha jakožto Spasitele a udržuje věřícího v postavení závislosti od Něho a ctí vždy Boha. To je, krátce řečeno, obsah kapitoly čtvrté.

Pak předvádí naše epištola v kapitole 5. různé značky stavu milosti, ve kterém se věřící nachází. (V. 1—3.)

Ze všeho jde na jevo, že víra je **věc osobní**. Poučení této epištoly platí všeobecně od počátku až ku konci **jednotlivým** věřícím. „*Evangelium*“, praví apoštol, „*jest Boží síla ku spasení každému věřícímu... Spravedlivý ale z víry živ bude.*“ Zde je viděti, že se mluví o jednotlivcích. (Kap. 1,16—

17.) Každý jednotlivec má tedy **osobně** s Bohem co činiti.

V 5. kapitole vidíme, co je již nyní vzácným podílem každého věřícího.

1. Víra nám dala úplný přítomný pokoj s Bohem, ačkoliv jsme od přirození hříšníky byli. (Verš 1.)
2. Skrze víru máme **přístup ku přízni aneb milosti Boží**. (Verš 2.)
3. Víra naplňuje naše srdce **jistou nadějí slávy Boží**. (Verš 2.)
4. Víra nás činí schopnými **k chlubení se souženými**. (Verš 3.)
5. Víra se pohybuje nejen ve světle milosti, nýbrž také i **lásky Boží**, která je zřídlem všeho našeho požehnání. (Verš 5–8.)
6. Víra **spojuje** naše srdce s **Kristem ve slávě**. (Verš 9–10.) „Jeho život“ znamená Jeho přítomný život po pravici Boží.
7. Vírou se chlubíme, v blahém vědomí našeho smíření, **Bohem**, skrze Pána našeho Jezukrista. (Verš 11.)

Není se tedy co diviti, když Písmo sv. tak mnoho z víry činí. Její způsob a činnost, její vlastnosti a ctnosti, její cíle a vítězství nám Písmo svaté všude představuje. Takové náboženství víry musí býti od Boha. Základem bezprostřední, osobní důvěry v Boha je víra a tato odmítá lidských prostředníků a jejich pomůcek.

ČTYŘI VZÁCNÉ SKUTEČNOSTI, KTERÉ ZARUČUJÍ SPASENÍ VĚŘÍCÍHO.

„Kristus jest, kterýž umřel, nýbrž i z mrtvých vstal a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás.“

Řím. 8,34.

II.

Již minule jsme uvažovali, že Kristus, který na kříži naše hříchy nesl a smířil, je nyní „od hříšníků **oddělen a vyšší nad nebesa učiněn**“, tzn. je „**nade všechna nebesa**“ vyvýšen. (Žid. 7,26; Efez. 4,10.)

Tam, „*vysoce nade všechno knížatstvo, i mocnosti*“ a tak i nade všechno

nepřátelské panstvo vyvýšený, **v Kristu**, všem mocností temnosti odejmut, je věřícího postavení a jistota; náš život je tam s Kristem skryt v Bohu (Kolos. 3,14.)

Poznání, že Bůh nás v Kristu moci ďábla odejmul, a že naše místo a díl již **nyní** s Kristem „nade všechna nebesa“ **po pravici Boží** je, dá naším duším hluboký pokoj a obzvláštní radost a sílu. Velmi vzácné je pak naším srdcím, když slyšíme, co nám náš verš jako **čtvrtou** skutečnost osvědčuje, totiž že Ježíš Kristus po pravici Boží

„za nás oroduje.“

Již průběhem svéhoездеjšího putování Pán Ježíš často a mnoho za své učedníky prosil. Celé noci trávil na modlitbách, a jistě že se modlil hlavně za svůj lid. (Porovnej Luk. 6,12.13.) Šimonu Petrovi pravil: „*Šimone, Šimone, a j, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. **Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá.***“ (Luk. 22,31.32.) A když dílo spasitelné dokonál a k Otci Svému zpět se ubíral, tu slyšíme, kterak Pán v jejich přítomnosti, za ně k Bohu Otci se modlil. On pravil: „*Já za ně prosím.*“ (Jan 17,9.) A dále pak se přimlouvá Pán také za nás u Otce, když pravil: „***Ne za tytoť*** (to byli tehdejší učedníci), ***pak toliko prosím, ale i žaty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne.***“ (Verš 20.)

A nejen v epištole k Římanům, nýbrž také i v epištole k Židům čteme, že Pán Ježíš se ještě i nyní u Boha za nás přimlouvá: „***Ale tento — Kristus — poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství. A protože i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.***“ (Žid. 7,24.25.) Ano, až ku konci, až k cíli, doprovází Jeho velekněžská modlitba Jeho vykoupený lid veškerými těžkostmi pozemského putování.

Jako kdysi nejvyšší kněz v Izraeli za dvanáct pokolení lidu izraelského krev čisté oběti do Boží svatyně na zemi vnesl, k obraznému smíření hříchů lidu, tak Ježíš Kristus Svou vlastní krví, s kterou On před Bohem v pravé svatyni v nebi místo zaujmul, dokonale a na věky smířil hříchy všech, kdož v Něho věří; a dále jako nejvyšší kněz v Izraeli denně jména dvanáctero smířených pokolení v drahokamech náprsníku nepohnutelně na svých řadrech nesl, tak nosí **Ježíš**, náš veliký nejvyšší kněz, svůj jednou pro vždycky vykoupený lid věrně a láskyplně každého času na Svém, za nás se **přimlouvajícím** srdci před Bohem. Tím udržuje Pán stále naše vzácné

vztahy, v které On nás Svou vzácnou krví uvedl, v stálé platnosti.

S vděčnosti vůči našemu velikému prostředníku po pravici Boží, který věrně za nás oroduje, smíme zpívat:

„Všechna jména lidu Svého chováš nyní na prsou;
opatruješ stáda Svého nyní v milosti s láskou.
Všech, kdož Tvými, zastupuješ, věrně pouští jich provedeš,
v domě Otce pak jistá jsi jim připravil místa.
Proto vzdáváme Ti, Pane, díky, čest, velebení;
Tys skrz vzkříšení Své slavné, uvedl's nás v svatyni;
kde Tvůj lid slouží, Tě chvále, hřích žes smířil dokonale;
Tebou je on zasvěcen, Bůh buď za to veleben!“

Ano, **„milovav své, kteříž byli na světě, až do konce je miloval“** a my musíme připojit **„miluje je až do konce“**, k vznešenému cíli v nebeské slávě. — (Jan 13,1.)

Pán Ježíš Kristus je tedy náš lítostivý **nejvyšší kněz**, který za nás Boha prosí a tak naše blahoslavené vztahy, jakožto lidu spaseného udržuje, abychom neztratili důvěry v Boha, a abychom neumdleli na životní drsné pouť. Ale nejen nejvyšším knězem je náš Pán, On je také naším věrným **Přímluvcem** aneb **Zástupcem**. Jakožto náš Přímluvce je On u **Otce** činným za nás dítky Svého Boha a Otce, On **uzdravuje** a uvádí **v původní stav**, když my nějakého poklesku se dopustili a se znečistili.

O požehnané působnosti Pána Ježíše, jakožto Přímluvce aneb Zástupce u Otce čteme u vážného napomenutí apoštola Jana pro nás věřící: **„Synáckové moji, totož vám píši, abyste nehřešili. Pakliž by kdo zhřešil — přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“** — (1. Jan. 2,1.)

Co by se stalo, když **zhřešíme**, a kdyby nás Pán Ježíš jakožto spravedlivý **nezastupoval** a za nás **neprosil**? — Ach, **ztratili** bychom tím blahoslavené obecenství s Bohem Otcem nejen pro okamžik, nýbrž **navždy**. Jak strašné by to bylo! Ale následkem přímluvy Páně působí Duch svatý a Slovo Boží svou ostrostí v našich srdcích a svědomích, tu býváme usvědčeni z nebdělosti a nevěrnosti a tak předstupujeme s upřímným a otevřeným vyznáním své nevěrnosti před Boha Otce. A tu nám platí slovo: **„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všelike nepravosti.“** (1. Jan. 1,9.) S odpuštěním a očištěním se ale také vrací zpět v srdce požívání pokoje Božího a radost blaže-

ného obecenství s Otcem a Synem.

Cesta věřícího nemá býti ale stálé padání a povstávání, nýbrž z milosti Boží cestou **přemáhání a vítězství** v síle Ducha svatého, neboť „**naše obecenství je s Otcem i se Synem jeho Jezukristem**“, a máme choditi, jakž On (Ježíš) chodil. (1. Jan. 1,3;2,6.) Dále pak čteme, že „**každý, kdož v Něm zůstává, nehřeší.**“ (1. Jan. 3,6.) Ovšem, po celý náš život vezdejší zůstává v nás zkažená, přirozená, stará povaha; mimo toho působí také stále i ďábel a svět je zlý; jak **dobré**, ale také i nevyhnutelně **zapotřebí** je proto služby Pána Ježíše Krista, velikého a mdlob našich znajícího nejvyššího kněze a přímlovce, který za nás stále, bez ustání oroduje a nás u Otce zastupuje, dokudž nebudem v nebeském **domovu**. Tam pak vždycky **u Něho** dlíce, budeme vzdáleni všeho nebezpečí jak duše, tak těla, jsouce Jemu podobni, který nás od věčného zatracení vysvobodil a nás nyní chce spatřovati chodící v novotě života k chvále Jeho milosti.

U Pána v slávě poznáme pak dokonale cenu Jeho věrného orodování. Tam poznáme, že jen skrze Jeho přímlovu jsme mohli dobrý boj bojovati, víru zachovati a běh náš dokonati.

A tak chvalme a oslavujme již zde Boha, který nám Ježíše Krista, Svého Syna dal, kterýž, jak nám Slovo Boží osvědčuje a naše víra zkusila a zakouší, za nás „**umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás.**“

V KOHO DŮVĚŘUJES?

Pohlížíme-li na **lidi** aneb na **okolnosti** a činíme-li se od nich závislími, tu slábneme vždy víc a více. Pohlížíme-li však a čekáme-li na **Boha**, tu On sám nám bezmocným vždy víc a více síly dává.

„*Takto praví Hospodin: **Zlořečený ten muž**, kterýž doufá v člověka, a kterýž klade tělo za rámě své, od Hospodina pak odstupuje jeho srdce. Nebo bude podobný vřesu na pustině, kterýž necítí, když co přichází dobrého, ale bývá na vyprahlých místech na poušti v zemi slatinné, a v níž se nebydlí.*“

„***Požehnaný ten muž**, kterýž doufá v Hospodina, a jehož naděje jest Hospodin. Nebo podobný bude stromu štípenému při vodách, a při potoku pouštějícímu kořeny své, kterýž necítí, když přichází vedro, ale list jeho*

bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce.“ (Jerem. 17,5—8.)

BLAHOŠLAVENÝ ČLOVĚK, KTERÝ SE STRACHUJE VŽDYCKY.

(Přísl. 28,14.)

Tento verš mluví o **stále** bázni Boží a nazývá blahoslaveným toho, kdož se stále strachuje. Toto strachování nečiní však srdce nešťastným, nýbrž právě naopak, udržuje v obecenství s Bohem a naplňuje srdce pravou radostí a blažeností. Jako tehdy, tak i nyní Bůh žádá a hledá u Svých vyvolených tuto **ustavičnou** bázeň. To ovšem neznamená, že bychom my — Jeho děti — neměli žádné smělosti a důvěry k Němu; ó nikoliv, vždyť láska bázeň vyhání. Ale máme se strachovati a báti zarmoutiti nevěrností aneb hříchem Jej — jenž skrze Ježíše Krista je naším Otcem.

Jakožto děti Boží požíváme lásku Otce a smíme směle vejíti do svatyně, na druhé straně se však bojme žítí nehodně vůči Jeho svatosti; neboť On je svatý a proto máme i my svatí býti ve všem obcování, jako stojí psáno: „**Svatí buďte, nebo já svatý jsem.**“ To se sluší pro děti takového Otce. O Pánu Ježíši čteme u proroka Izaiáše: „Na něm odpočine... Duch... bázně Hospodinovy.“ (Iz. 11,2.) Ano, On byl ten **jedině** dokonalý člověk v bázni Boží, jediný blahoslavený v pravém slova smyslu.

Ó, učme se od Něho a zpytujeme stále, zdali naše myšlenky, slova a veškeré naše obcování je Bohu líbezným.

BUĎ VŮLE TVÁ.

Jan S. Bach, věhlasný hudební skládáte] v Lipsku, ve svém stáří oslepnul. Přítel, který ho navštívil, tázal se: „Slyš, milý příteli, kdyby ti Pán zrak opět dal, neradoval by jsi se z toho?“ „Ó jistě, chválil bych Ho a vyvyšoval Jeho jméno. Ale jak by se to mohlo státi?“ Tu mu přítel ten sdělil, že znamenitý oční lékař přicestoval, a ten je ochoten své umění na něm zkusiti, pakliže by se chtěl operaci podrobiti. „Ve jménu Božím,“ pravil starý Bach. Den ten přišel. Ale — operace se nezdařila.

Když po čtyřech dnech lékař obvaz s očí sejmul, a kol stojící rodina se milovaného otce tázala: „Vidíš?“ tu odpověděl Bach: „**Páně vůle se staň! Nevidím.**“ Když všichni okolostojící nad tím plakali a starci těžké srdce činili, zvolal: „Zpívejte mi mou zamilovanou píseň: „Co činí Bůh, vše dobré jest, On dobře se mnou míní.“

Drahý můj spolupoutníku, dejž Pán, abychom i my dovedli všechno bráti z Jeho ruky a tak i v nejtěžších zkouškách Jej oslavili úplnou odevzdaností a důvěrou.

JEDNÁŠ DLE SVÝCH MODLITEB?

V sousedství rolníka B. bydlil chudý člověk, který si své živobytí těžkou prací jen spoře mohl vydělati. Ke všemu těžkému onemocněla ještě i jeho žena; poněvadž nebyl v stavu vzíti pro ní ošetřovatelku, musil nemocnou ošetřovati sám. To jej zdrželo od práce a přivedlo do veliké bídy. Jeho soused B. byl bohatý. Náš chudý přítel se odhodlal k těžké pro něho cestě, chtěl B. prositi o dvě míry pšenice, zaplatiti ji chtěl jakmile mohl za svým zaměstnáním opět jíti. S pytle v ruce, odebral se k panu B. a zastihl ho s rodinou u ranní pobožnosti.

Posadil se na schody a slyšel, kterak B. Boha prosil, aby šatil nahé, sytil hladové, aby se smiloval nad nouzi trpícími a potěšoval truchlících. Když B. modlitbu dokončil, vešel a prosil o přenechání dvou mír pšenice. B. však litoval, že mu nemůže pomoci, poněvadž již přislíbil jednomu příteli větší podporu. Odkázal jej na souseda N.; ten mu jistě vypomůže.

Se zarmouceným srdcem a se slzami v očích opouštěl chudý muž dům pana B.

Sotvaže se však vzdálil, tázal se malý hošík pana B.: „Tatínku, neprosil jsi právě Boha, aby šatil nahé, sytil hladové, aby se smiloval nad nouzi trpícími a potěšoval truchlících?“

„Ano, hochu.“

„Víš, kdyby Tvá pšenice byla má, tedy bych učinil, zač jsem prosil.“

B. se velice zastyděl. Zavolal svého chudého souseda zpět a dal mu, co potřeboval.

HOTOVOST PRO PŘÍCHOD PÁNĚ.

Písmo sv. mluví o naší **hotovosti** z dvou různých hledisek. U Mat. 25,10. praví: „*Které **hotovy** byly, vešly s ním na svatbu. I zavřiny jsou dvěře.*“ U Luk. 12,40. praví Pán, promluviv již dříve o služebnících, očekávajících svého Pána: „*Protož i **vy buďte hotovi**, nebo v kterou hodinu nenadějete se, Syn člověka přijde.*“

V smyslu prvního místa jsou **hotovi všichni**, „*kteríž jsou Kristovi*“ (1. Kor. 15,23.) Uvěřili v Pána, jsou krví Jeho obmyti od hříchů svých, v Něm jsou milými a vzácnými učiněni (Ef. 1,6.). Jeho svatý Duch v nich přebývá (Řím. 8,9.) a toho všeho se stali účastni bez jakékoliv vlastní zásluhy. Díky činí Otci, kterýž **hodné je učinil** účastnosti losu svatých v světle. (Por. Kol. 1,12—14.)

Na druhém pak místě vyzývá Pán těchto svých k **hotovosti**. Z toho jest zřejmé, že by toho mohl i opak býti a žel, že tak často tomu tak jest, to všichni víme z vlastní zkušenosti. Apoštol Pavel byl hotov. On mohl říci: „*Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují to slavné přístí Jeho.*“ (2. Tim. 4,7.8.) Toužil po tom býti „*oblečen*“ a tvářil v tvář spatřovati svého milovaného Pána. Nebyl hotov jen proto, že byl spasen, nýbrž i proto, že služba a svědectví jeho činily jej jistým k uslyšení z úst Páně: „*To dobře, služebnice dobrý a věrný!*“

Pokusím se i tyto obě věci obrazně znázorniti. Představme si, že v jakési důležité obchodní záležitosti posílá otec svého syna do vzdáleného obchodního města. Nejdříve mu zaopatří jízdní lístek tam i zpět, pak mu sdělí vše potřebné k vědění: **kam má jíti, co a jak učiniti**. K posledu jej napomíná, aby se pilně přičinil k svědomitému vyplnění otcovského přání a to tím více, poněvadž má k tomu jen velice krátký čas. Dosáhna cíle, snaží se syn opravdově učiniti zadost svému úkolu. Později ale, maje teprve nepatrnou část záležitosti vyřízenou, setkává se s několika svými starými známými. Laskavá napomínání, aby byl věrným a pilným, jsou náhle zapomenuta. Nechává se přemluvit od svých přátel, aby šel s nimi. Procházejí se a pro-

hlíží si zvláštnosti města. Nedbá ani jak rychle čas mizí, až tu pojednou zarazí jej dunivý hlas věžních hodin. Jediný pohled na hodiny přesvědčuje jej, že už nemá ani okamžiku k ztracení, chce-li ještě poslední vlak k domovu dostihnouti. Spěchá rychle k nádraží a přichází právě v nejvyšší čas, aby mohl ještě nastoupiti. V tom již zaznívá, znamení k odjezdu.

Co soudíš, čtenáři, byl **hotov** k návratu? Odpověď vyzní „ano“ i „ne“. Jedná-li se o požadavky dráhy, tu ovšem „ano“; vždyť měl platný jízdní lístek (ovšem že mu ho již **otec koupil**, sám si ho nezaopatřil), a žádný z zřízenců mu nemohl upřít práva na místo ve vlaku.

Ale co bylo s jeho úkolem a naplněním **otcovských** přání? Ach, pro vždy ztratil úsměv uspokojení nad způsobem, jakým dostal své povinnosti. Otec nemohl jej uvítati slovy: „Výborně, synu můj!“, ač ještě téhož večera zasedl jako syn na své místo u rodinného krbu.

Nuže, právě tak má každý věřící v tom ukřižovaném, nyní však po pravici Boží oslaveném Spasiteli všechno to, co odpovídá jízdnímu lístku, totiž nepopíratelný důkaz, že jest za něho plná cena zaplacená. Než, ač každý „*kdož věří, **ospravedlněn jest***“ (Sk. ap. 13,39.) a každého, koho Bůh ospravedlnil, také i oslavil (Řím. 8,30.), přec jen všichni věřící neobdrží jednotnou odplatu. „*Avšak **jedenkaždý svou vlastní odplatu vezme podle práce své.***“ Pán uváží nejen množství neb velikost, nýbrž i jakost naší práce. On bude vyhledávati při každém, jak mnoho kdo získal (Luk. 19,15.) a jaké by „*jednoho každého dílo bylo*“ (1. Kor. 3,8.13.)

Dejž Bůh, milý věřící čtenáři, aby tvým i mým blahoslaveným podílem bylo, nejen smět míti nárok „*k vejití na svatbu*“ a u Něho v domě otcovském zůstatí, ale abychom i nalezení byli **bdící, čekající** a pro Něho **pracující**, vždy se na Jeho vůli dotazující a o Jeho plány a zájmy se zajímající, **dokudž nepřijde!** Nezapomínejme, máme-li bráti svůj kříž na se a u vroucí oddanosti Jej následovati, že tak musíme **činit nyní**.

REDAKČNÍ:

Poněvadž mnozí čtenáři přehlédli naše sdělení v oznámení, dle kterého má obálka „Ptejte se na Písma“ svůj vlastní text, tedy upozorňujeme, že obálka je stránkovaná vždy dole v toku, naproti tomu text vnitřní má označení stránek dole uprostřed stránky. Ročník příští bude míti jasnější

označení, takže každé nepochopení bude vyloučeno.

Spisek „Všechno v Kristu“ je tímto číslem vydán celý a každý odběratel obdrží pro něj barevnou obálku. Kdo si to dá u knihaře sešiti, obdrží požehnaný spisek, který se může častěji čísti a tak poslouží ku požehnání. Obálky z několika ročníků utvoří také jeden svazek a proto si je každý uschovej. Později vydáme také seznam článků na obálce.

Prve nežli počneme vydáváním úvah knih Mojžíšových od C. H. M., hodláme vydati spisek „Sobota a den Páně“.

Znovu prosíme našich čtenářů, aby, jak „Posla pokoje“, tak i „Ptejte se na Písma“ svým známým doporučili.

*„Sám pak Bůh pokoje posvětit vás ve všem. Milost
Pána našeho Jezukrista s vámi. Amen.“*

1. Tess. 5,23.28.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník II.

Číslo 1—2.

„Já jsem vinný kmen, a vy ratolesti“.

(Jan 15,1–8.)

Slovo Boží jediné je ryzí a čistý zdroj pravdy. A přec se stává, že mnozí čtenáři v některých bodech vnášejí své vlastní myšlenky do něho; tyto jsou nezhřídky převzaty od jiných, snad i znamenitých křesťanských mužů, a za vlastní přijaty, aniž by byly zkoušeny, zdali skutečně prýští z onoho zdroje pravdy. Jest to zarmucující zjev, jenž hlavně ze samolibosti pochází. Veškeré naše názory mají míti Slovo Boží za základ a máme odmítati vše, co s tímto nesouhlasí. K pravému porozumění a vniknutí do Písma sv. patří však „*sprostné oko*“ a „*poslušné srdce*“; a obé je výsledek působení Ducha Božího. Kde jedno neb druhé schází, aneb dokonce obé, tam schází vše k pravému a božskému proniknutí do myšlenek Božích. Jen při sprostném oku a poddaném srdci je vědomí odvislosti od Boha živé, a tu se Slovo Boží uvažuje na modlitbách. Duch Boží vediž i nás při uvažování našeho předmětu.

Nejdříve musíme na to poukázati, že v našem oddílu (Jan 15,1–8.) se nám Kristus nepředstavuje ani jako Spasitel, jenž přišel, aby zahynulé hledal a spasil, ani jako hlava Svého těla v nebesích, aneb Své církve, kterouž ve Své neskonale milosti a lásce živí a o níž pečuje. Jedná-li se o spasitelnou a ochraňující lásku Boží v Kristu Ježíši, mohou býti Jeho vykoupení úplně ujištěni, že je nikdo z ruky Jeho nevytrhne. Jak dokonalá milost a moc Jeho jest ku spasení hříšníka, tak i ku zachování vykoupěných. Zde se však nejedná o tuto zachovávající milost a moc Páně.

Pán sám se zde nazývá „**pravý vinný kmen**“ a tím zaujímá místo Izraele. Izrael byl od pradávna „vinný kmen“; neboť čteme v Žalmu 80,9.: „*Ty jsi kmen vinný z Egypta přenesl, vyhnal jsi pohany, a vsadils jej.*“ Ale tento

vinný kmen, Izrael podle těla, zůstal prázdný a bez ovoce. Pak přišel Kristus, Syn Boží a zaujal jako „*pravý vinný kmen*“ jeho místo. Bůh přivedl Ježíše z Egypta (Mat. 2,15.) a On zaujal v požehnání místo Izraele (viz. Iz. 49.). Výsady národa izraelského byly veliké a proto byla i jeho zodpovědnost veliká, nyní však bylo vše, co nebylo ve spojení s Kristem, pod mocí nepřítele — satana. Veškeré požehnání pro duši bylo jen v Kristu k nalezení. Mimo Něho nebylo spasení ani pokoje. Jedině pravý vinný kmen byl Ježíš a jako týž představuje se zde Svým učedníkům. On zaujmul místo všeho toho, s čímž oni dosud stáli ve spojení a v čemž až do tohoto okamžiku marné své náboženské uspokojení hledali. Celý židovský systém prokázal se jako úplně neschopný k získání duši klidu a spásy; a proto tu nebylo žádné ovoce. Izrael nebyl tedy ten pravý vinný kmen; tím je Kristus, který v opaku k Izraeli, na jeho místě jako pravý vinný kmen na zemi vsazen je. Zde nejedná se — jako v předcházejících neb následujících kapitolách, kdež Ježíš Svoji neskonanou lásku k Svým učedníkům dokazuje — o to, čím chtěl pro ně po Svém odchodu býti, nýbrž On zaujímá ve Svém postavení na této zemi místo jako vinný kmen a označuje Své vztahy ku Svým učedníkům a vyznavačům, kteří na zemi jsou. Jako **hlava** je Kristus **v nebi**, jako **vinný kmen je na zemi vsazen**. V nebi nemůže býti řeči o vsazení vinného kmene, ani o čistění ratolestí; obé se děje na zemi.

„**Otec můj vinař jest.**“ Zde to není „*všemohoucí Bůh*“, pod kterýmž jménem se Abrahamovi zjevil, rovněž ani „*Hospodin*“, jak se Izraeli ukázal, nýbrž „*můj Otec*“. Péči tohoto Otce jsou všichni svěřeni, kdož s Kristem jsou ve spojení; stále mají zapotřebí jeho ošetřování a toto děje se k tomu účelu, aby vzešlo ovoce. Izrael nebyl ten pravý vinný kmen a proto nemohlo býti řeči o nějakém ovoci. Kristus je ten **pravý** vinný kmen. Nepřináší-li ratolest v Něm ovoce, je bezcenná a odřeže se; přináší-li ovoce, čistí ji Otec, aby hojnější ovoce nesla. (v. 2.) Krátce řečeno, hledá se ovoce. Jak již uvedeno, nepřichází zde spasitelná a ostříhající milost Boží v úvahu, nýbrž zodpovědnost všech, kdož jméno Kristovo nesou, zodpovědnost všech vyznavačů Kristových. Poměr ku Kristu v nebi, jenž nemůže býti zrušen, poněvadž Duchem sv. působen je — nepřichází zde v úvahu. Je to spojení, které na zemi se tvoří a spatřováno bývá, a které již bylo, když Pán na zemi putoval. Ono zahrnovalo v sobě všechny, kdož v tehdejší době, vzdor opovrhování se strany židů, Pána následovali, všechny, kdož později židovstvo neb pohanstvo opustili k Němu se přiznali a na Jeho jméno pokřtěni byli;

ono zahrnuje dnes veškeré křesťanské vyznavačstvo na zemi. Toto spojení může být skutečné, živé a věčné aneb také jen zevní. Jedině ovoce označuje skutečný poměr ratolesti. Zodpovědnými jsou všechny; každý se zkouší. Všechny cesty těch, kdož s Kristem stojí ve spojení a vyznávají, že jsou Jeho vlastnictvím, se na váze Boží odvažují. Kde není ovoce, tam se vykoná soud; kde se ovoce jeví, tam se provádí čištění k rozmnožení ovoce. Zachovávaní zevních předpisů a ustanovení — jak se od starého vinného kmene Izraele vyžadovalo — naprosto nedostačí. Na tomto vinném kmenu byl a zůstal dobrou ratolestí každý, kdož jako žid se zrodil, byl obřezán a ustanovení zachovával; a jen pak byl takový odříznut, když úmyslně přestupoval zákon. Zcela, jinak je tomu u pravého vinného kmenu; jen skutečné přinášení ovoce označuje dobrou ratolest.

Kdežto Otec neplodné ratolesti soudem odstraní, zabývá se s užitečnými, aby ovoce jejich rozmnožil. Jeho ruka je stále hotova, aby odstranila vše, co by vzrůstu ovoce překázelo. On vodí nás těžkostmi, provádí nás kázní různého druhu a vede nás cestami, které k tomu slouží, aby naše svévůle byla zlomena a aby pocit odvislosti od Něho stále v činnosti zůstal. To jsou prostředky, jimiž Otec nás čistí; a jak máme zapotřebí takového čištění! A byť i ovoce až dosud velice nepatrné bylo, působením Otce se rozhojní a slouží k Jeho oslavení. Jak mnoho příčiny máme vzhledem na tento vzácný výsledek, k chlubení se souženými (Řím. 5,3.) a míti za největší radost, kdykoli v rozličná pokušení upadáme. (Jak. 1,2.) Veškeré cesty, jimiž Otec nás vede, jsou požehnané.

„Již vy čistí jste pro řeč, kterouž jsem mluvil vám.“ (v. 3.) Tímto obrací se Pán na Svě uředníky. Jidáš Iškariotský se byl již vzdálil (kap. 13,30.); a již dříve mnozí z uředníků Jeho odešli zpět a nechodili více s Ním. (Kap. 6,66.) Ti Jej nyní ještě obklopující uředníci byli již čisti **řeči** (slovem) Jeho. Povšimněme si toho dobře, že Pán nepraví: „Očištění krví, jež za vás vyleji.“ Jeho **„řeč“** („slovo“) stojí s naší zodpovědností, jeho **„krev“** s Jeho milostí ve spojení. Slovo Jeho soudí vše, co neodpovídá Pánem Ježíšem zjevenému charakteru Božímu aneb skrze Něho zjevené vůli Boží. A tento soud stihne naše myšlenky a smýšlení srdce, naše jednání a cesty. Nic neujde pronikavému, na obě strany ostrému meči — Slovu Božímu. Tam, kde očištění Slovem Božím je vykonáno, je člověk obrácen, znovuzrozen a účastníkem nové přirozenosti. To najdeme ve 3. kap. našeho evangelia, kde se nám představuje slovo v obraze vody; a totéž slovo se také později

užívá k praktickému očišťování po dobu našeho vezdejšího putování. (Viz Jan 13.)

Bezesporné jest, že každý věřící je očištěn Kristovou krví smíření; každá skvrna hříchu a viny je touto vzácnou krví na vždy zahlazena. O tom však není v tomto oddílu řeči. Pán mluví zde jen o Svém slově, jako o prostředku očištění a soudu, a sice vzhledem jak na kázeň, tak i na odříznutí. Zde se jedná jednoduše o zodpovědnost člověka a nikoli o to, co zmůže milost a moc Boží. Je to osobní zodpovědnost jednoho každého člověka, zodpovědnost, kteréž nikdo bez milosti Boží vyhověti nemůže, jež však nicméně ve své celé přísnosti zůstává v platnosti.

Záhy již povstalo mnoho učedníků, kteří vyšli ze židovstva a později i z pohanstva a nechali se v Krista pokřtíti; tito však museli nejdříve zkušeni býti. Tělo je schopno i víru napodobiti a formu pobožnosti přijmouti. Ku přinesení ovoce nestačil však ani křest, ani zevní přijmutí křesťanského vyznání; zůstávání v Kristu bylo nevyhnutelně zapotřebí. Proto pravil Pán: *„Zůstaňtež ve mně, a já ve vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.“* (v. 4.) Zdroj veškeré síly pro učedníky byl v Ježíši. Oni museli zůstat v Něm, a On v nich. Poněvadž se jedná o zodpovědnost, proto se staví v popředí onen požadavek na člověka: *„Zůstaňtež ve mně, a já ve vás.“* Jedná-li se o milost, tu zaujímá Bůh pro vždy první místo; neboť jen milost může spasiti a ostříhati. Činí-li se zůstávání v Kristu od zodpovědnosti člověka závislým, pak je arciť pochybné. Jak nemožné je však, aby ratolest, jež nezůstane na kmenu, mohla ovoce nésti, tak nemožné jest také člověku přinést Bohu ovoce, nezůstane-li v Kristu. My isme úplně od Něho závislí; a On se nemění. Vědomí naší stálé a úplné odvislosti je první a nevyhnutelnou podmínkou, abychom mohli nésti ovoce; to působí pak, že hledíme stále na Něho a plně Jemu důvěřující, zůstáváme srdcem ustavičně v Jeho blízkosti. Takové jednání dokazuje jednak skutečnost díla Božího v duši a působí současně přinášení pravého ovoce, neboť bez Něho nemůžeme nic činiti, (v. 5.), nic, co by se Bohu líbilo a čímž by oslaven býti mohl.

Kristus je tedy nejen život pro naši duši, nýbrž i jediný zdroj síly a ovoce po dobu našeho celého vezdejšího života. Jen kdo v Něm zůstává, nese ovoce hojné. Kdo sám sebe vážně zkušuje, svoji radost a zálibu v Kristu má, kdo vytrvává na modlitbách, stále s důvěrou na Krista hledí, a tak všemi těžkostmi prochází, ten přinese ovoce hojné k životu věčnému. Ale

bohužel! Jak mnozí v tom umdlévají! Ustávají choditi ve světle soudné stolice Kristovy, a samozřejmě ochladne pak i jejich horlivost **Jemu** se líbiti. Jich svědomí napomíná, znepokojuje a obžalovává je, než oni ztrácejí Krista vždy více a více se zřetele a stávají se den ode dne vlažnějšími. Mnozí z nich klesají tak hluboce, že hledají opět vezdejších požitků a ukájejí svůj hlad mlátem tohoto světa. A nemáme nesčíslné množství křesťanů-vyznavačů, kteří sice vyznávají, že spasení lze jediné v Kristu dosíci, avšak přec jen hledají své uspokojení v zevnějších formách, ustanoveních a na cestách samovolných? Jak vážně mluví tyto zkušenosti k srdci učedníka Páně! Onť vyvolil nás, abychom ovoce nesli, ovoce jež zůstává; a On sám praví: „*V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné, a budete moji učedníci.*“ (v. 8.) Oslavení Otce zaujímal vždy první místo v srdci Pána Ježíše. On mohl na konci Svého pozemského putování v dokonalém způsobu říci: „Jáť jsem oslavil tebe na zemi.“ (17,4.) Ano i vzhledem k oné hrozně hodině, kdy hotov byl za nás hroznou smrt kříže vytrpěti, bylo Jeho přáním, aby jméno Otce oslaveno bylo. (12,27.28.) On přinesl ovoce v nejdokonalejší míře; a my jen tehdy prokážeme, že jsme učedníci Jeho, když hojné ovoce neseme. Na této cestě také oslavujeme Otce. Jaká výsada je to pro nás! Kéž by oslavení Jeho vždy v našich myšlenkách, slovech a skutcích první místo zaujímal!

Jméno Otce oslavíme tím, neseme-li hojné ovoce; a to je jen tehdy možné, když v Kristu, jediném zdroji, odkudž ovoce pochází — zůstáváme. Jen z Něho prýští veškeré požehnání, veškerá milost a síla, ano celá plnost, kteréž k nesení ovoce máme zapotřebí; a my požíváme tuto milost, sílu a plnost, když naše oko víry — v živém vědomí naší závislosti — a naše srdce v praktickém životě ve stálém, skrytém obecenství s Ním zůstává.

„Nezůstal-li by kdo ve mne, vyvržen bude ven jako ratolest a uschnět; a budou sebrány, a na oheň uvrženy a shořít.“ (V. 6.) Povšimnuti hodné jest, že Pán nepraví: „Když vy nezůstanete“, nýbrž, „nezůstal-li by **kdo**“. Oněch jedenácte učedníků, kteří tehdy Jej obklopovali, opustili k vůli Němu vše. Pán znal je jako plodné ratolesti a jako ty, jež byli čisti již. Slovo, které k nim mluvil, je očistilo. Byli znovuzrozeni z vody a z Ducha. Dílo Ducha v nich působilo, byli umyti a úplně čisti a měli jen zapotřebí mýti si noh. Pronesená slova neobsahovala tudíž žádnou bezprostřední výstrahu pro ně. A mělo by vůbec za následek největší zmatek, kdybychom uvedená slova chtěli uplatniti na život věčný aneb na naši jednotu s Kristem. **Ne-**

možné jest, aby život **věčný** mohl býti zahlazen, **nemožné**, aby spečetění Duchem sv. bylo neplatným učiněno a **nemožné** jest, aby úd těla Kristova byl odříznut. Nebylo by tím tělo Kristovo navždy zohaveno? Kéž bychom nikdy takových myšlenek nepřipustili!

Nepopíratelné jest, že jsou mnozí, kteří se podle jména Kristova nazývají, jenž jsou pokřtěni na toto jméno, vyznávají a vzývají Krista jako svého Pána a ve všem, i tvárnost pobožnosti mají. Jaký však bude jejich konec, když v Něm nebudou nalezeni? Jak velký je počet těch, jenž na základě svého vyznání a i po dobu jistého času tvárnost pravého učedníka nesou, avšak vracejí se opět tam, odkudž přišli, činíce horších věcí než před tím! O takových mluví Petr v druhé epišt. (kap. 2,9—22.), a Juda nazývá je „*stomové uvadlí, neužiteční, dvakrát mrtví a vykořenění*“ (v. 12.). Vše Pán zkoušuje. Kdo nenese ovoce, bude odříznut; a kdo nezůstává v Kristu, kdo není nalezen v Něm, jeho díl je v jezeře, kteréž hoří ohněm a sirou. (Zj. 21, 8.)

Potom zaslibuje Pán, když se opět se Svými skutečnými učedníky zabývá, ještě jedno požehnání vysoké ceny: „**Zůstanete-li ve mne, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě, a stanět se vám.**“ (v. 7.) Vzácné zaslíbení! Víme, že veškerá moc je v rukou našeho Boha; Onť jediné může každého času a za všech okolností pomoci; a my, slabí a bezmocní v nás samých jsme od Jeho moci úplně závislí. Zde ukazuje se nám cesta, na které sami veškerými prostředky Boží moci volně nakládati můžeme, takže vše, oč prosíme, se nám stane. A cesta, na kteréž jedině tato velká výsada se může požívat, je přesně označena. Pán nejprve praví; „**Zůstanete-li ve mne.**“ Přede vším je tedy zapotřebí, aby Pán sám byl prvním předmětem srdce našeho a aby naše oko stále na Něho patřilo u vědomí naší úplné závislosti. Dále čteme: „**A slova má zůstanou-li ve vás.**“ Potřebujeme tedy pokoru, abychom se za všech okolností kořili před Jeho Slovem — výrazem to Jeho vůle — a vlivem téhož nechali se opanovati a vésti. Tehdy — ale také jen tehdy — můžeme býti ujištěni, že vše, oč prosíme, se stane; neboť jen v tomto případě jsme schopni prositi o to, co je **dle Boží líbezné vůle** a co nám k dobrému napomáhá. Tu se přibližujeme k Bohu na nezvratném základě; a základ tento je Kristus a Jeho Slovo. Jaká, hojně útěchy skýtající pravda! Pán dejž nám ve Své bohaté milosti, abychom v plném vědomí naší bezmocnosti a závislosti a v neseslabené důvěře v Jeho mocnou pomoc, na této požehnané stezce chodili a přinášení ovoce ku oslavě Jeho jména za nejvyšší výsadu považovali! Pán je k tomu

hotov; Jeho vlastní Slovo ručí nám za to. Neboť On přivolává Svým vykoupeným: „**Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala ve vás a radost vaše byla plná.**“ (v. 11.) A opět: „*Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil, a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo, aby zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám*“ (v. 16.).

„On sám“.

Velice požehnané je, když uvažujeme, kterak Slovo Boží vždy znovu nám představuje, že ve všem, ať se jedná o naše spasení aneb o naše ochránění a konečně i oslavení,

Pán sám

jedině a úplně vše činí a pro vše dostačí. Uvažujme tedy krátce několik míst, která nám tuto pravdu sdělují.

Pán Ježíš je Spasitelem k našemu věčnému spasení.

Vždy, ať se jedná o věčné spasení jednotlivců aneb o celek všech věřících, vždy znovu slyšíme, že Ježíš Kristus, náš Pán a Spasitel, Syn Boží, Sebe samého vydal v utrpení a smrt. Tak čteme: „*Že pak nyní živ jsem v těle, u víře v Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal **sebe samého za mne.***“ (Gal. 2,20.) „*Kristus miloval církev, a vydal **sebe samého za ni.***“ (Efez. 5,25.)

Ano, nejen že Pán Ježíš k našemu spasení opustil slávu Svou, kterou od věčnosti u Otce měl, a slávu, kterou měl míti uprostřed lidu izraelského na jistý čas odložil, On musel také i Svůj vlastní život na kříži obětovati: „*Nebo učinil to jednou, **samého sebe** obětovav.*“ (Žid. 7,27.) „*Ale Kristus... skrze Ducha věčného **samého sebe** obětoval neposkrvněného Bohu.*“ (Žid. 9,11. až 14.) „*Jedenť jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, kterýž dal **sebe samého** mzdu na vykoupení za všechny.*“ (1. Tim. 2,5.6.)

On sám je náš vůdce a těšitel na cestě víry.

Když ti dva učedníci, po ukřižování Páně, Jeruzalém, město krve, opusili a v zármutku do Emaus se brali, tu slyšíme: „*I stalo se, když rozmlouvali..., že i **sám Ježíš**, přiblíživ se šel s nimi.*“ (Luk. 24,15.) A pak, když učedníci

byli v Jeruzalémě shromážděni, tu čteme: „**A když oni o tom rozmlouvali, postavil se sám Ježíš uprostřed nich.**“ (V. 36.) (Tak dle původ. textu a i dle Karafiáta.) Nedostačilo by to, kdyby evangelista Lukáš byl napsal: „Ježíš se přiblížil,“ a: „On se postavil u prostřed nich“? To Duchu Božímu nedostačilo a proto vedl Lukáše, aby psal: „**Sám Ježíš, přiblížil se šel s nimi**“; a: „**Postavil se sám Ježíš u prostřed nich.**“ Ano, **Ježíš sám** chtěl býti průvodčím a těшитelem truchlících učedníků. On sám chtěl býti jejich učitelem, který je vzpřímil, když „vykládal jim... písma“. Ano, „kdo jemu podobný učitel?“ (Job 36, 22.) A my musíme připojit: Kdo je takovým průvodčím, vůdcem, těшитelem a přítelem jako On?

Toto víme, ale také i denně všickni okoušíme. On je náš veliký, milosrdný, nejvyšší kněz, který ve všech okolnostech za nás prosí, a

„Jeho prosba chrání pokoj, který jako rosa srdce ovlažuje.“

Proto přivolává apoštol truchlícím: „**Sám pak náš Pán Ježíš Kristus, a Bůh i Otec náš, kterýž zamiloval nás, a dal potěšení věčné, a naději dobrou z milosti, potěšíš srdcí vašich.**“ A opět: „**Sám pak ten Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem.**“ (2. Tess. 2,16; 3,16.) Tak můžeme vždycky a ve všech okolnostech s úplnou důvěrou počítati s útěchou a pokojem Jeho srdce. On je a zůstane náš veliký nejvyšší kněz, jenž v té samé lásce, v kteréž sebe samého za nás vydal, na nás myslí a nás zastupuje. „*Ano, milovav své, kteříž byli na světě, až do konce je miloval*“, to znamená, až k blaženému slavnému cíli. (Jan 13,1.)

Tento slavný cíl je pro nás v nebeském domě otcovském, kam nás Pán byl již předešel, aby nám tam místo připravil. (Jan 14,2.3.) Tam nás uvede až „*plnost*“ těch, kteří tvoří Jeho církev spasená bude.

Pán přijde jako hvězda jasná jitřní, aby nás odsud vzal.

„**Nebo sám ten Pán... sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živi pozůstaveni spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme.**“ (1. Tess. 4,16.17.)

Pán sám nás tedy odsud vezme. To se nestalo u vzetí Enocha ani u vzetí Eliáše. Svou nebeskou nevěstu však uvede **On sám** v dům otcovský. Setkáme se s Ním již v povětří. Milovaní spolupoutníci, již dnes může se toto uvedení v dům otcovský státi. **Pán jest blízko.** Ó, vyjděme Mu v srdcích svých již vstříc, abychom Ho slavnostně přijali! — „**Ten přicházející přijde**

a nebudeť meškati.“ Pak nás představí Svému Otci, „*bez poskvrny a vrás-
ky*“, oslavené a proměněné: „***A tak vždycky se Pánem budeme.***“ Ó, blaže-
ná naděje! A co učiní Bůh? Slovo Boží nám praví: „***A bydliti bude s nimi, t.
zn. s námi, těmi svými a oni budou lid jeho, a on Bůh sám (t. dle pův.)
s nimi bude, jsa Bůh jejich. A setřeť Bůh všelikou slzu s očí jejich.***“ (Zjev.
Jana 21,2—5.)

Slyšíš, drahá, vykoupená duše: „*Setřeť všelikou slzu*“ a „***Bůh sám***“ to
učiní. Žádný anděl by to nemohl činiti s takovou láskou, moudrostí a věr-
ností. Jeho jméno budiž velebeno!

Minulost, přítomnost, budoucnost.

S jak šťastným a vděčným srdcem asi psal apoštol Jan kdysi věřícím:

„Nejmilejší, nyní dítky Boží jsme!“

I my, jenž jsme uvěřili v Syna Božího smíme se počítati k šťastnému zá-
stupu dítek Božích. Pán na nás učinil zajisté veliké a slavné věci! Kdysi
„*jsme byli hříšníci*“ (Řím. 5,8.), „*mrtví ve vinách a hříších*“, „*synové hněvu*“,
„*dalecí*“ bez Boha a bez Krista a naděje nemající. (Efez. 2.)

Toto vše se však nyní nemůže již více o nás říci, Bůh budiž za to vele-
ben! **Nyní jsme dítky Boží; v budoucnosti** však budou ještě slavnější věci
naším podílem. V nebi, v domě otcovském, budeme Pánu, Synu Božímu,
podobni. Jako jsme nyní v duchovním ohledu dítky Boží, a tudíž, co se po-
stavení a poměru týče, podobni Synu Božímu, tak budeme potom, v slávě,
i dle těla Jemu podobni.

Nyní zatím očekáváme „*synovství*“ (tak dle pův. textu): „*vykoupení těla
svého*“. (Řím. 8,23.) Ó, jak brzy však může býti toto očekávání ukončeno!
Pak budeme v proměněném oslaveném těle, vzdáleni jsouce tohoto jeviš-
tě bída, hříchu a smrti, Pána viděti tak, jakž On jest.

„A každý, kdož má tuto naději v něm, očisťuje se, jakož on čistý jest.“
(1. Jana 3,3.)

„Kdo je jako Ty!“

Kdo je jako Ty,
drahý Ježíši!
Byl jsi poslán k nám od Otce,
spasit zabloudilé ovce;
kdo je jako Ty,
drahý Ježíši!
Zemřel's na kříži
strpěls hněv Boží;
za nás jsi byl odsouzený,
trest hříchů je odstraněný.
Soud nás nestraší,
zemřel's na kříži.
Síla lásky Tvé
zvítězila slavně.
K Otci jsi se vrátil zase,
jenž Tě poslal k naší spáse,
zvítězils slavně
v síle lásky Tvé.
Brzy přijdeš zas,
sláva čeká nás,
po boji a utrpení
budeme věčně blaženi.
Sláva čeká nás,
brzy přijdeš zas.

„Nezapomínej!“

Je dobře a vždy i jen požehnáním, kdy? si přivoláváme: **„Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho.“** (Žalm 103,2.) **„Rodina rodině vychvalovati bude skutky tvé, a předivnou moc tvou zvěstovati... i já důstojnost tvou budu vypravovati. Spravedlivý jest Hospodin ve všech cestách svých.“** (Žalm 145,4.6.17.) Prorok Izaiáš pak

praví: „**Milosrdenství Hospodina připomínati budu, a chvály Hospodiny...**“ (Iz. 63,7.) Připomínejme si to i my s vděčností! „**Skále té, jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo všechny cesty jeho jsou spravedlivé.**“ (5. Mojž. 32,4.)

Všech našich milých čtenářů prosíme, aby doporučovali věřícím naši přílohu: „Ptejte se na Písma“. Zapůjčte po přečtení sešit tento i jiným dětem Božím, aby i oni užitek a požehnání z něho měli.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník II.

Číslo 3—4.

Krátké úvahy o církvi Páně.

V bibli se vyskytující a obyčejně slovem „**církev**“ přeložené řecké slovo „**ecclesia**“ znamená vlastně shromáždění, a označuje obzvláště shromáždění lidí, majících v Řeckých státech právo měšťanství, oproti těm obyvatelům, kteří toho práva neměli. Slovo „**ecclesia**“ bylo pak přikládáno shromážděním všelikého druhu. Tak vidíme např. v řeči Štěpána, že jest ho použito k označení shromáždění lidu izraelského na poušti sinajské. Jinde jest zase tak pojmenován proti Pavlovi se bouřící zástup: „*A pověděv to, rozpustil shromáždění.*“ (Skut. apoš. 7,38; 19,40.; bible kralická překládá slovo „**ecclesia**“ na těchto místech slovem „**lid**“.)

Na všech jiných místech, kde stojí slovo to ve spojení s křesťanstvím, má svůj ustálený význam, a užívá se ho pro „**církev**“ Páně. Označujetť buďto celek všech křesťanů (dítek Božích) na zemi v označeném okamžiku, aneb **tělo Kristovo** dle myšlenek Božích, které všech věřících v sobě uzavírá, a sice ode dnů **letnic až ku příchodu Páně**. Konečně znamená i v užším smyslu jednotu všech křesťanů (věřících) na některém místě.³

Slovo církev užívá se nyní také i k označování různých náboženských společností, utvořivších se ku provádění svých vlastních církevních ustanovení. V následujícím se omezím jen na to, abych vyjádřil některé velice jednoduché myšlenky o „**církvi**“ (základní myšlenky, pakli že se tak vyslovit smím) na základě výroků Slova Božího.

³ Řecké slovo „**ecclesia**“ znamená vlastně „**vyvolání**“, a představuje lid Páně, který je nyní Duchem sv. pro Pána shromažďován. Nechtíce způsobiti nějakého nedorozumění používáme zde však všude, u nás známého a oblíbeného výrazu „**církev**“.

Počátek církve na zemi.

Kdybychom měli mluvit o původu církve dle myšlenek Božích, tedy bychom museli jít zpět až před počátek nynějšího času; neboť dle věčného předuložení Boží milosti, byla ona tajemstvím Kristovým, tím od věčných časů v Bohu skrytým tajemstvím: „*To tajemství, které od časů věčných skryté bylo; nyní pak zjeveného a skrze písmo prorocká, podle poručení věčného Boha... oznámeného.*“ (Efez. 3,4.9.; Řím. 16,25.26.) Pak bychom ale odbočili od vytknutého si cíle. Budeme tedy mluvit o viditelném počátku církve na zemi. Její dějiny započaly o letnicích, když učedníci byli všickni jednomyslné spolu a když tu Duch svatý na ně sestoupil a je všechny naplnil. (Skut. apoš. 2,1—4.) Tak bylo naplněno zaslíbení od Otce, o němž Pán Ježíš před Svou smrtí jim mluvil, a které jim ještě jednou připomenul prve nežli na nebesa vstoupil. (Porovnej Jan 14,15.16.; Skut. apoš. 1,4.8.)

O církvi však mluvil Pán Ježíš již dříve, když se hotovil Své dílo v Galilei ukončiti. Pozastavme se na okamžik u tohoto pozoruhodného místa. Najdeme ho u Mat. 16,13—18. a zní:

„Přišel pak Ježíš do krajiny Cezaree Filipovy, otázal se učedníků svých řka: Kým praví lidé býti mne, Syna člověka? A oni řekli: Někteří Janem Křtitelem, jiní pak Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků. I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte? I odpověděv Šimon Petr řekl: Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého. A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev toho nezjevilo tobě, ale otec můj, kterýž jest v nebesích. I jáť pravím tobě, že jsi Petr⁴ a na též skále vzdělám církev svou a brány pekelné nepřemohou ji.“⁵

V tomto oddílu jest mnoho pozoruhodného. Nejprve toto: Církev jest zde uvedena jako věc zcela nová. Není při ní ničeho, co by bylo jen pokračováním židovstva, nýbrž jest něčím, co ještě budoucnosti náleželo, věcí, která se teprve zjevití měla; to zn. že ve skutečnosti až doposud nestávala. Vždyť Pán Ježíš řekl: „*Jáť **vzdělám** Svou církev;*“ „***Ne** já jsem **vzdělal** aneb vzdělávám, což by znamenalo jsem tím vzděláváním právě zaměstnán.* Dále praví: „***Svou** církev.*“ Ona jest Jeho, náležít Jemu. Při tom nám Pán i

⁴ Petr t. j. kámen.

⁵ V pův. textu nestojí: brány „pekelné“, nýbrž brány „hades“, t. j. neviditelné místo aneb mezidobí, v kterém se nalézají duše zemřelých, jest to neviditelný svět duchů. Výraz „hades“ zde označuje moc ďábla a smrti. (Porov. Job 18,14.)

sděluje, na jakém základě ji chce vzdělávati. Ne snad na apoštola Petra, nýbrž na to, co Petrova víra poznala, a nejen jeho přirozený rozum. A víra Jej poznala a vyznává jako: „*Kristus, ten Syn Boha živého.*“ Církev stojí tedy na tomto základě, a proto nemůže ďábel s veškerou svou mocí proti ní ničehož poříditi.

Celý tento oddílek neobsahuje žádné zmínky o lidské součinnosti při ustavování církve. Člověk, ať již apoštol aneb kterýkoli jiný věřící, jest pouze kamenem; jedním z mnohých ve složení stavebního díla, které Pán zřídil, jedním do stavby vloženým dílem. Totéž nalezneme i v ep. k Ef. 2,20—23., kdež čteme: „*Kdež jest gruntovní úhelový kámen sám Ježíš Kristus, na němž všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu.*“ A v první epiš. Petra 2,3—5: „*Když jste okusili, kterak dobrotivý jest Pán, k kterému přistupující jako ku kamení živému, od lidí sice zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému, jste i vy jako kamení živé, vzdělaní v dům duchovní*“, atd.

Uvěří-li kdo celým srdcem v Krista, Syna Boha živého, stává se „kamenem živým“ vloženým do stavby samým Kristem, vlastním to stavitelem.

Jinak jest tomu v 1. Korint. 3,9—17. Tam hledí apoštol Pavel na utváření se církve se stanoviska lidské zodpovědnosti, při jejížto zřizování jest on použit jako služebník, jako spolupracovník Boží. Pavel štípl a Apollo zaléval. Pavel jako moudrý stavitel položil základ, ten jediný, který položen býti může, „*jenž jest Ježíš Kristus*“. Jiný pak na něm staví. Proti tomu co Pán staví nemůže ďábel s veškerou svou mocí nic poříditi. Jedná-li se však o lidi a o to, co jeden každý z nich staví, tedy musí býti dílo jednoho každého zkušeno. Co není z Boha, aneb neodpovídá Jeho plánu, jest pouze dřívím, senem, strništěm a bude spáleno, nezůstane jako pravé ovoce k oslavení Božímu. Kdežto jestliže kdo chrámu Božího kazí, boří, ku příkladu učitel bludného učení, kacír, toho zkazí Bůh.

Z řečeného vysvítá, že dle myšlenek a plánů Božích pozůstává církev pouze z pravých věřících. Jednotlivci pak, kteří slovo radostného poselství přijali, byli pokřtěni a připojeni k těm, kteří již dříve uvěřili. (Skut. apoš. 2,41—47.) Byliť připojeni k církvi, kterou Duch sv., abychom tak řekli, svým sestoupením o letnicích slavnostně posvětil. Takovýmto způsobem Duchem sv. pokřtěni, tvoří všickni věřící jedno jediné tělo, jak apoštol se vyjadřuje: „*Skrze **jednoho** zajisté Ducha my všickni **v jedno** tělo pokřtěni*

*jsme, buď Židé, buď Řekové, buď služebníci neb svobodní, a všickni jedním Duchem zapojeni jsme.“ (1. Korint. 12,13.) Nikdo nemůže tedy náboženskými obřady a vyučováním aneb přijímáním některé svátosti, býti připojen k církvi, nýbrž jedině a pouze následkem pokání a věřícím přijetím radostného poselství evangelia v srdce své. (Skut. apoš. 2,41.; 4,4.) Tak i Duch svatý vydává svědectví o prvotních věřících na této zemi, pravě: „**Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše.**“ (Skut. apoš. 4,32.) Na jiném pak místě čteme: „*Uvěřivše znamenáni jste Duchem za slíbení svatým. Kterýž jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím nám dobyto jest, k chvále slávy jeho.*“ (Efez 1,13. a 14.)*

Ve druhé kap. epišt. k Efez., připomíná apoštol onu zvláštní milost, již se dostalo všechněm věřícím ze všech národů, právě tak, jako věřícím ze Židů. V jedenáctém a 12. verši mluví o tom, co oni dříve byli: „*Naděje nemající a bez Boha na světě*“ a ukazuje jim ve verši 13., co nyní jsou v Kristu a skrze Krista. Jakožto věřící, jsou nyní postaveni na roveň Židům, kteří Pána Ježíše jako Syna Božího přijali. Stali se účastni týchž výsad. Dále pak od 14tého verše jest všechno připsáno Kristu. Nejenom že dokonal dílo, jímž jsme my (židé a pohané) v jednom těle smířeni a tak k Otcí přivedeni, nýbrž On i sám přichází, abychom toto poznali a zvěstuje radostné poselství právě tak blízkým židům, jakož i vzdáleným pohanům. Není tu řeč o víře, která jest pouze prostředkem k přivlastnění si toho, co nám evangelium zvěstuje: nýbrž všeho se nám dostává, jak již podotknuto, od Krista, ač víra Efezkých v kap. 1,13. a 15.; v kap. 2,8. dochází plného uznání.

Vidíme tedy, jak a z čeho jest církev Kristem utvořena, a na jakém základě spočívá. Nyní se pokusíme vystihnouti, jak se Pán postaral o

vzdělávání církve na zemi.

Když Kristus si církev utvořil, nazývá ji církví Svou a ona jest také i v každém ohledu Jeho, neboť ji zamiloval a Sebe samého za ni vydal; proto se stará také o vše, co jest zapotřebí k jejímu zachování po dobu jejího přebývání zde, na této zemi. V páté kap. k Efez., kde apoštol napomíná křesťanských manželů a připomíná jim jejich vzájemných povinností, mluví obrazně o lásce Pána Ježíše Krista. Ženě ukazuje církev jako vzor, ohledně její milující poslušnosti, již jest Pánu povinna. Co se muže týče, tedy má tento míti na mysli, jak Kristus jednal vůči církvi. Čtemeť: „*Jako i Kristus zamiloval církev, a vydal sebe samého za ni; aby ji posvětil, očistiv ji obmy-*

tím vody skrze slovo. Aby ji sobě postavil slavnou církev nemající poskvrny ani vrásky, neb co takového; ale aby byla svatá a bez úhony.“ (Verš 25—27.)

Takové jest postavení církve. Jako Eva byla z Adama utvořena za hlubokého spánku, který na něho uveden byl, tak vzala i církev svůj počátek z Krista, který Sebe samého za ni vydal, a v spánek smrti pohřžen byl. Neboť k jejímu vykoupení, musel vytrpěti smrt. (Pohled k Efez. 2,4—6.) Nepřehlédněme též, že Pán Ježíš při oné první příležitosti, kdy o církvi mluvil, také ihned bezprostředně představoval Svým učedníkům nezbytnou potřebu Své smrti: „**Od té chvíle**“ počal Ježíš oznamovati svým učedníkům, co Jej potkati musí. (Mat. 16,27.)

Jako Eva byla určena Adamovi za pomocnici jemu vyhovující, tak jest i církev určena pro Krista. On si ji posvěcuje a čistí. Bůh postavil Evu před Adama a Kristus postaví sám sobě církev bez všeliké stopy nečistoty aneb nedokonalosti, v bezvadné svatosti a slavné kráse, odpovídajíc ve všem Jemu samému. Ano, tak bude oslavená a připodobněná svému muži, až On, dle Svého zaslíbení, ji uvede do domu nebeského. (Jan 14,2.) Čtenáři milý, přečti si slavné popsání manželky Beránka v 21. Zjevení.

Nyní se ovšem ubírá církev tímto světem, jenž jest pro ní, v duchovním smyslu, vyprahlou pouští, kde jest vydána útokům nepříteli, léčkám, jichž ji ďábel v cestu klade, jakož i jiným, nesčíslným nebezpečím, která ze všech stran na ni dotírají. Ale láska Kristova, tato jediná a mocná pohnutka všeho Jeho jednání, ta láska, která Jej přiměla, aby vše naplnil pro církev a sebe samého za ni obětoval, Jej pudí ještě i nad to činiti; tato neproměnlivá a stálá láska pokračuje i nyní ve své požehnané činnosti. To nám představují i ona zvláštní slova: „*Žádný zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti; ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev. Neboť jsme oudové těla jeho z masa Jeho, a z kostí Jeho.*“ (Efez. 5,29—30.) Po celou dobu svého putování tímto světem smí proto církev s úplnou důvěrou počítati s láskou a věrnou péčí Krista, On uspokojí ve všech potřebách a pomáhá ve všech těžkostech.

Avšak kterých prostředků používá Pán k dokázání nám Své dojemné péče o církev? Nejprve jest to Jeho Slovo, jímž On osobně působením Duha svatého k církvi mluví, a pak jsou to dary, jichž On rozdal těm, z kterých církev sestává, a sice dle Své vlastní neobmezené vůle. Tyto dary činí

pak těch, kdož je obdrželi schopnými k sloužení Jeho církvi a v Jeho církvi. Taková služba nemůže tedy býti dosažena vůlí lidskou, ani studiem na školách bohosloveckých, ani vysvěcováním aneb rukou vzkládáním zvlášť k tomu zvolenými lidmi, jak se to všeobecně v různých tak zv. křesťanských církvích děje. Tyto různé lidmi vymyšlené obřady a pravidla jsou Slovu Božímu úplně neznámými a Slovo Boží jest jediným, vždy rozhodujícím vodítkem a měřítkem života i víry pro církve — lid Páně.

V ep. k Efez., kde se tak dopodrobna pojednává o věcech týkajících se církve, nalézáme ve 4. kap., že Kristus, když všechno naplnil, požehnanými výsledky Svého spasitelného díla, (od těch nejnižších míst země, až vysoko nade všechna nebesa, kam On spravedlností Boží přesazen jest), dal nyní lidem dary: „*A onť dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele; pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova; až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.*“ (Verš 8. až 13.) Zde jsou tedy nadaní mužové považováni za dary, jichž Kristus obdržel pro Svůj lid (srov. Žalm 68,19.), kdežto v 1. Korint. 12,7–11. jsou dary ty svěřeny lidem, k užítku druhým. V prvním jest církev učiněna zodpovědnou za přijetí takových, nadaných mužů, kteří k uspokojení jejich potřeb ji jsou dány; v epištole ke Korintským se představuje, že nadaní mužové jsou zodpovědní za využitkování darů jim ode Pána svěřených k užítku církve. Evangelista, který v 1. Korintským 12. uveden není, jest proto vynechán, poněvadž pole jeho působnosti se nalézá více mimo církve, tedy ve světě mezi neobrácenými lidmi.

Za dob dřívějších měl Bůh uprostřed lidu Svého izraelského místo vyvolené, kdež přebývali chtěl a kamž se všechen lid do roka třikráte měl shromáždit. (Srov. 5. Mojž. 12,4—12.) Místo to bylo v Jeruzalémě a sice v chrámě, od Šalomouna mu vystavěném. (Srovnej Žalm 132,13.14.; 1. Paral. 17,12.; 2. Paral. 6,6.)

Vykoupení Páně mají nyní také své středisko, kol něhož se shromažďují a středisko to má svůj základ ve Slově Páně u Matouše 18,20.: „*Nebo, kdežkoli shromáždí se dva, nebo tři, ve jménu mém* (dle pův. textu „*ku jménu mému*“), *tuť jsem já, uprostřed nich.*“ V takových schůzích, kde jest přítomnost Páně, používá se darů Jeho ku požehnání církve. Samo sebou se rozumí, že to není nikterak na závadu volného použití různých darů, hlavně darů pastýře, v stycích křesťanů mezi sebou a při jejich návštěvách

po domích.

Někdo by mohl namítnouti, že již více nemáme apoštolů a proroků, to jest sice pravda, ale my požíváme jejich služby Písmem, jimi nám zanechaným. Co se pak ostatních darů týče, tedy jich všech máme, díky Bohu, až dosud, dary tyto jsou nám dosud zachovány na základě věrnosti Páně. Máme evangelisty, kteří dobré poselství spásy hříšníkům zvěstují, učitele, kteří Slovo Boží vykládají a pastýře, kteří duším potravu Slova Božího dávají a stádce Páně pasou. Písmo svaté dává nám také velmi určitý návod k užívání těchto darů, pro kázeň, která se v církvi vykonáváti má, aby svatost a zdravé učení v ní zachovány byly, jakož i konečně pro slavení večeře Páně a ku konání bohoslužby. My však nehodláme se u těchto bodů zdržovati a přecházíme k

naději církve.

Viděli jsme, kterak Pán Svou církev zde na zemi utvořil, kterak On ve Své neproměnlivé lásce pečuje o její potřeby, o její vedení a zřízení, vzdělávání a poučování, vždy dle časů aneb rozdílů zkoušek, cvičení a bojů, kterými zde prochází, podle toho, jak její oslavená hlava toho za dobré uzná. Mimo to však dána jí Pánem vzácná **naděje**, způsobilá ku vzpružení její zmužilosti k jejímu obživení a posílení po všech ten čas, v němž ji jest po této poušti procházeti tak mnohými a různými poměry. Ona očekává svého Pána, který opět přijde, aby ji k sobě vzal a slavnou, neposkvřenou a bez vrásky Sobě postavil. Z předu jsme již podotkli, že co jest řečeno o Evě ohledně Adama může býti taktéž na Krista a Jeho církev vztaženo, je také nazvána „*Jeho žena*“ aneb „*manželka Beránkova*“. (Zj. 19,7.; 21,9.; 22,17.) Bůh spojil Evu s Adamem, aby s ním jako se svojí hlavou a svým mužem požívala všech výsad a práv, jichž on v sobě pojímal svým postavením, jakožto středisko a hlava stvoření. Právě tak jest i církev s Kristem spojená. Nyní sdílí s Ním Jeho opovržení světem, avšak ve věku budoucím bude s ním požívatí Jeho zjevenou a tisíciletou slávu a po dobu věčného dne bude u Něho v blaženosti domu otcovského a současně požívatí výsady, jakožto bydliště Boží u prostřed lidí na nové zemi. (Zjev. 21,2.3.)

V epišt. k Efez. zjevuje nám Bůh Své myšlenky o Kristu, jakožto Synu člověka a o Jeho manželce, která s Ním v této slávě jest spojená. Tím nám ukazuje nepřevýšené bohatství milosti Své k nám, jejížto mocí a působením se nám dostalo onoho místa ve věčném předuložení a našeho podí-

lu v Jeho vykoupení.

Jaké blahoslavenství jest to, když nás Bůh takovýmto způsobem zasvěcuje do tajemství Své vůle a dává nám věděti, že si předuložil všecko v plnosti času v Kristu shromáždit. *„Což na nebesích i což na zemi; v Něm i ku podílu připuštění jsme, předzřízení byvše, podle předuložení toho, kterýž všechno působí podle rady vůle Své.“* Vzhledem pak ku Kristu připojuje k tomu apoštol: *„A posadiv Jej na pravici Své na nebesích, vysoko nade všechno knížatstvo, i mocnosti, i moci, i panstvo i nad každé jméno, kteréž se jmenuje netoliko v věku tomto, ale i budoucím. A všecko podložil pod nohy Jeho, a Jej dal hlavu nade všecko církví, kteráž jest tělo Jeho, všecko ve všech naplňujícího.“* (Kap. 1,8—11; 20—23.)

Avšak, jakkoliv velikou bude ona viditelná sláva, již Kristus v církvi, Své manželce zjeví v věku budoucím, přec jen čím jest sláva ta u porovnání se štěstím a radostí, již požívati bude církev u Něho v domě otcovském? Pán sám řekl, že chce, aby ti, kdož Jeho jsou, byli tam, kde On jest, aby hleděli na Jeho slávu, aby celou Jeho lásku až v jejích hlubokostech poznali. (Jan 14,2; 17,24.) Tato pravda jest jinými místy Písma sv. potvrzena, která podrobněji mluví o postavení věřícího, který má v tomto světě očekávati návrat Pána. (Porov. např. Kol 3,4.; 2. Tes. 1,10.; 2. Tim. 2,11.12.) Kéž by Pán jednoho každého z nás zachoval v živém očekávání Jeho brzkého příchodu.

On také požehnej tyto řádky pro všechny, kteří se tímto důležitým předmětem zaměstnávají a o kterémž tak veliká neujasněnost ba i nevědomost nyní panuje uprostřed vyznávajícího křesťanstva. On dejž, aby i tyto krátké poznámky v nynějších těžkých dobách posloužily k jasnému poznání cesty Boží! Pouze na této cestě jest požehnání a pravé štěstí k nalezení. Arciť jest pravda, že se církev uchýlila od svého jednoduchého postavení, majíc býti živým svědectvím pro Pána ve světě. Nemůže už více býti o ní řečeno to, co o ní pravdou bylo v jejím duchovním jaru a co o ní čteme v Skut. apoštol. 2,42—47; 4,32—35; 5,12—14.

Avšak zásady zůstávají i dnes v plné platnosti i pravdy od počátku církev tvořící a řídící. Tyto pravdy musí také i nás vzdělávati a vésti. Pán se nemění; On zůstává vždycky tentýž, kdežto my jsme odkázáni na Něho a na slovo Jeho milosti, které, jak apoštol Pavel starším z Efezu praví: *„Mocno jest vzdělati nás a dáti nám dědictví mezi všemi posvěcenými.“* Skut. apošt.

Ku konci chci ještě upozorniti, že apoštol Pavel první epištolu k Timoteovi psal, aby tento jeho žák věděl, jak by obcovati měl „v domě Božím, kterýž jest církví Boha živého, sloup a utvrzení pravdy“. (Kap. 2,14—15.) Tehdy bylo v církvi ještě vše v pořádku. Avšak ve druhé ep. k Timoteovi vidíme, jak mnohé se již změnilo. V ní už nalézáme zřetelné stopy úpadku a rozkladu. Všickni, kteří v Asii byli, se od apoštola odvrátili, nepobožné a daremné křiky se dostavili, jichž se varovati měl; Hymeneus a Filetus od pravdy pobloudili, a bludy, jichž rozšiřovali, převrátili víru některých. (Kap. 1,15; 2,16—18.) „Ale však“, připojuje k tomu apoštol: „*pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou Jeho, a opět: Odstup od nepravosti každý, kdož vzývá jméno Kristovo.*“ Od nepravosti odstoupiti a od nádob ku potupě se očistiti neznamená však, jako mnich do samoty se uchýliti, aneb jako farizeus v pyšné samospravedlnosti se oddělovati. Ne, napomenutí, jenž následuje, zní: „*Následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje s těmi, kteříž vzývají Pána z srdce čistého.*“ (2. Tim.2,19—22.), a kteříž oddělivše se ode všech stávajících lidských zřízení, pod vedením Ducha svatého chtějí se nechat řídití jedinež zásadami, složenými ve Slově Božím, jsouce pamětlivi slova Páně: „*Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude.*“ (Jan 14,23.)

Rozmluva věřícího se zvědavým člověkem.

A: Co jste?

B: Od přirození zahynulý hříšník. — „*Věrnáť jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem.*“ (1. Tim. 1,15.)

A: Jaké máte pojmenování?

B: Já jsem křesťan. — „*Nejprv v Antiochii učedníci nazváni jsou křesťané.*“ (Skut. apoštol, 2,26.)

A: To je dobře; ale já bych rád věděl, co je vaším náboženským přesvědčením?

B: „*Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani*

kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ (Řím. 8,38.39.)

A: Ano, ano; co jest však vaší nadějí?

B: *„Blahoslavená naděje, a příští slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista, který je ve mě naděje slávy.“ (Tit. 2,13.; Kolos. 1,27.)*

A: Ve vás? Kterak může Kristus býti ve vás?

B: Skrze víru. — *„Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich.“ (Efez. 3,17.)* Mimo toho jsem s Kristem nerozlučně spojen, ano jedno s Ním. *„Ten pak, kdož se připojuje k Pánu, jeden duch jest s Ním.“ (1. Kor. 6,17.)*

A: Ke které náboženské společnosti přináležíte?

B: K tomu jednomu tělu; dle Efez. 4,4. je jen **„jedno tělo“**. Není tedy mnoho těl, a ty mnohé stávající náboženské společnosti nejsou dle vůle Boží; těch zřídili lidé.

A: Dobře; ale vy jste přece členem některého sdružení?

B: Já jsem údem toho **jednoho** těla. — *„Vy pak jste tělo Kristovo, a oudové z částky.“ (1. Kor. 12,27.)* Také jsem údem Krista. *„Nevíte-liž, že těla vaše jsou oudové Kristovi?“ (1. Kor. 6,15.)*

A: Ale nějaké jméno aneb označení musíte přece mít?

B: Ano, mám nanejvýš vzácné jméno, a sice od samého Boha. Jsem dítětem Božím, dědicem Božím a spoludědicem Kristovým. (Řím. 8,16.17.)

A: Kdo řídí vaše bohoslužby?

B: Pán Ježíš. - *„Nebo kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich.“ (Mat. 18,20.)*

A: A jak zní však vaše vyznání víry?

B: Mým vyznáním víry je celé Písmo svaté. *„Všelikéť písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“ (1. Tim. 3,16.17.)*

REDAKČNÍ.

Spisky: „Budoucí události“ a „Co na Vás čeká“, vydané F. J. Kellerem, jsou u nás k dostání. Leták „Budoucí události“, byl také v čísle 4. „Posla Pokoje“ uveřejněn.

Zde poznamenáváme, že zásadně nejsme pro vypsání odměny jako to činí br. Keller. Ale poněvadž to činí z lásky k zahynulým, aby je povzbudil ku čtení bible a jim ukázal jak vzácné je Slovo Boží věřícím, odhodlali jsme se k rozšiřování těchto spisků i u nás. Věříme pak, že jak jich Pán požehnal ve Francii a Německu, tak se stanou požehnáním i mezi naším lidem.

Všech dítek Božích prosíme o rozšiřování těchto spisů.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník II.

Číslo 5—6.

Odpuštění a osvobození.

V kruzích věřících se mnoho mluví o „**osvobození**“; často slyšíme: „Ten a ten není ještě osvobozen“, aneb „nezná osvobození“ avšak nezřídka máme dojem, že pravý smysl osvobození nebývá ani takto mluvícími plně pochopen. Uvažujme tedy poněkud o tomto předmětu, jenž je tak důležitý, když se jedná o štěstí a pokoj věřícího. Pán vediž nás Svým Duchem při tom.

Předně musíme uvést, že „**odpuštění**“ a „**osvobození**“ jsou dvě rozdílné věci, čili pojmy, a přec se tak často zaměňují. Křesťan, jenž si je vědom odpuštění svých hříchů, jehož svědomí je očištěno a od těžkého břemena jeho vin osvobozeno, není proto ještě osvobozený křesťan. Zajisté je srdce jeho naplněno vědomím té milosti, kterouž zakusil, má pokoj s Bohem a je pln radosti nad tím, že nyní stojí v přízni Boží a může k Němu vzhůru patřiti jako k svému Otci, avšak jakkoli toto vše je tak velké a slavné, přec to ještě není osvobození.

Jak mnohý již po delší dobu šťasten jsa, vděčně vyznával, že jsou mu veškeré hříchy odpuštěny, pojednou však poznal, že **hřích** je ještě v něm a to ho úplně zneklidnilo a zmátlo. A toto poznání oloupilo jej o veškerý pokoj a radost. Jak to přišlo? Poněvadž otázka **hříchu v těle** nebyla pro něho ještě vyřešena. On nebyl ještě osvobozen. Nemluvíme zde o t. zv. „dokonalosti“, jako bychom ji mohli neb měli v praktickém smyslu někdy dosáhnouti — neb je to učení, které již mnoho zla způsobilo, poněvadž účinkuje opačně, než jak se od něho očekává: směřuje k tomu, aby svědomí zatvrdilo a stav duše snížilo. Ale Bůh budiž veleben! Jednou tuto dokonalost dosáhneme, avšak teprve tehdy, až budeme u Krista, jsouce Jemu podobni.

Avšak co je **osvobození**?

Dosažení hříchů odpuštění, i v nejvyšším smyslu slova; t. j. tedy jasné vědomí, že nejenom veškeré mé **hříchy** jsou **odpuštěny**, nýbrž i to, že žádný **hřích** mi nebude **připočten**, stojí výhradně ve spojení s tím, co jsem jako dítě Adama **učinil** aneb co věřící ještě **činím**, nestojí však ve spojení s tím, co jsem. **Odpuštění** stojí ve spojení s **plody a výsledky** mého stavu, ne však se stavem **samým**. Ony mohou mi být **odpuštěny**, od tohoto musím být **osvobozen**. Tedy křesťan, jenž dosud není osvobozen, může plně poznati, že byl provinilým hříšníkem v důsledku čehož zasloužil si věčné zahynutí, dále že Boží neskonalá milost v Kristu mu přišla vstříc a vše za něho spořádala — ale tím ještě nedosáhl poznání své úplné zkaženosti od přirození, ani vědomí, že zaujímá zcela nové postavení v Kristu před Bohem, a že se stal „**člověkem v Kristu**“. On nepoznal na cestě zkušeností čím je „**v těle**“, aniž uchopil vírou, co Bůh z něho učinil „**v Kristu**“. Taková duše nevnikla ještě do svého **nového** postavení před Bohem, ačkoli jí toto **patří**, nezná rozdíl mezi starým a novým člověkem a neví nic o osvobození od moci a panování hřícha. Jedním slovem řečeno: **není osvobozena**.

„Osvobození“ je dvojího rázu. Ono znamená jednak úplnou **smělost** (smělé doufání) v přítomnosti Boží, tam kde Jeho láska mi místo dala a jednak znamená **sproštění** od moci hřícha ve mně. Pro to první jsem „**v Kristu**“, pro druhé „**Kristus ve mně**“. Nejsme již v postavení prvního Adama před Bohem. Protož — i když jsme ještě ve světě a máme nezměnné tělo v nás — můžeme směle říci: „*Nebo když jsme **byli** v těle.*“ Tehdy žádosti hříchů skrze zákon moc svou prováděly v různých choutkách, nyní však sloužíme v novotě ducha. (Řím. 7,5.6.) Nové postavení, do něhož jsme přivedeni, jakož i vědomí tohoto má svůj zdroj i původ v Duchu sv., jenž v nás bydlí a naše zraky stále obrací na dílo Kristovo jako na **základ** všeho.

Věřící není tedy již více v postavení zodpovědného dítěte Adamova, a pakliže pravé osvobození poznal, nezabývá se již s hrozným stavem, ve kterém kdysi byl před Bohem — neboť jej poznal jako úplně zlý a beznadějný; za to však ví skrze Ducha sv., že stojí v úplně novém postavení, „**v Kristu**“, omilostněn jsa, neb vzácným učiněn v tom nejmilejším. (Efez. 1,6.) On **není** již více „**v těle**, ale **v Duchu**“. (Řím. 8,9.) V Kristu, jenž jednou hříchu umřel (Řím. 6,10.), zemřel věřící spolu s Kristem a žije v novém životě Bohu a život tento má v Kristu, jenž je život jeho. Nejen že jsou

všechny hříchy jeho odstraněny, nýbrž on sám zemřel tomuto postavení starého člověka z Adama, ve kterém se kdysi svými hříchy provinil. On stojí v druhém člověku v posledním Adamu a pro ty, kdož jsou v Kristu Ježíši, není již žádného odsouzení. (Řím. 8,1.)

Avšak jak jsme byli do tohoto nového postavení přivedeni? Apoštol Pavel odpovídá tuto otázku v Efez. 1,13. se slovy: „*Slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení svého, skrze kteréž také, uvěřivše, znamenání (pův. text: spečetění) jste Duchem sv. zaslíbení*“. A Korintským píše: „*Ten pak, kdož se připojuje Pánu, **jeden** duch jest s ním.*“ (1. Kor. 6,17.) My jsme synové Boha skrze víru v Něho, a poněvadž tomu tak je, poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce naše, volajícího: „*Abba, Otče!*“ (Gal. 4,6.) Známe tedy tento nový obdivuhodný poměr a žijeme v něm. Naše postavení je nyní v Kristu, jenž zemřel a zmrtvýchvstal. V důsledku toho, že starý člověk s Kristem je ukřižován, mám se hříchu za mrtvého, ale živ jsem Bohu v Kristu Ježíši. (Řím. 6,11.) A poněvadž Duch Boží ve mně bydlí, jsem svobodným, abych sloužil Bohu. Neboť „*kdež jest ten Duch Páně*“ — a nikdež jinde — „*tu i svoboda*“. (2. Kor. 3,17.) Kristus je mimo dosahu hřícha, smrti, moci ďábla atd., a to je nyní moje místo a mé postavení před Bohem. Co se mého pozemského těla týče, čekám ještě jeho vykoupení (Řím. 8,23.), avšak výkupné je již zapláceno a dnes již mohu s apoštolem říci: „*Umřítí je mi zisk.*“ (Filip. 1,21.)

Máme se tedy hříchu za mrtvé, Bohu však žijeme v Něm, jenž náš život jest, v síle Jeho Ducha. Výsledek toho najdeme v Řím. 8., kde tento život v svobodě požíváme jako ti, kteří hříchu zemřeli. Představme si to asi tak, jako kdybychom s Ním byli bývali na kříži, když On za nás hříchem učiněn byl. Proto je zahynutí a soud na vždy pro nás odstraněn. Co se tedy starého přirození, **hřícha v těle** týče, zemřel věřící; přec však živ jest, ne však on, nýbrž Kristus žije v něm. (Gal. 2,20.) Když tedy Kristus soud vzal na se, smím se v **Jeho** smrti jako hříchu mrtvý držeti a současně vím, že **On je život můj**. Kristus je ve mně a to skrze Ducha sv., kterýž mně o tom uvědomil a také sílu k uskutečnění dává. Neboť osvobození je předně věc víry, pak teprve **praktické** zkušenosti, právě tak, jako odpuštění je naším podílem na základě víry.

Opakujeme tudíž: mé někdejší místo v prvním Adamu není již více mým místem, aneb mým postavením před Bohem. Tělo (staré přirození) mám ještě v sobě, **ale nejsem již v těle**, nýbrž jako člověk v Kristu „**v Duchu**“.

Poslyšme, co o tom píše apoštol k Římanům: „*Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši **vysvobodil** mne od zákona hřícha i smrti. Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro tělo, **Bůh poslav** Syna svého v podobnosti těla hřícha a příčinou hřícha, **potupil (odsoudil) hřích na těle** (dle pův. v těle)“* (Řím. 8,2.3.); **nejsem tedy již více v těle**, nýbrž jako člověk v Kristu, hřích v mém těle je tedy na kříži odsouzen, Bůh s ním úplně vyúčtoval. Zákon sinaiský byl v tomto ohledu bezmocným, nemohl nic dokonalým učiniti ne proto, že by sám o sobě nebyl svatým, spravedlivým a dobrým — tím vším zákon byl — nýbrž z toho důvodu, že ve mne, t. j. v mém těle, nebylo žádné síly ku vyplnění jeho. Ba ještě více: skrze zákon, který žádost zapovídal, byla žádost ve mne právě probuzena aneb jinými slovy jak apoštol praví: „*nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázání, podvedl mne“*. Ano i znovuzrozený člověk, jenž „*zvláštní libost má v zákoně Božím podle vnitřního člověka“*, vidí jiný zákon ve svých údech, odporující zákonu mysli jeho a ukazuje mu, že je ubohý otrok ďábla, „hříchu zaprodán“.

To jsou zkušenosti z Řím. 7. Ó, jaké osvobození, když taková ubohá, utýraná duše, jež volá o vysvobození z toho těla smrti, pojednou přijde ku poznání, že toto vykoupení (osvobození) skrze Ježíše Krista je vykonáno! Zákon Ducha života v Kristu Ježíši **vysvobodil** ji od zákona hřícha i smrti. V Kristu tomu starému stavu zemřela a nyní je v Něm před Bohem. Zákon předpokládá živé, zodpovědné lidi — a jako dítky Adama, jsme také jimi. Na mrtvého člověka nemá však žádných nároků. „*Zákon panuje nad člověkem, **dokudž živ jest***.“ Nemožné je však, abychom mrtvého obviňovali ze svévůle, zlých žádostí a pod. On je mrtev!

Apoštol používá jako příklad k vysvětlení manželský poměr. Smrt ruší manželský svazek, takže může žena po smrti svého muže pojmouti muže jiného. Podobně jsme i my, když jsme zákonu, prvnímu muži zemřeli, s jiným oddáni a sice s tím z mrtvých vzkříšeném, jenž jako člověk, a po uspořádání otázky hříchu, na úplně nové místo je uveden. „***Umrtní jsouce zákonu skrze tělo Kristovo“***, jsme nyní v Něm, jenž z (mrtvých) vstal, a když vše dokonal, posadil se na pravici velebnosti na výsostech. Na základě toho máme život, sílu a svobodu skrze Ducha sv., abychom nyní **Bohu nesli ovoce. Sproštění** jsouce zákona a osvobození od zákona hříchu a smrti, sloužíme nyní v novotě Ducha a nikoli ve vetchosti litery. Spolu máme, jako v Kristu přijatí a jsouce již nyní „*na tomto světě jako **On jest**“*, smělé doufání vzhledem ke dni soudu. Jak by také mohl míti tento den

něco proti nám, když jsme **rovni soudci**? Může tento sám se odsouditi?

Jasně porozumění těchto věcí je nadmíru důležité. Předně činí šťastným v požitku poměru jako dítě k Otcí, kterýžto poměr duše v lásce před Bohem uskutečňuje. Za druhé, přemáhá každou oporu a sílu vlastního já. Neboť s nejpřímnějším předsevzetím srdce může se nevědomě přec ještě nezlomená vůle spojit, jako ku př. u Mojžíše, když zabil egyptského muže. Rozumný křesťan pozná rozdíl bez velké námahy. Až na konec života budeme míti s naším „já“ co činiti, a musíme ho stále odsuzovati, ale svévůle a sebedůvěra jsou zcela jiné věci. Duše pocvičená, jež sama sebe poznala, nedůvěřuje více sama sobě, nenásleduje své vlastní vůle, nýbrž čeká na Boha.

Přirozeně má jasné porozumění těchto věcí vliv i na ráz našeho **velebení**. Čím více známe věci, jež nám jsou v Kristu od Boha darovány, čím více dlíme v duchu tam, kde jest Kristus, náš život, tím skutečnější a hlubší bude naše radost a tím výše se vznáší duch velebení. Ba celý vnitřní i zevnější život křesťana, skryté obecenství s Bohem a jednání i služba mezi lidmi — vše ukazuje požehnané účinky takového duchovního porozumění. Jisto jest, že žije na sta, ba snad i na tisíce duší, které sice našli pokoj skrze víru v krev Kristovu a mají jistotu odpuštění svých hříchů, avšak vzácnému osvobození, jak jej Písmo sv. učí, málo aneb vůbec nerozumí.

Naproti tomu je samozřejmé, že pěstované duchovní porozumění není **vše**. Leckterý křesťan může ho míti; je-li však lhostejný aneb jen nedbalý, jeví-li se u něho život, který smýšlení Ducha odporuje, pak bychom marně u něho hledali osvobození v síle Ducha. Pakliže takový křesťan na převrácené cestě setrvá, dostaví se vážné následky. I když snad neztratí vědomí svého vykoupení, aneb se nenavrátil do stavu v Řím. 7., avšak obecenství s Otcem a Synem je porušeno, ano, vše je v nepořádku a ve zmatku. Bohaté vědomosti bez odpovídajících citů a náklonnosti nového života, bez pevného úmyslu srdce, poznané věci uskutečniti, mají nejenom malou cenu, ale jsou nebezpečné, případně i osudné.

Úvahy o službě ve shromáždění dítek Božích.

V posledním čísle naší přílohy jsme krátce mluvili o **církvi Páně**, zde přinášíme nyní krátké pojednání o **službě v církvi Páně** a Pán učiň to všem našim milým čtenářům důležitým. Duch sv. sám pak pouč dítek Božích, v dnešních dnech zmatků, jak o biblických zásadách, dle kterých se **shromažďovati** máme, tak i o **službě**, která se má vykonávati v jejich shromážděních.

I.

Jedna z nejvzácnějších pravd, kterouž Bůh v posledních dnech opět zjevil, je **přítomnost Ducha svatého** v církvi věřících. Neuznávání této pravdy je nejen příčinou, nýbrž i nejdůležitější známkou rozkladu v křesťanstvu. Každé věřící srdce mělo by nad tímto hříchem křesťanstva truchliti a před Bohem se kořiti, vyznávajíc s Danielem: „**Zhřešiliť jsme.**“ Není ovšem v naší moci toto zlo odstraniti a veškeré věřící vésti zpět k tomu, „**co bylo od počátku**“; můžeme se však **osobně** podrobiti božským zásadám a oddělit se od každého lidského zařízení, jež překáží Duchu svatému, aby mohl Svou nejsvrchovanější moc vykonávati a Svoji působnost rozvinouti ku požehnání svatých i světa. Toto by měli **všichni** věřící učiniti; jak smutné je to býti ve spojení se zařízením, kde člověku je svěřena zvláštní autorita, to je neposlušností vůči Slovu Božímu a vtiskuje tak vyznavačům křesťanským znamení, Jež nám připomíná brzký soud nad nimi. Tam, kde svatí, jsouce odděleni ode všeho nebiblického, v pravé bázni Boží **ve jménu Ježíše** se shromažďují, tam se může nejen přítomnost, ale i působení Ducha sv. **uplatniti**. A kdo může dosah a vzácnost toho plně vystihnouti? Pán chce Svých milovaných, když se shromažďují, **žehnati**. On by je rád uvedl skrze Svého Ducha do vznešených rad Božích a sice jak ohledně Své osoby, tak i ohledně Svého dokonalého díla a je seznámil se vzácným jejich poměrem k Němu samému a k Otci. On je chce poučiti o jejich postavení vůči světu, o moudrosti cest Božích a o Své lásce, dobrotě, milosti a věrnosti. Toho lze však dosáhnouti dle Jeho líbezného vůle a dle Jeho způsobu obzvláště tam, kde se přítomnost Ducha sv. uskutečňuje a kde se Jemu

vedení

úplně **přenechává**. Jisto jest, že Pán Své milované žehná skrze každého

svatého, jenž má dar a jenž službu svoji v bázni Boží koná, avšak jiná věc je, zdali všude jsou účastni věřící **toho** požehnání, které Pán má pro ně **připraveno**. Tu musíme říci: Nikoli. To se může jen tam státi, kde se věřící ve jménu Ježíše, t. j. v uznání Jeho svrchovanosti shromažďují.

Pro bohobojné srdce je požehnané vědomí, že tak, jak Kristus jednou skutečně byl na zemi mezi Svými milovanými, tak rovněž i dnes Duch sv. **bydlí v každém** věřícím a je **přítomen** ve shromáždění svatých, když se sejdou ve jménu Ježíše, aby tu vedení měl. Tato pravda může ovšem jen skrze prostnou víru býti uskutečněna. A kde tato víra není, tam se váže křesťan raději na něco viditelného, na slabé lidi a pošetilá zařízení, místo aby se předal úplně vedení Ducha sv., podobně jako kdysi Izrael na poušti, když Mojžíš otálel s příchodem svým s hory Sinai, tu vzal své útočiště k zlatému teleti, místo u víře velkému a dobrotivému Bohu důvěřovati. Snadno vysvětlitelné! Uskutečnění, přítomnosti Ducha svatého vyžaduje pravou svatost a bohobojnost, jakož i úplnou závislost od Něho a plnou důvěru v Něho. Lidská zařízení se svými úředně ustanovenými kazateli však zbavuje věřícího více méně zodpovědnosti a dovolují mu větší volnost, zkrátka, on nepotřebuje se o službu starati; jsou zde lidé, kteří toto vše úředně vyřeší. Žel, nikdo si v takovýchto kruzích nečiní výtky svědomí, aniž o tom uvažuje, jak Duch sv. se tímto způsobem odstraňuje, jak Bůh je zarmoucen a věřící sám ztrácí požehnání, jež bylo mu připraveno.

Dovolujeme si ještě jednou na ty dvě požehnané pravdy poukázat: **1. Duch sv. je skutečně ve shromáždění svatých. 2. On sám a jedině chce míti vedení ve shromáždění.** Je tudíž vyloučeno, aby

určitý pořad

byl ustanoven, dle něhož by se shromáždění řídilo. Nemůže tedy každý věřící, ve sboru **libovolně** konati službu, aniž smí se diti **lidské** omezování služby. Nikdo nemá práva při bohoslužbě neb při rozjímání Slova a v modlitební hodině ohledně služby místo zaujmouti, které mu není od Boha určeno a pro něž není od Boha způsobilým učiněn. Volnost služby je v tom, že Duch sv. může volně působiti. Ó, jak by to bylo požehnané, kdybychom všichni při našich shromážděních Jeho svatou přítomnost uskutečňovali a stáli pod Jeho vedením! Ve Starém zákoně čteme: „*Ostříhej nohy své, když jdeš do domu Božího, a buď hotovější k slyšení než k dávání obětí bláznů; nebo oni neznají toho, že zle činí. — Nebývej rychlý k mluve-*

ní, ani srdce tvé kvapné k vynášení slova před obličejem Božím, poněvadž Bůh jest na nebi, aty na zemi; protož nechť jsou slova tvá nemnohá.“ (Kaz. 5,1.—2.) Tak měl Izraelita myslet, když šel do chrámu. Jemu nebylo nic známo o přítomnosti Ducha sv. uprostřed svatých. Nám však, kteříž máme větší požehnání a stojíme ve vroucnějším poměru k Bohu, by mělo býti to vědomí, **že Duch sv. v našem prostředí jest**, vážnou pohnutkou k svaté bázni a pobožné bohubilé zdrželivosti než myšlenka, že Bůh je v nebi a my na zemi.

Kdybychom mohli našimi smysly přítomnost Jeho postřehnouti, kdyby naše zraky Jej patřiti mohly jako kdysi učedníci Pána, zajisté by nás naplňovaly vážné pocity! Jak bychom svá místa zaujali v slavnostním tichu, pozorně bychom naslouchali a dbali bychom s největší úctou Jeho pokynů, důvěřující Jemu plně! Nikdo by si nedovolil ukvapené řeči, nikdo nechoval by závist ve svém srdci, aniž by dovolil si nějaké tělesné rozčilení proto, že ten neb onen bratr ve shromáždění mluví. Žádné veliké posudky (kritisování) by se nedály, a jistě by nikdo nenechal své myšlenky blouditi, čímž by přišel o požehnání. A měla by proto skutečnost Jeho přítomnosti menším vlivem na nás působiti, poněvadž nese ráz víry a ne zření?

Vzácné a požehnané je

uskutečnění

této pravdy o Jeho přítomnosti. To jsme zajisté již všichni zakusili. Stalo se, že mezi shromážděním vznikly přestávky, které by byly na neznámého působily nepříjemně, my však jsme tím více pocítili přítomnost Páně. Nikdo by se byl neodvážil převraceti listy v knize aneb ukvapenou řečí toto mlčení přerušiti a tak tu přestávku ukrátiti. Tu nebyla pozorována žádná neklidná nedočkavost neb zvědavost, co se asi nyní bude díti, který bratr asi povstane a bude mluvit neb se modlit. Srdce všech byla Pánem zaujata. A jistě dal potom Pán nějakou píseň neb poučení, modlitbu, a odpovídal stavu a potřebám věřících, takže city a přání všech se tím projevovaly a shromáždění zakončilo chválou, díkyčiněním a prosbami.

Z Písma sv. víme, že Pán dal církvi ku vzdělání dary. Jedině On má právo toto činiti. Může býti, že někdo má dar řečnický; pakliže však neslouží bližnímu „k dobrému“ „ku vzdělání“, neurčil jej také Duch sv. pro službu ku vzdělání sboru. Když i přesto přesevše si takovouto službu přivlastňuje, **zneuctívá** Pána,

zarmucuje Ducha svatého

a pohrdá církví Boží. Není poddán Duchu sv., nýbrž jedná dle své vlastní vůle a to je přestoupením přikázání a Písmo sv. praví, že je to jako „**modlářství a modloslužba**“ (aneb obrazové). (1. Sam. 15,23.)

Duch sv. udílí dary komu chce a sice tak, že dar jednoho nikterak nepřekáží vykonávání daru druhého. Počet darů je omezený. Čteme v epišt. 1. Kor. 12,29.30.: „*Zdaliž jsou všickni apoštolové? Zdali všickni proroci? Zdali všickni učitelé?*“ atd. Nikoli, nemají všickni věřící dary.

„*Bůh..., dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty*“ atd. V organisovaných církvích je obyčejně **jeden** muž ustanoven úředně, aby sloužil tomu kterému sboru. Zde je oproti Slovu Božímu počet omezen. Jak převrácené! Mohli bychom mnohé ještě říci o nebiblických zařízeních těchto společností, avšak chceme se jen omeziti na službu ve shromážděních, které stojí na půdě Slova Božího a kde se uznává moc a vedení Ducha sv. a Slova Božího. I zde mohou bratři chybiti při veškerém zachovávání správných zásad Písma sv. Nemůže býti ani dosti zdůrazněno, jak neduchovní jest, když někdo z vlastního popudu píseň vyvolí, se modlí, aneb něco z Písma sv. předčítá, aniž by ho Duch sv. vedl. Svoji službou ve sboru vyznává bratr, že je puzen Duchem sv. Pakliže tomu tak není, můžeme toto jednání nazvati smělým, odvážlivým a tento bratr

hřeší

proti Pánu. Kdo jen poněkud porozumění má o tom, co je společností (obecenství), bude si vědom toho, jak těžké jest píseň vyvoliti aneb modlitbu přednésti, které před Bohem pravý stav sboru projevují a potřebám téhož odpovídají. A kdo by to mohl činiti bez bezprostředního vedení Ducha sv.?

Celé shromáždění nese zodpovědnost bdíti nad tím, aby se služba dala v závislosti od vedení Ducha sv. Pakliže se tak neděje a nechá se vše libovolně jíti, aniž by se viníci v lásce, moudrosti a milosti napomenuli, tu není taková služba ku vzdělání ani ku požehnání.

Každý Duchem sv. dary obdařený bratr, který chodí v bázni Boží, má míti příležitost svůj dar využiti. Slouží-li ku požehnání a osvědčí-li se, pak jej zajisté místní sbor povzbudí, aby i na jiných místech sloužil. Neboť dar není dán pouze pro jeden místní sbor, nýbrž pro celé tělo aneb církev.

Žalostné jest, když bratr, jenž je obdařen zvláštním darem, **stále** v místním sboru slouží a nepřipustí bratry ke službě, jež menší dary mají. Zde platí slovo apoštola: „**Nehledejte jedenkaždý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných**“, t. j.: každý má ctíti i dar jiného a nechati jej sloužit. To se také stane, když obdařenější bratr není sám sebou zaujat a v odvislosti službu koná. Samozřejmě je kritika v nelásce velmi odsouzeníhodná, v uvedeném případě však bylo by shromáždění nuceno takového sebezaujatého bratra ve vši lásce napomenouti, aby uvážil ona slova z epišt. k Filipenským.

II.

Již v prvním oddílu našich úvah je dostatečně představeno, že Kristus dal dary pro Své tělo. Nikdy však nejsme, shromáždění jsouce na některém místě, celé tělo, nýbrž jen představiteli a jen zlomek téhož. Může býti, že i v dobách apoštolů, kdy místní církve representovala **viditelnou** jednotu, na některém místě nebyl ve sboru žádný evangelista, jinde opět žádný pastýř neb učitel. Dnes, kdy církev na venek je v rozkladu, jeví se to tím více. Kristus pečuje však o Své tělo a dává mu potřebné a užitečné dary. **Všichni** věřící v jednom místě tvoří církev neb shromáždění. Může býti, že mezi těmi, kteří se ve jménu Ježíše shromažďují, buď málo darů jest neb dokonce žádné, kdežto v jiných kroužkách věřících v témž místě, ať již u Českobr. neb u Jednoty, Methodistů a Baptistů hojně dary nacházíme. Ale i naopak.

Když se scházíme dle vůle Boží, tedy ve **jménu Ježíše**, tu nechceme a nemůžeme tím říci, že následkem toho se i dary rozmnoží. Bratr, kterého Pán neustanovil za evangelistu, pastýře neb učitele, nebude jím ani tehdy, když se shromažďuje s těmi, kteří se schází ve jménu Ježíše, kde se tudíž **přítomnost Ducha sv. a volnost ve službě uznává a uskutečňuje se**. Nikdy by nesloužilo ku vzdělání církve, kdyby si ti, jimž Pán darů nesvěřil, přec to právo osvojili a službu ve sboru konali, naopak, povstal by z toho zmatek. „**Neboť Bůh není Bůh nepořádku, ale pokoje, jako i ve všech shromážděních svatých.**“ (Tak dle původ. textu.) 1. Kor. 14,33.

Obtíže a cvičení ohledně upotřebení darů jeví se jen tam, kde se věřící správně dle Slova Božího scházejí. Naproti tomu tam, kde vše již předem církevními předpisy je určeno, jde vše dle jisté šablony. Tak to miluje neobrácený člověk, a žel, mnohdy i věřící, není-li duchovní. Bůh však chce

všechny svaté stále vyškolovali a je mít pod Svým vedením. Služba se má dít v obecnství s Ním a dle Slova Jeho. Toto přivádí však sbor do vážného

zkoušení se,

což našemu tělu není příjemné, poněvadž tělo miluje klid a pohodlí. Proto mu není za těžko, raději peněžitou obět přinést pro určenou osobu, jež službu koná, jen když je samo zbaveno zodpovědnosti.

Budiž ještě několik slov řečeno o rozdílu mezi

bohoslužbou a službou v církvi.

Při **bohoslužbě** církve mluví věřící s Bohem a přináší mu chválu, díky a velebení, avšak při službě v církvi mluví Bůh k člověku skrze Své sluhy, jež zvěstují Slovo.

Bohoslužbu konati **má právo každý** věřící; je mu propůjčena skrze milost Boží, která jej svatým a královským knězem a hodným této služby učinila na základě prolité krve Kristovy.

Službu ve shromáždění konati má právo ale jen ten věřící, kterému Pán pro tuto službu dar svěřil a kterého Duch sv. k tomu vede. **Každý** bohabojný bratr má právo píseň vyvoliti, modliti se, díky činiti. Nemá se to očekávat pouze od těch, kteří mají dary k službě ve sboru. Ovšem, že musí Duch sv. tomu bratru vložiti do srdce, že tím okamžikem stává se ústy celého sboru, a že díkůčinění a modlitby aneb vyvolení písně má projevit skutečné city, přání a potřeby sboru.

Pakliže na jedné straně trváme na tom, že Duch sv. jedině má právo, aby určoval dary pro službu, kterou On ve shrom. řídí, je na druhé straně při volnosti služby nebezpečí, že někdo

ukvapeně a libovolně,

zkrátka **bez** vedení Duchem sv. by mohl jednati a sloužiti. Duch sv. má volnost jednoho bratra vésti, aby vyvolil píseň, druhého aby se pomodlil a třetího, aby učil a napomínal. Poněvadž jsme však lidé, jež mají v sobě tělo, zděděného starého člověka, není vyloučena možnost, že se necháme místo Duchem, naším tělem vésti. Může se státi, že se někdo modlí, jen aby vynikl, dokonce může někdo býti tak sebou zaujat, že se osmělí učiti a napomínati, poněvadž sám sebe rád slyší. V tomto případě je

zdrojem služby

tělo, tedy člověk sám a ne Duch sv. Jak smutné a zarmucující pro Boha, když tělo se činně uplatňuje, o němž On praví, že „**není k ničemu dobrému schopné**“, ba zlé, zkažené a smýšlení jeho je nepřátelství proti Bohu. Kristus musel zaň zemřít; v Jeho smrti je odsouzeno. A nyní má se věřící hříchu (staré povaze) držeti za mrtvého. Pro každého služebníka Páně je důležité, aby se zkušoval, z jakého zdroje čerpá a všichni svatí jsou zodpovědni posuzovati, zdali se uplatňuje Duch sv. aneb tělo. „**Zkušujte duchů, jsou-li z Boha.**“ 1. Jan. 4,1.

Vzhledem k tomu, že se žádnému bratru ohledně služby nečiní překážky, je na snadě, že někdo, kdo nedrží své tělo na uzdě, tuto volnost využije a vyvolí píseň, vysloví díkyčinění, aneb přečte něco ze Slova Božího a mluví o své újmě o tom. Ku př. by se mohlo státi, že při shromáždění k zvěstování smrti Páně by se mnoho zpívalo a četlo, ale žádný duchovní bratr nenalezl by Bohu líbezná díkyčinění. To by bylo žalostné. A jak by soudil Bůh o takové bohoslužbě? Jisté by srdce Jeho bylo zarmoucenó a duchovně smýšlející duše také. V takovém případě by rozumní bratři museli toho dbáti, aby se takový stav neopakoval. To se může díti tak, že se v kruhu bratří v lásce o této věci promluví a bratří se vzájemně poučují a napomínají.

Není rovněž dobře, myslet, když při shromáždění svatých delší

mlčení — ticho

nastane, že se tomu musí učiniti konec. Toto nebezpečí je obzvláště tehdy, když cizí osoby jsou přítomny, o nichž se domníváme, že je jim toto mlčení trapné a nepříjemné. Může býti, že se tímto mlčením zjevuje duchovní chudoba v tomto sboru, pak se mají všichni svatí před Pánem kořiti; je-li však mlčení ode Pána, poslouží jistě ku vzdělání, ježto má každá duše příležitost, zabývat se při tomto mlčení Pánem samým.

Dále jeví se nebezpečí, že některý bratr vyvolí píseň neb něco ze Slova Božího přečte, co jemu někdy bylo ku požehnání a je v domnění, že to v té chvíli musí býti ku požehnání všem svatým. Je-li **tato** myšlenka pohnutkou, pak je to mylné. Píseň neb oddíl z Písma sv. mají

potřebám a stavu

svatých **odpovídati**. Tehdy, když mi některá píseň neb některý oddíl z Písma sv. byly ku požehnání, tu jsem byl snad v nějaké tísní neb obtížích a Bůh použil tu píseň a ten oddíl Písma k mému povzbuzení a potěšení. Pro-

to však nemám v jiné době vtahovati shromáždění do mých, v minulosti ležících, těžkostí a smutných okolností, nýbrž mám přenechati volbu písně a Slova Božího i sebe samého úplně Jeho vedení, aby On mohl, odpovídaje stavu a potřebám shromáždění, jednati.

Tím ale nechceme tvrditi, že Duch sv. by nemohl někdy použití našich zkušeností k užitku a požehnání celého shromáždění. Právě naopak, víme, že On to často činí.

Máme zkušenosti, že bratří, kteří se v nějaké tísní nacházeli, hleděli se tohoto břemena zhostiti v modlitebním shromáždění. Tím bylo celé shromáždění zaujato jejich stavem. **Osobní** prosby ohledně našich těžkostí a břemen patří všeobecně do komůrky, avšak nikoli do modlitebních shromáždění svatých. Jiná věc je, když naše těžkosti jiných bratří pudí, aby společně na modlitbách těchto těžkostí Pánu předkládali podle slova: „*Modlete se jedni za druhé.*“ (Jak. 5,16.)

Aby mohl býti bratr ústy sboru, (shromáždění), kde projevuje city a krátce řečeno, stav všech svatých před Bohem, tu se musí s nimi za jedno učiniti. **Bohoslužba** může býti jen tehdy pravá a upřímná, když nese věrný výraz stavu a citů těch, kteří se shromáždili. Často se ovšem stává, že Bůh vyvolal vyšší tón, jenž pak ve všech srdcích nalezl ozvěnu a tím propůjčil bohoslužbě povznesenějšího rázu. Trapný dojem však vzbuzuje, když stav shromáždění je tak nízkého stupně, že neodpovídá vroucímu a srdečnému výrazu chvály, kterou některý duchovní bratr před Bohem projevuje, kdežto ostatní věřící jsou chladní, smutní a ve svých myšlenkách rozptýlení.

Jinak se to má při službě. Tato naším stavem

nebývá omezena.

Poněvadž Bůh k nám zde mluví, může nám pravdy zvěstovati, které jsme snad ještě nikdy neslyšely, aneb které snad v posledních dobách na nás takovou mocí již více nepůsobily. Všeobecné ale i tu Pán Duchem Svým tak vše vede a řídí, aby věřící dostali „pokrm v čas“, t. zn. pokrm, který právě potřebují; epištoly apoštolů jsou nám toho jasným důkazem. Proto musí býti Duch sv. při všem našem vůdcem. Nevyhnutelně je zapotřebí k službě

lásky k Pánu

a známost **Slova Božího**. Z lásky k Němu vyplývá pak i **lásky k svatým a k hříšníkům**. Pavel mohl o sobě i svých spoludělnících říci: „*Láska zajisté Kristova víže nás.*“ (2. Kor. 5,14.) Ani zaujatost s sebou samým, ani zvyk,

ani netrpělivost, jež nesnese klid, nemá býti vzpruhou k službě, nýbrž jedi-
ně láska k Pánu. A co se Slova Božího týče, praví ap. Pavel k Timoteovi: „**A
což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřujž to lidem věrným,
kteříž by schopni byli i jiné učit.**“ (2. Tim. 2,2.) Starší měl míti následující
vlastnosti: „*Pilně se přidržící věrné řeči k vyučování dostatečné, aby mohl i
napomínati učením zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati.*“ (Titovi 1,9.)

Dále máme míti hluboký pocit naší **zodpovědnosti**. Mluví-li někdo,
mluviž jako řečí Boží. Tím se nejenom vyrozumívá, že má mluvit přesně
dle učení Písma sv., nýbrž že mají jeho vyslovené myšlenky býti vycítěny
jako řeč Boží ve shromáždění, jak je Pán sám, odpovídaje stavu shromáž-
dění, chce dáti.

Je možné, že některý bratr neměl škol, takže není schopen uhlazeně a
správně gramaticky myšlenky své vysloviti a přec může býti dobrý služeb-
ník Kristův. Zapotřebí je však, aby měl bratr, který nějak služby se účastní

ducha rozvážného

a když se v modlitbě obrací na Otce, aby pak nepokračoval, že na Golgátě
zemřel, aneb aby nevznášel své modlitby ke Kristu a později aby neřekl
zase, že Svého Syna za nás obětoval. To by nebyla modlitba vedená Du-
chem sv.

Tam, kde je pravá pobožnost a oddanost Duchu sv., bude se dítí boho-
služba a služba ku cti Boží a ku požehnání posluchačů. Nebude se kritiso-
vati bez lásky, avšak ti bratři se budou povzbuzovati k službě, o nichž se ví,
že jim Pán nějaký dar svěřil, a že jsou věrní a bohabojní, ale i ti se povzbu-
zují, kteří, ač snad žádných darů nemají, avšak věrně Pána následují, aby
se účastnili při díkůčinění a při modlitbách. Žalostné jest, když bratři po
léta shromáždění navštěvují, ale nikdy ani píseň nevyvolí, aniž se kdy po-
modlí. Ponejvíce je to nedostatek věrnosti a duchovního smýšlení; budme
však i tu opatrní se svým úsudkem, abychom neodsoudili některého „**ti-
chého**“ v zemi, který svým obcováním je věrným svědectvím pro Pána.
Dejž Pán, aby všichni vykoupení v shromáždění byli

srdcem i svědomím

v přítomnosti Boží a činili to, co Jemu se líbí, ku cti Jeho jména a k pože-
hnutí jak pro věřící, tak i pro nevěřící, aby přišel-li by někdo nevěřící neb
neučený do shromáždění, přemáhán byl ode všech a souzen ode všech,

aby tak tajnosti srdce jeho zjeveny byly, a padná na tvář, klaněl by se Bohu, vyznáváje, že Bůh jistě je mezi námi. (1. Kor. 14,24.25.)

Zlatá pravidla pro rodiče.

Dítky jsou dar Boží a máme je vychovávat pro Pána. Za dítky Bohem nám svěřené máme velikou zodpovědnost, k vychovávání jich je nám zapotřebí mnoho milosti a moudrosti shůry. V následujícím přinášíme několik myšlenek, které, bude-li jich dbáno při výchově dítek, stanou se jistě užitečnými.

Představuj dítkám Krista jako jediného Spasitele a Vykupitele a Jeho oběť co jedinečný prostředek k spasení a ujití od věčného zahynutí.

Zvykej Tvé maličké již záhy bázni Boží a připomínej jim opět a opět: Bůh vidí a slyší všecko; vzdaluj však od dítek jakoukoliv pověrečnou bázeň. Záhy je uč rodiče a své představené ctíti a jich si vážiti. Cvič je ve skromnosti, vděčnosti a zdvořilosti.

Zvykej Tvé dítě na bezpodmínečnou poslušnost, abys jim nikdy nenařizoval něco vícekrát než dvakrát a ani netrp u nich vědomou neposlušnost neb bezpráví (křivdu). Vůli Boží stavěj vždy nad vůli Tvoji.

Zvykej Tvé dítě na bezpodmínečnou pravdivost. Ulehčuj mu vyznání jeho některého provinění odpovídajícím umírněním trestu.

Uč Tvé dítě modlitbě a to nejlépe tak, když použiješ návodu, aby Bohu vše řeklo a si postěžovalo, schází-li mu něco a u víře Jeho pomoc očekávalo, jakož i Bohu za vše dobré děkovalo; a buď mu jako modlitebník vzorem.

Netrestej nikdy v hněvu. Vyšetři vždy a každý případ. Představuj Tvému děcku proviněnou křivdu jako hřích před Bohem. Odpouštěj mu, když svého činu lituje a uč ho hledati odpuštění u Boha; trestej jen zlomyslnost a nedbalost. Trestej věčně a se svatou vážností. Buď Tvému dítěti nejlepším přítelem. Důvěrnost je duší výchovy. Hrej si s ním a dej mu čas k hraní, ale také příležitost, aby se užitečným činilo. Vyprávěj mu obzvláště biblické děje s poukazem na jeho nezpůsoby. Ukazuj mu dotyčné hříchy a jejich následky, ale i pomoc, milost a lásku Boží, kterouž Bůh lidem prokazuje.

Buď ve všem, co od Tvého dítěte vyžaduješ, vzorem. Poučuj jej, pokud

můžeš, sám. Zvykej jej na zdrželivost.

Vzbuzuj v Tvém dítěti lásku k Slovu Božímu, k shromáždění a k nedělní škole. Bdi přísně na četbu jeho. Nestrp v Tvém domě nikdy knihu podezřelého neb pochybného obsahu.

Vzbuzuj záhy — ne však příliš záhy — chuť k učení a k práci. Dítka rády pomáhají. Pěstuj tento pud, vyvaruj se však co možná slova „musíš“, v takových případech raději použij slova „můžeš“. Nebuď kritickým. Vyhýbej se nadávkám. Děti spíše snesou rozumný a přiměřený trest než stálé nadávky. Zvykej je však na pořádek, čistotu, stud, přesnost a věrnost v povolání.

Bdi obzvláště nad jeho přáteli. Trp jen křesťansky vychované děti v jeho okolí. Každé cizí dítě, jež by si v Tvém domě dovolilo nějaké nezpůsoby, ihned vzdal. — Jakékoliv trpění podobného je nebezpečím, poněvadž přátelé a příbuzní mají největší vliv na dítě. Protož vzdaluj děti své i bezbožného příbuzenstva. Netrp nikdy rozepře mezi Tvými dětmi.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník III.

Číslo 1.

Blahoslavený díl věřícího.

Bůh byl se Svým lidem, je s ním a bude s ním.

Tři verše ze Starého zákona nám tuto pravdu představují:

1. Minulost:

„Hospodin Bůh tvůj byl s tebou.“ (V. Mojž. 2,7.)

2. Přítomnost:

„S tebou jest Hospodin Bůh tvůj.“ (Joz. 1,9.)

3. Budoucnost:

„Hospodin Bůh, Bůh můj s tebou bude.“ (1. Paral. 28,20.)

To jsou tři vzácná slova pokoje a útěchy, která věřícího při vstoupení do nového roku, a i každého času vděčností a důvěrou mohou naplniti. Dnes mluví Bůh skrze ně i k našim srdcím.

Pohlížíme-li zpět, tu musíme doznati, že Bůh v milosti a dlouhoshovivosti, s věrností a milosrdenstvím s námi byl. I když srdce někdy skleslé bylo a snad i z mnohé rány krvácelo, a oko v slzách se rozplývalo, **On byl** s námi. Ó, kéž bychom jen také my více **s Ním byli, s Ním a pro** Něho s věrností a důvěrou, s poslušností a vděčností!

Bůh **je** s námi. On Svou milost od nás neodejmul, Jeho milosrdenství od nás ještě neustalo. A On nám dává na počátku nového roku, **novou** příležitost, Jemu v budoucnosti **více** důvěřovati, **více** děkovati a **sloužiti**. Znovu chce On nám dáti poznati, snad ve vážných okolnostech, jakých jsme ještě nikdy nepřežili, co On pro nás může a chce býti v temných a těžkých dobách. Kéž nás Jeho milost a pravda uchrání v Jeho blízkosti a obcenství! On tehdy Josuovi pravil: „Zdaliž jsem nepřikázal tobě, řka: **Posilni se a**

zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš.“ (Joz. 1,9.)

Jak vzácná, slavná Boží zaslíbení! — Avšak před tím pravil On také Jozuovi: „Neuchyluj se od něho — od zákona, Boží zjevené vůle — na pravo ani na levo, abys byl opatrný ve všem, k čemuž se obrátíš.“ Ano, jen upřímné srdce, které toho dbá, aby mělo dobré svědomí před Bohem a před lidmi, a věrně chodí v cestách Páně, se může těšiti ze zaslíbení Božích.

A jak krásné je zaslíbení pro budoucnost! „*Posilniž se a zmocni a dělej; neboj se, ani lekej. Nebo Hospodin Bůh,*

Bůh můj s tebou bude,

nenechát tebe samého, aniž tě opustí, až i dokonáno bude všecko...“ (1. Paral. 28,20.)

Když David tak k Šalamounu mluvit mohl, a jeho slovo pro tohoto velmi potěšující a vzácné bylo, jak mnohem vzácnější a potěšitelnější musí nám býti slovo Ježíše Krista, našeho Spasitele a Pána, toho pravého Davida! David pravil: „Bůh můj s tebou bude“, a nám praví Pán Ježíš: „***Můj Otec je váš Otec, můj Bůh váš Bůh.***“ A Jemu On nás předal a svěřil a sděluje nám, že Bůh, ***Otec, nás miluje, jako Jej*** — Svého Syna — ***miluje.*** (Jan 17,22.23.); a že nás nic a ***nikdo nikdy neodloučí*** od Jeho lásky a že nás žádný nevytrhne z Jeho ruky a z ruky Otce. (Řím. 8,35.—39.; Jan 10, 27.—29.)

Drahý spolupoutníče, pohlížeje proto s vděčným srdcem a s „***doufáním***“ ***myslí***“ ***zpět, vpřed a vzhůru,*** a krácejme s vytrvalostí ku předu, ***sloužíce*** Bohu a očekávající Jeho Syna s nebe. A Pán Ježíš nám přivolává: „***Jistě přijdu rychle.***“ (Zjev. 22,20.)

Rychlá pomoc.

V B. bydlel před delší dobou chudobný krejčí se svou rodinou, jenž od časného jitra až do pozdní noci poctivě se namáhal, aby svým povinností mohl přesně dostáti. To však nebylo jen tak lehké, neboť těžce vydělaný peníz sotva stačil na nutné živobytí. A tak přišel jednoho dne soudní vykonavatel, aby pro nezaplacený dluh nějaké věci zabavil. Manželka krejčího, věřící žena, ho však prosila, aby si pro dluhující obnos přišel o

něco později. Úředník vyhověl jejímu přání a žena padla ve své komůrce na kolena a volala k Bohu o pomoc. Potěšena a naplněna důvěrou, že její Bůh i v tomto ohledu Svá zaslíbení splní, opět povstala. A zvláštní! Hned na to přišlo několik dlužníků zaplatit dluh, který byl již před rokem splatný, a současně prosili o prominutí, že tak dlouho neplatili. A hle, splacený dluh obnášel právě potřebný obnos. Když se brzy na to soudní vykonavatel opět dostavil, tu mu mohla dluh zaplatiti, a nebylo již více zapotřebí něco zabaviti.

Ó, jak požehnané je to, že smíme ve všech našich těžkostech a soužních své útočiště vzíti k našemu Bohu a Otci a tu činíme vzácné zkušenosti. Ano, Bůh činí také ještě dnes divy, a když i nepomůže vždy ihned, tož přece jistě pomůže, když je potřebí a proto: „**Očekávejž na Hospodina, zmužile se měj, a posilň se srdce tvé; a očekávej na Hospodina.**“ (Žalm 27,14.)

Redakční.

Teprve nyní je nám možné započítí se zaslíbenými výklady knih Mojžíšových od C. H. M. Naše milé čtenáře prosíme proto obzvláště nyní: Doporučte naší přílohu všem vám známým dítkám Božím. — První číslo zašleme rádi na ukázkou, a proto nám udejte adresy těch, kdož mají skutečný zájem a také i touhu po vzrůstu a po utvrzení u víře. Za každou pomoc a spolupráci v tomto ohledu jsme vděčními.

Přílohu vydáváme prozatím šestkrát do roka. Cena Kč 4. —.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník III.

Číslo 2.

Svět a křesťan.

„Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Milujelit kdo svět, neníf lásky Otcovy v něm.“ (1. Jan. 2,15.) „... což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož, kdo by kolt chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá.“ (Jak. 4,4.)

Co je to — svět? Tato otázka často naléhá na myslícího křesťana. Od čeho máme se ostříhati, abychom zůstali neposkvrněnými? (Jak. 1,27.) Slovo „svět“ může se používati v trojím smyslu. Předně znamená tento výraz pořádek aneb systém, dle kterého se veškeré lidské záležitosti na této zemi upravují. Pak se nazývá sama země světem, poněvadž je jevištěm, na kterém světový pořádek své působení vyvinuje, a za třetí nazývají se lidé, kteří dle tohoto, světového pořádku žijí, světem. Tyto tři pojmy můžeme i následovně rozeznávati: světová prostora, dítky světa a světový pořádek čili světový systém. Pakliže víme, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby spasil hříšníky, rozumíme tím, že přišel do světového prostoru a v důsledku toho setkal se Pán Ježíš se světovým systémem, kterýž Jej nenáviděl. On pravil učedníkům Svým: „Ze světať nejsou, jako i já nejsem ze světa“. (Jan 17,16.) jinými slovy: nejste z tohoto systému, který je ovládán světem, vy v něm váš život nenaleznete. Kdo je přítelem tohoto systému, je nepřitelem Božím, poněvadž tento světský systém sám sebou vládne a Bohu není poddán.

Vezměme si jako obrazné vysvětlení ku př. systém vojenský. Nováček, jenž musí své občanské povolání opustiti, najde u vojska pro sebe vše při-

praveno. Je dirigován k svému vojenskému oddílu, tamtéž od poddůstojníka k tomu určeného zaopatřen stejnokrojem a zbraní, jiní poddůstojníci provádí s ním vojenský výcvik a v určenou dobu dostává svůj žold. Při větších cvičeních neb v poli je postaráno o jeho ubytování, v určité hodiny musí nastoupiti ku cvičení, tělocviku atd.; o své vlastní vůli nesmí ani krok podniknouti. Jeho povinností je, aby vykonal rozkazy svých představených a dle těchto své místo zaujal v kasárnách, na cvičišti aneb v poli.

Tomuto systému je podřízen, jakmile vstoupí do vojska. Právem nazývá se tento vojenský systém malý svět a poněvadž jeho vedení je tak dokonalé a systematické, podává nám tím slabý obraz všeovládajícího systému, nazývaného svět, kde se běře zřetel na veškeré lidské potřeby a požadavky a kde každá schopnost se může vyvíjeti.

Člověk touží po společenství a svět se o to také stará všemožnými společenskými zařízeními; poznání těchto vyžaduje jakési studie. V první řadě záleží na postavení; každý se snaží, neboje se žádné námahy, aby dosáhl pokud možno nejvyšší příčky na společenském žebříku. Téměř nesčetné jsou společenské třídy a stupnice dle svého rázu, účelu a snahy, a jak cele bývá zaujato srdce i mysl úžasnou mocí tohoto společenského systému!

Člověk potřebuje i **politické vedení**, které by chránilo jeho život, majetek a práva. Této potřebě vychází světový systém také vstříc.

Dále, jakou úžasnou činnost spatřujeme v tak zvaném **obchodním světě!** Pro muže tělesné síly je všude práce. Ti, kdož jsou vynalézavého ducha, nacházejí bohaté pole činnosti pro svůj důvtip. Umělecké povahy rozplývají se ve svých světech sochařství, malířství, hudby a básnictví. Učenci hloubají nad těžkými úlohami, spisovatelé píší celé knihy, jiní opět je tisknou a rozšiřují. Mnozí opět oddávají se různým žádostem a přepychu, což opět jiným skýtá prostředky existenční. Ano, tak praví lidé, to vše je ve světě zapotřebí.

Člověk je tvor velice spletitě založený. Většina jich potřebuje celou řadu nejrůznějšího zaměstnání, trochu práce, trochu politiky, trochu společnosti, trochu vědy a také trochu náboženství. Vždyť člověk je nábožně založen. Slovo náboženství, které se tak hojně používá, vyskytuje se v naší bibli jen šestkrát. Náboženství není ještě pravou pobožností, neboť modláři jsou také nábožní. Náboženství tvoří právě tak část povahy člověka jako rozum neb paměť; a jelikož náboženství je tak důležitá součást lidské po-

vahy, má světový systém zvláštní, v každém směru dokonalé zařízení pro její požadavky. Některý člověk je libým dojmům obzvláště přístupný, má smysl pro něco krásného; naň působí velebná hudba, dojem vzbuzující obřady a náboženské zvyky. Jiní jsou povahou volní, přímí; těm naskýtá se příležitost, aby svým citům zjednali volný průchod. Opět jiní jsou chladní, zdrželiví, rozvášní; pro ně se hodí přísná pravověrnost. Ještě jiní mají úzkostlivě svědomitou sebe podceňující povahu; oni rovněž dosahují uspokojení v nějakém způsobu trýznění se. I o to je postaráno. Jsou vyznání náboženská, učení a sekty hodící se pro každý odstín náboženského založení myslí, pro každý stupeň tělesně-náboženských citů.

Můžeme si představit dokonalejší a obdivuhodnější systém? Nic neschází. Rozkoší a ukojení je hojnost, aby mohly cele zaujmouti neklidné masy lidstva a je dle potřeby uspokojily; — srdce, mysl, vše je stále v plné činnosti. Nepodaří-li se jedna věc, ihned je postaráno o jinou. Dokonce i na smrt a smutek je brán zřetel, neboť světový systém má své pohřební obřady, smuteční šat, kondolenční návštěvy, soustrastné dopisy atd. A tak je světu umožněno v poměrně krátké době zapomenouti hoře a bolest a rovněž se tak jinými věcmi zabývat jako před tím.

Bůh však malý počet lidí přivede k tomu poznání, že všechny již jmenované věci jako: obchod, politika, výchova, věda, vynálezy, společenská zařízení a reformy, dobročinné nadace, náboženství, krátce vše patří tomuto světovému systému. A tento systém se ode dne ke dni zdokonaluje. „Pokrok doby“ není nic jiného než nezastavitelný postupný vývin světového živlu. Jak stojí však křesťan vůči tomuto světu? Právě tak jako Kristus. Místo, na kterém se Pán v nebi nalézá, a místo, které On zde na zemi nezaujímá, určují místo věřícího. Odkud pochází všechny jmenované věci? Bude někdo překvapen, slyší-li, že satan je Bůh tohoto světa, kníže mocný v povětrí a vůdce tohoto ohromného systému? Jeho je energie; on je duch, jenž vše vede, on jest kníže tohoto světa. Když Pán Ježíš byl na zemi, přišel ďábel a nabízel Mu všechno bohatství a slávu tohoto světa. „*Nebo*“, řekl, „*mně dána jest, a komuž bych koli chtěl, dám ji. Protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všecko tvé.*“ (Luk. 4,7.) Zde se nám opona poněkud zvedá a tu vidíme pravý předmět veškerého lidského náboženského klanění. Slovo Boží popisuje satana jako toho, „*jenž summy (dle pův. dokonalost) zapečetuje*“ plného moudrosti a jakožto „*nejkrásnějšího*“ (Ezech. 28, 12.), jenž „*béře na se i podobu anděla světla*“. (2. Kor. 11,14.) Nelze se

tudíž diviti, když lidé nemyslíci, ba dokonce i rozumnější bývají oklamáni a svedeni. Jak málo je těch, kteří, mají oči otevřené, aby skrze Slovo Boží a pomazání Ducha sv. poznali, co svět ve skutečnosti je! Mnozí mají za to, že unikli osidlům světáctví, když se vzdali světských radovánek a připojili se k nějaké církvi neb nějakému náboženskému spojení a nepoznávají, že patří zrovna tak světovému systému jako dříve. Jediný rozdíl sestává v tom, že satan, kníže toho systému, převedl je z jednoho oddělení do druhého, aby utišil jejich svědomí, takže jsou potom více **s sebou samými** spokojeni.

Když se ty věci tedy takto mají, vzniká samosebou otázka: Kde lze nalézt záchranný prostředek? Jak je možno uniknouti z jeho otroctví těm, kteří na té široké cestě kráčí a dle světového systému žijí? Jak můžeme vědět neb rozeznati to, co ze světa je a co z Boha? Apoštol praví: „*Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ (Řím. 8,14.) Pravidlo života pro každého křesťana je, vedenu býti Kristem, jako tělo člověka hlavou vedeno jest. Je-li tělo zdravé, bývá ruka neb noha uvedena do pohybu jen tehdy, když hlava velí: Pohni se! Na týž způsob je Ježíš Kristus hlava křesťana: on bývá veden ve všech věcích, ať malých neb velkých, Kristem. A proto ruší pravé křesťanství od základu veškerou tvárnost světskou; neboť svobodná vůle člověka je zásada, na které světový systém je postaven, rovněž tak jako je zásada křesťanského života odvislost od Boha a poslušnost vůči Jeho vůli. Hlavním účelem satana je, zříditi takový systém pro člověka, který by vedení Ducha Božího plně nahradil. To je současně poslední mistrovské dílo satana a také zvláštní příznak rychle se blížícího velkého odpadnutí od Boha. Za nedlouho bude satan veřejně a osobně prohlašovati, že je Bohem tohoto světa – toto je až dosud skryto v tajemství.

Není proto nejvyšší čas, aby se křesťané probudili a hleděli pilně k tomu, aby nebyli v žádném způsobu ve spojení se systémem, jenž tak rychle zraje k soudu? Tu by se ovšem mnohý tázal: Jak se můžeme takovému spojení vyhnouti? Naše živnost a povolání přivádí nás ve styk se světem a jednak jsme nuceni jako členové různých výborů a společností se světem jednat! Musíme se přec našim obchodům věnovati! To je zajisté nutnost, kterou každý nahlédne; avšak povšimněme si zde jedné věci. Právě ten fakt, že **každý** s tím souhlasí, dokazuje, že uvedené námitky nejsou od Boha.

„... *A toť jest to vítězství, kteréž přemohlo svět, víra naše.*“ (1. Jan. 5,4.) Víra totiž nebere zřetel na zevnější okolnosti a nezabývá se s tím, co je možné neb nemožné. Víra přehlíží to **zdánlivé** a patří jedině na Boha. Všude slyšíme pokyny, jak se máme uprostřed lidské společnosti zachovávat, neboť lidé posuzují a řídí se dle toho, jak se to **člověku** líbí. Dítka Boží jde však přímo a nenechá se jimi zmátnouti; jeho směrnice je to, co se Bohu líbí. Lidé naznačili cestu svoji tak viditelně jak jen možno, a tato zdá se také býti i velmi rozumná a správná; kdo však vírou žije, nevšímá si jí. On ví, že vše, co se všeobecně za správné uznává, je převrácené; to je ta **široká** cesta.

Uvedeme příklad: Každý tvrdí, že se křesťan musí zajímati o vládu země, které jako občan přináleží, má se účastniti těch různých voleb, aby osvědčení mužové přišli k veslu. Bůh mluví však jinak. Na různých místech a různým způsobem ukazuje mně, že jako Jeho dítě nemohu jako jiní býti občanem některé země neb členem nějaké společnosti; *„moje obecenství (dle pův. občanství) je v nebesích“* (Filip. 3,20.), a mám tudíž s nebeskými věcmi co činiti. Kříž Kristův ukřižoval mne světu a svět mně (Gal. 6,20.); věnuji-li mé myšlenky a mé srdce pozemským věcem, stávám se nepřitelem kříže Kristova. (Filip. 3,18.) *„Nepřipodobňujte se světu tomuto.“* (Řím. 12,2.) Jaké stanovisko zaujímáme vůči vládě? **Máme ji býti poddáni**, poněvadž je od Boha zřízena. (Řím. 13,1.) Žádá-li daně, máme je platiti; současně máme se modliti za krále i za všechny v moci postavené. (1. Tim. 2,2.) **Vše, co tedy křesťan má s politikou co činiti je, aby se ustanovené vládě podrobil**, *„netoliko k vůli hněvu (dle pův. trestu), ale i pro svědomí.“* (Řím. 13,5.) Pravdou je, že křesťan je v Kristu dědicem *„všech věcí“*, a k tomu patří i svět, kde nyní světový systém své dílo působí; avšak (jako Abraham v Kanaanu) Bůh nedává mu ani šlépěj co majetek v přítomné době. *„Spravedlivý pak z víry živ bude.“* (Žid. 10,38.) Proto táže se pravé dítě Boží: Mám voliti? Ne snad, že by mělo volby samy o sobě za něco převráceného, nýbrž proto, že jeho hlas i zájem patří nebeskému člověku, jehož Bůh jako Krále králů a Pána všech pánů povýšil. Pravý křesťan ztratil vůbec zájem na těchto věcech, poněvadž našel něco mnohem přitažlivějšího. Mimo toho vidí, že je svět ve svém duchu a bytí bezbožný a že veškeré reformy a pokroky, jimiž se honosí, směřují k tomu, aby byl Bůh vyloučen ze srdce člověka. Křesťanu záleží na tom, aby svědčil o pravdě, o Bohu a o budoucím soudu, kdežto lidé mluví o „pokoji a bezpečí“ a proto

navzájem si přejí štěstí. Křesťan si přeje, aby se jiní učili, jak by unikli tenatům, jimiž činí satan velké mase lidstva nástrahy. My, jež jsme spaseni, musíme býti rozhodnými, musíme ukazovati, že vůči světu stojíme na straně opovrženého Krista, kterýž byl jím ukřižován. Svět nás má znáti jako pokolení nebeské, bez úhony a upřímní synové Boží, bez obvinění uprostřed pokolení zlého a převráceného, kteří svítí jako světla na světě. (Filip. 2,15.) Poslání dítek Božích je velký úkol. Tento způsob života ale také něco **stojí**. Podobá se osamoceně skále uprostřed dravého proudu. Vše kolem je v pohybu, vše tlačí se mocí jen jedním směrem. Stále jeví se jen tlak, tlak a zase tlak. Avšak ona stojí uprostřed nekonečného odporu, který by ji jistě sebou strhnul, kdyby nebyla **skála**. Pakliže se učíme přijímati Slovo Boží, dle něho jednati a v našem životě svědectví o něm vydávati, pak bouře se jistě dostaví. Přínáležeti k některé ze stávajících „církví“ je dosti lehké; činiti to, co jiní činí, poctivým člověkem a dobrým občanem býti, to nevyvolá žádné pronásledování. To vše může někdo býti a přec jen plovati se širokým proudem. Ale ve světě jako světlo pro Boha svítiti, vzbuzuje nepřátelství světa. Kde a jak dalece bývá Kristus patřen, tam se nenávidí; vidí-li svět Krista ve mně, nenávidí mne k vůli Němu. Mám-li však dobré jméno před světem, když nikdo nemůže proti mně jako křesťanu nic namítati — co potom? **Pakliže život Ježíše není v mém smrtelném těle zjevným, tu není Kristus ve mně k spatření.**

Věc se má tedy asi takto: Když někdo skutečně jednou Boha poznal, aneb mnohem více od Boha byl poznán, tu je takový skrze spojení s Kristem v nebesích tažen vzhůru, pryč od jakékoliv účasti na věcích světového systému, takže právem můžeme se tázati: „*Proč, jako byste živi byli světu, těmi ceremoniemi dáte se obtěžovati?*“ (Kol. 2,20.) Jak by mohl ještě takový člověk, kterýž stal se synem Božím, maje život, život věčný v Kristu a jedno jsa s hlavou skrze Slovo a Ducha zjevenou, ano, jak by mohl takový člověk, který dosáhl vírou toho, že Boha poznal, ještě míti zájem o tento svět? Kdybychom viděli chlapce an požívá kyselé, špatné ovoce v zahradě, kde v největší blízkosti nejkrásnější jablka na stromě visí, tu bychom soudili, že asi o těchto jablkách neví. Podobně má se to s člověkem, který se zabývá s věcmi, jež k lidskému systému patří: Může takový, tak se ptáme, může takový znáti Boha? To je také příčinou, proč Slovo Boží se na nás neobrací jako určité rozkazy, jako ku př.: Nevol, nehledej čest v tomto zlém věku, máš trpěti pohanění atd., nýbrž ono je tak sepsáno, aby věrný

učedník, jehož sobecké srdce potřeno a jemuž na tom záleží, znáti myšlenky svého Pána, se onomu tajemství učí tím, že se zdržuje v blízkosti Páně a tak „*vytrhnut z tohoto přítomného věku zlého* (dle pův. světa)“, více a více proměněn byl v obraz Jeho. Dnes nemáme jako kdysi v příkázáních Starého zákona: musíš a nesmíš; a přec jsou příkázání Páně jasná a lehko srozumitelná, **pakliže oko prostné jest**. Divná, ale od Boha připravená věc to je, že milující a vděčné srdce nemá žádnou obtíž poznati vůli Boží, kdežto srdce neupřímné stále hledá omluvy a nachází prostředky k ujití nepříjemné cestě. Vhodné obrazné objasnění vidíme v rodině. Milující svědomitý a věrný syn záhy poznává cesty a vůli svého otce a vše je pro něho tak lehké a přirozené, kdežto druhý syn, jsa v témž poměru, ve všem jen svůj prospěch hledá. On zná, aneb mohl by aspoň rovněž tak vůli otce znáti jako jeho bratr, jelikož mu však jen na tom záleží, aby měl své vyražení a radovánky, činí jen samé vytáčky: „Nevěděl jsem to; nikdy jsi mi nezakázal to neb ono, tam neb onam jíti atd.“

*

Ku konci ještě jedno: Že musíme do jistého stupně se světovým systémem přijíti do styku, je na bíledni; tento styk nemá však přejíti v obecnství. Jaké může býti srovnání Krista s Beliálem? (2. Kor. 6,15.) „*Neprosímť, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého.*“ (Jan 17,15.) Ježíš, jenž nebyl z tohoto světa, trpěl, byl ssoužen a zkormoucen. Pocit osamělosti a utrpení byly skutečně Jeho údělem a tyto budou v téže míře i naším údělem, jak chodíme v Jeho šlépějích.

Jak mnozí z nás hledají pohodlí a uspokojení zde ve světě a cítí se zde doma, což by v tomto bezbožném světovém systému mělo býti úplně vyloučeno? Máme se cítiti doma zde, kde není Kristus?! Ne, my jsme poutníci nemající zde domova a unavení pocestní, ba cizinci, jsme-li v skutku Páně. Styku se světem nemůžeme se vyhnouti, dokudž jsme v něm. Avšak nedochází často a v mnohých bodech ke stykům, které by neměly býti a také **nebyly**, kdybychom jizvy Pána Ježíše na našem těle nosili? (Gal. 6,17.) Četná jsou oklamání, jimiž nepřítel srdce mámí — i u dítek Božích. Náboženská shromáždění, služba v té neb oné formě, pěstování křesťanských sdružení atd., to jsou vesměs věci, kde se může i tělo účastniti, a tyto pak zaujmou místo života z víry v Syna Božího. Všichni, kteříž kdy v bázni Boží chodili, o kterých se nám sděluje, že se Bohu líbili, byli opovrženi; byli vyvrhelem všech až do dnešního dne. Jejich obecnství bylo v nebi. V opaku

k nim jsme my, vážení lidé. Ach! Žijeme příliš dle světového systému a to ze samé starosti, abychom s ním nepřišli do sporu a následek toho je, že jsme co poddaní Kristovi nevěrní; tak ujdeme kříži a jeho pohaně. Slovo Boží zůstává nezměnitelně pravdou: „*A takž i všickni, kteříž chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivensství míti budou.*“ (2. Tim. 3,12.) Je jedné úzké cesty! Kéž bychom patřili k těm „málo“, kteří ji našli! Máme u sebe svůj cestovní pas. Jsme spečetěni Duchem sv. a čekáme jen na hlas shůry, abychom byli vtrženi do oblaků, Pánu vstříc, a stále byli pak u Něho. Jaká požehnaná naděje!

Duch i nevěsta řkou: „Přijď. A kdož slyší, rčíž: Přijď.“ (Zjev. 22,17.)

J. N. D.

Ze starých dopisů.

E. —, 8. listopadu 1875.

Milý bratře v Pánu!

Váš dopis velice příjemně na mne působil, poněvadž tak otevřeně mluví a zároveň svědčí o působení Ducha sv. ve Vašem okolí. Právě tento měsíc je tomu přesně 23 let, kdy jsem stál tam, kde Vy dnes stojíte a podobné otázky povstávaly i v mém nitru. K tomu jsem stál ve službách jednoho spolku, jehož účelem bylo slovem i písmem rozšiřovati evangelium. Měl jsem příležitost na 30—40ti místech spolu s jinými kázati a Pán ve Své dobrotivosti žehnal práci tuto, takže mnoho duší přišlo k obrácení. Avšak záhy jsem poznal skrze dobrotu Páně, že jsem nebyl na tom pravém místě, a že je to dle Písma sv. vůbec tělesné, přináležeti nějakému církevnímu systému. Pán mně dal milost a sílu, že jsem se toho místa vzdal a opustil i tento systém a zároveň i plat (ten obnášel 2.880 marek). Zůstala mi jen moje milá žena s třemi dětmi a několika kusy nábytku. To bylo celé moje jmění a neměl jsem také žádnou možnost, jiným způsobem svoji rodinu živiti.

Téměř všichni moji přátelé a příbuzní se mně vyhýbali a měli mne za zpozdilce a tvrdohlavce a byli toho názoru, že mi nejde od srdce o věc Páně, poněvadž jsem požehnané místo práce bez příčiny opustil, ani o blaho rodiny, poněvadž ji tak lehkovážně vrhám v nouzi. Jen málo bylo těch, kteří můj krok chápali a ospravedlňovali. Dveře působnosti byly přede mnou téměř uzavřeny. Spolek, kde jsem dříve působil, vydával měsíčně časopis,

jenž čítal kolem 2000 odběratelů a v tomto bylo velice vážně přede mnou a několika jinými bratry varováno a byli jsme obviňováni z hrubých bludů. Byla to vskutku doba velkého rozčilení a trpkých zkušeností. Pán mi byl ale blízek, velmi blízek, a je mi až dosud blízek a bude se mnou až do konce.

Moje rodina se zatím rozmnožila na třináct dětí (z nichž je jedenácte na živu, osm z nich skrze milost spaseno) a dva chovanci, avšak ku cti Páně a k velebení jména Jeho musím doznati, že jsme nikdy neměli nedostatku. K tomu je nyní tisíce těch, kteří touž cestou se mnou jdou; oddělili se rovněž od různých církevních systémů, a shromažďují se prostě ve jménu Ježíše. A můžeme doznati, že více než při polovině těchto použil a požehnal Pán službu bratří k jejich obrácení.

Mezi mými křesťanskými přáteli jich nebylo tehdy málo, kteří sice ten smutný stav státní církve poznali a nad ním truchlili, avšak oni byli toho mínění, že ještě nepřišla doba, aby ji opustili — z ní vyšli. Většina z nich mluví ještě dnes takto, jiní odešli k Pánu, aniž by byl pro ně přišel čas, aby v tomto ohledu byli svědectvím pro Pána. Považuji to za velkou ztrátu. Když nám Pán dal v jedné věci světlo, jsme za toto zodpovědní; nejsme však zodpovědní za následky, které vyplývají z našeho oddělení se od církevních systémů. Je naší svatou povinností, všeho zla se vzdáti a od něho se oddělit, jakmile to poznáme. Oddělení se od zlého je první krok k dobrému. Vzdychnuti nad zlem a přec v něm setrvati a čekati na příhodnou dobu, znamená jen ukonejšování svědomí; a to, co Pán od nás žádá, se pak nevykoná. Co bylo platné vzdychání ubohému Lotovi? Co to prospělo, když Lot — jak ap. Petr praví v 2. epišt. den ode dne hleděním i slyšením v Sodomě svou spravedlivou duši trápil? Líbilo se Pánu, že dlel v Sodomě a setrval tam, až soud Boží jej násilně odtamtud vypudil a on vše ztratil? Ach, ubohý Lot! On zaujímal i vážené postavení v Sodomě: **on seděl v bráně!** Žel! že i mnohý věřící vzdychá nad zkázou církevního systému a trápí svou spravedlivou duši tím, co v něm vidí a slyší — a přec v něm setrvává, ano má i dokonce v tomto nějaký úřad. Jak šťastný a požehnaný byl Abraham, který žil odděleně od Sodomy v blízkosti Pána, Jenž ho navštívil a Jenž s ním mluvil jako muž se svým přítelem! Jak připomínám vám toto evang. Jana 14,21.—23.!

Křesťanský život zjevuje se jako život Ježíše, poslušnosti a odvislosti. Pán praví: „*Vezměte jho mé na se a učte se ode mne... jho mé zajisté jestiť rozkošné a břímě mé lehké.*“ Jeho jho byla libá vůle Otce. Jakmile tuto vůli

poznáme, máme ji prostě činiti a Jeho vůle jest opustiti veškeré zlo. Co máme říci, když vidíme, že se v systémech Kristus, hlava církve a Duch sv. jako vůdce a pořadatel v této skutečně vylučuje? Zde je člověk vším — hlavou, vůdcem, pořadatelem, dárce atd. A není proto, jak jsem již řekl, naší svatou povinností abychom se od nich oddělili bez ohledu na následky?

Mnohý věřící nechá se zdržovati tím, že v církevních systémech ještě stále přichází duše k obrácení. Jisto jest, že Bůh ve Své bohaté milosti stojí nade vším. On žehná Své Slovo a žehná jej i tehdy, když kázání Slova smíšeno je s hrubými bludy. Z toho se raduji a děkuji Mu od srdce, že to činí a v oněch systémech skrze různé nástroje stále ještě tisíce ze smrti do života přivádí. Jak mnozí by nebyli spaseni, kdyby Bůh Svoji spásu činil závislou od svědectví mimo těchto lidských zařízení! Protož pravím ještě jednou: Díky Jeho neomezené milosti, že tomu tak není! To však nemá co činiti s naší poslušností. Či chceme snad Pánu říci: „Přestaniž nejprve zjevovati v těchto převrácených poměrech Svoji neskonanou milost, pak i my se od nich oddělíme?“ Odstup to od nás! Ó, kéž by všichni Jeho milované děti vystřízlivěli a s radostí nastoupili cestu poslušnosti! Jak by bylo Jeho jméno oslaveno a jak by byl náš život na zemi šťastný a požehnaný!

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník III.

Číslo 3.

Ježíš, apoštol a nejvyšší kněz našeho vyznání.

I.

Duch svatý přivolává nám, t. zn. všem věřícím: „**Protož bratři svatí, povolání nebeského účastníci spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše, věrného tomu, kdož jej ustanovil.**“ (Žid. 3,1.2.)

Co evangelium Jana je mezi těmi čtyřmi evangelií, to je v jistém smyslu epištola k Židům mezi těmi různými epištolami: obzvláštní svědectví Duha svatého o velikosti a slávě osoby Pána **Ježíše**.

Apoštol Jan nám ukazuje ve svém evangeliu „slávu“ Páně, jakožto „**jednorozeného od Otce**“, kterýž jest „v lůnu Otce“, v Jeho vroucím a věčném obecenství, jenž nám „**Otce vypravil**“ (t. j. zjevil). Pán Ježíš byl zde „**plný milosti a pravdy**“ a On učinil z nás, t. j. ze všech, kdož k Němu své útočiště vzali a Jej u víře „přijali“ za svého Spasitele, **dítky Boží**, takže nyní „Jeho Otec náš Otec“ a „Jeho Bůh náš Bůh“ jest. On nás učinil před Bohem vzácnými a spojil nás s Jeho srdcem otcovským a brzy nás také i uvede do domu otcovského, kde On sám již nyní se nachází. (Jan 1,12.; 14,1.—3.; 17,24.; 20,17.) A co je následek známosti této slávy a osoby Pána Ježíše a **Otce** pro nás? „**Život věčný.**“ (Jan 17,3.) Nyní smíme „Jeho radost“ mít v nás, aby „radost naše byla plná“ a **Otce** v tomto požehnání **velebeni** „v Duchu a pravdě“. (Jan 15,11.; 16,24.; 17,13. a 4,23.24.)

Také epištola k Židům nás, kteříž věříme v Syna Božího, uvádí v blahoslavené postavení **Božích velebitelů**. Zde sice ne jakožto dítky Boží, kteří Boha, **Otce** velebí, nýbrž jakožto dokonale **spasené**, a Kristus, „*vůdce spa-*

sení“, se nestydí nás, Svých vykoupených, „nazývati bratřími“ (Žid. 2,11.), kteří v plné směřlosti v **přítomnosti** Boží, ve vnitřní a pravé svatyni stojí. (Žid. 9,11.12.; 10,14.—22.; 13,15.)

Poněvadž pak tak tomu nyní jest, tu to nejprve poněkud zarazí, že právě v epištole k Židům **Syn Boží** jen „*apoštolem a nejvyšším knězem našeho vyznání*“ se nazývá. Odpovídá to Jeho vznešenosti a slávě? Ano, úplně; neboť oba názvy nám krátce představují význam příchodu a díla Syna Božího pro Boha a pro nás. Ježíš je „*apoštol*“, t. zn. „posel“ Boží, a jakožto „*apoštol*“ přišel On, Syn Boží, od Boha sem k nám; a jakožto „nejvyšší kněz“ zaujmul On Své místo, po dokonání díla na Golgotě, po pravici Boží na výsostech, **šel** od nás **k Bohu**.

Bůh poslal člověčenstvu již mnohé posly, **anděly**, pak obzvláště k Izraeli Své služebníky, proroky. O Bohu a o Izraeli, Boží vinici, čteme: „*A když se přiblížil čas ovoce, poslal služebníky své k vinařům.*“ (Mat. 21,24.) A co se stalo? „*Některé z nich zmrskali a jiné zamordovali,*“ (Mar. 12,5.) „*Tedy řekl pán té vinice: Co učiním? Pošli svého milého syna.*“ „*Ještě pak maje jediného syna milého, i toho poslal k nim.*“ (Luk. 20,13.; Mar. 12,6.) Zde slyšíme, že Bůh, Otec, Svého Syna **poslal** a tak je Pán Ježíš Boží posel „*apoštol*“.

Ale On je oproti dřívějším poslům, syn. Tím počíná epištola k Židům: „*Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého*“ (dle pův. **v Synu**). Tedy v Synu, v Jeho slavné osobě a plnosti a nejen, jako dříve skrze ústa proroků, Bůh mluvil nám. Bůh sestoupil k nám **v osobě Syna**, kteréhož nám jakožto Svého posledního a velikého „*apoštola*“ **poslal**. Syn Boží svědčil nejen ústně, neboli **slovy** o Bohu a pro Boha, nikoliv, celá osoba Syna Božího, také veškeré Jeho působení, Jeho život a dílo, to vše je svědectvím Božím nám. On je úplně a zcela „**blesk slávy a obraz podstaty jeho.**“

Proto mohl také Jan o něm svědčiti: „*Což jsme slyšali, co jsme očima svýma viděli,* (ne tedy jen co jsme **slyšeli**)... *zvěstujeme vám.*“ Ano, Syn, jakožto **dokonalý** „posel“ nebo „*apoštol*“ nám představuje **úplně** slovem, dílem, celým Svým jednáním, jakožto „*blesk slávy jeho a obraz podstaty jeho*“, Boha. Bůh nemohl k nám plněji a dokonaleji přijíti, jak k nám **přišel v Synu**.

A nyní nám Duch svatý přivolává: „**Protož... spatřujte apoštola... vyznání našeho** (t. j. křesťanského) **Krista Ježíše.**“ — Ano, máme a můžeme Ho v údivu a s velebením spatřovati. Vzácné Slovo Boží **ukazuje** nám Ho ve svých sděleních a Duch Boží nás činí způsobnými k požívání Jeho. V tomto „spatřování“ je naše požehnání a naše síla den co den.

Ale Syn Boží nepřišel jenom od Boha **k nám**, On šel také **pro nás** vzhůru **k Bohu**. To první učinil jako „**apoštol**“, a to poslední jako náš „**nejvyšší kněz**“. A jakožto nejvyšší kněz, je On **ještě** dnes v nebi pro nás činným, „**vždycky jsa živ k orodování za nás**“. (7,25.) Jakožto nejvyšší kněz udržuje naše vztahy a spojení s Bohem, v které nás Svou drahou krví uvedl.

(Pokračování.)

Zrnka.

Chtítí to, co Bůh chce, je nejvyšší moudrostí a nejblaženějším klidem.

*

Utrpení jsou provázky lásky, kterými Pán Svých milovaných k Sobě vize a stále blíže k Sobě táhnouti chce. Vzpíráš-li se vůči tomu, tu si tím způsobuješ bolest. Když tiše vytrváš, tu budeš vždy víc a více okoušeti pokoj, který naplňuje duši odpočívající v lásce Boží.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník III.

Číslo 4.

Třapce s modrou šňůrkou.

Znamení pro lid israelský a poučení pro křesťana.

*„I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: Mluv k synům Izraelským a rci jim, ať sobě dělají **třepeň (třapce** dle pův. textu) **na cípech oděvů** (dle pův. svrchních rouch) svých všickni rodové jejich, a ať dávají nad třapcem **šňůrku modrou**. A to budete mítí za premování, na něžto hledíce, rozpomínati se budete na všechna přikázání Hospodinova, abyste je činili, a nepustíte se po žádosti srdce svého, a po očích svých, jichžto následující, smilnili byste, ale abyste pamatovali a činili všechna přikázání má, a byli svatí Bohu svému. Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás ze země Egyptské, abych vám byl za Boha: Já Hospodin Bůh váš.“ (4. Mojž, 15,37—41.)*

Toto nařízení Boží pro lid izraelský mělo moudrý účel. Svrchní roucho, které se obvykle přehodilo, se tehdy všeobecně nosilo a sestávalo asi z velkého čtyřrohého kusu látky bez rukávů. Na cípech tohoto roucha muselo býti připevněno po jednom třapci s modrou purpurovou šňůrkou. (5. Mojž. 22,12.), takže oko toho, jenž roucho nosil, stále vidělo jeden neb i více třapců.

Bůh, jenž srdce člověka zná a ví, co v něm jest, dal tímto rouchem, opatřeným třapci, Izraelitovi prostředek, který byl nejprve významným pro něho, pak ale také i pro jeho spolubližní. Třapce měli Izraelitu upomínati na svatá přikázání jeho Boha. Především mluvila nad třapcem připevněná modrá purpurová šňůrka zvláštní řeč. Barva „modrá“ je barva nebes a jak nám známo, vyznačuje v náramenníku nejvyššího kněze, v kobercích a oponách stánku atd.... nebeskou povahu člověka Ježíše Krista. Nebyla tedy šňůrka jen tak nahodile z **modrého** purpuru. Její barva měla totiž každého Izraelitu pamětlivým činiti, že je uveden ve spojení s Bohem nebes a že

Jemu ve všem smýšlení i jednání byl povinován věrností. Z nečistoty země Egyptské byv vyveden a k Bohu přiveden, slušelo se pro lid svatost, oddělení se ode všeho zlého, neboť Hospodin byl **Jeho** Bůh a on **Jeho** lidem.

Pakliže byl Izraelita v nebezpečí zvoliti cesty, jež nebyly dle zákona jeho Boha: třapce s modrou šňůrkou mluvily k němu jasnou řečí. Upomínaly jej na svatost Boží.

Pakliže se nechal zrakem svým svést, aby šel po žádostech srdce svého a tak od Boha se odvrátil — pohled na třapce s modrou šňůrkou vedl jeho myšlenky zpět na spojení se svatým Bohem. Bůh varoval jej a upomínal na svůj nezrušitelný zákon.

Pakliže se dostavilo pokušení, které srdce jeho chtělo zaujati věcmi zemskými, neb dokonce jako pohanští národové kolkolem si zhotoviti modly ze zlata a stříbra, z kovu a kamene, tu upomínala jej šňůrka na živého Boha, jenž mu dal spravedlivá a svatá přikázání, z nichž první znělo: „*Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.*“

Ovšem záleželo na každém Izraelitovi, aby se na Boží přikázání upomenul, kdykoli spočinul zrak jeho na třapcích cípů jeho vlastního neb i jeho bližního vrchního roucha. Bylo-li však srdce jeho svévolné a oko jeho zlé, pak minul se pečlivý a moudrý předpis Boží u něho svého účelu. Následky musel však sám nésti, neboť předpis Boží zůstával jako věčné ustanovení; vůle neb nevěra Izraelitova nemohly na něm nic měniti.

Též i pro národy pohanské, ať si již mezi Izraelity aneb v sousedství bydleli, byl třapec s modrou šňůrkou vždy viditelným znamením. Tázali-li se po významu jeho, tu se jim stalo toto znamení svědectvím o živém Bohu, jenž uprostřed svého lidu jen v svatosti mohl dlíti.

Jaký význam má však toto nařízení pro nás? My přec nemáme k plnění zákon, jenž byl dán lidu izraelskému? Nestojí psáno: „*Konec zajisté zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu.*“? (Řím. 10,4.) Obé jest pravdou, ale tím není řečeno, že bychom v nařízeních Božích pro Jeho pozemský lid neměli neb nemohli nalézt pro nás nic povšimnutíhodného. Naopak, vseje psáno k našemu poučení a činíme dobře, když toho dbáme. Nezemřeli jsme také s Kristem zákonu, abychom snad „nezákonně“ žili a „podle těla“ chodili. Takové myšlenky budme daleci! Spíše má v nás být právo zákona vyplněno. A jak zákon vyplníme? Tím, že **podle Ducha** a ne podle těla chodíme. (Řím. 8,4.) My jsme povoláni, abychom **Toho** ve světě

představovali, jenž vždy jen to činil, co Otci libé bylo. My máme v Jeho šlépějích následovati. Také i pro nás platí: „*Svatí buďte, nebo já svatý jsem*“, neboť ten, který nás povolal, je tentýž třikrát svatý Bůh, jenž se kdysi Izraeli zjevil. (1. Petr. 1,15.16.) Kéž by smýšlení Kristovo naše srdce ovládlo a kéž by se stále zjevovalo v slušném a mravném chování, ano v celém našem jednání a životě uprostřed světa, jehož dítky žijí jen dle žádostí svého srdce a očí! „*Nebo koupení jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kterážto věci Boží jsou.*“ (1. Kor. 6,20.)

Budeme-li tohoto napomenutí dbáti, pak budou v obrazném smyslu tlapce s modrou šňůrkou na cípech našeho šatu spatřovány k našemu vlastnímu ostříhání, ku požehnání našich spolubližních a ku cti našeho Boha a Otce.

*

V uvedeném oddílu z 4. Mojž. 15. jedná se o oděv. Toto zavdává nám příčinu, abychom se s oděvem blíže zabývali. Nečiníme to poprvé; avšak máme se snažiti stále si tyto věci připomínati, i když jsou nám známy (porovnej 2. Petra 1,12.). Jmenovitě v naší době, kdy v srdcích mnohých dítek Božích jeví se starostlivost o pěknou a moderní úpravu oděvů a vystoupení na venek, které se naprosto nesluší. Tím se chce upoutati zrak na tělo ozdobně vystrojené a tak mysl tímto zevním zjevem uchvátiti. Ještě před málo lety bylo to zcela jiné! Jak neblaze působí duch doby také i v křesťanských kruzích! Jak nápadně vyjímá se dnešní oděv od dřívějšího obvyklého oděvu! Vždy vážnější je nebezpečí, že se prostná a svatá mysl ztratí a že se více a více světu připodobníme.

A nejenom pro ženské pohlaví jeví se toto nebezpečí, ač musíme doznati, že zde je obzvláště veliké. Ba postrádáme tlapce s modrou šňůrkou i u bratří, mladých a i starších, co se odívání atd., týče. Je také bezúčelné mluvit o **hrozícím** neb **blížícím** se nebezpečí, vždyť **toto je skutečně tu**, a nemůžeme ani dosti před ním varovati. Známé přísloví praví: „Kdo v nebezpečí se vydává, zhyne.“ Proto budiž se vši smělosti v lásce a vážnosti na toto nebezpečí poukazováno! Kdo v pravdě Pána Ježíše miluje, ať bratr neb sestra, ať mladý neb starý, ten pochopí význam této věci a zjistí u sebe, jak dalece s ní má co činiti. Duch Boží dá mu i v tomto ohledu s jeho duchem svědectví.

Pochopitelné je, že nepřítel volí si obzvláště za terč svých útoků naše

milé, mladé sestry, aby je od toho zdržel nositi „třapce s modrou šňůrkou“. Tyto mají jich samých a i jiných dítek Božích upomínati, aby zjevováno bylo smýšlení Pána Ježíše důstojné. Dábel chce, aby se věřící **rovnali světu** a nebyli žádným svědectvím svatosti Boží a posvěcení Jeho dítek pro Něho. Oslavení Boží v nás a na našem těle má býti zmařeno.

V prvé řadě je to obuv, na níž nepřítel srdce i oko poutá. Tato má tvořiti rozkoš očí. K obuvi, jež se s největší pečlivostí a s dobrým vkusem vybírá, patří bezpodmínečně vhodné punčochy a tyto se zase jen tehdy uplatní, když jsou šaty patřičně krátké. A zajisté, k takové obuvi, punčochám a šatům nehodí se třapce s modrou šňůrkou. Podivně by se od těchto uvedených věcí odrážely a rušily by dojem, který se má zjevem na venek vzbuditi. Daleko vážnější je, že by byly (výsměchem) pohanou křesťanského vyznání toho, kterýž se tak strojí. Dábel ví také velice dobře, že i při selhání svědectví pro Pána Ježíše je jeho účel již částečně dosažen. V mnohých případech jde to však ještě dále. Názor takových je: V tomto úboru mohu se pohybovati na cestách v „lepší“ společnosti, aniž bych byl nápadným, rovněž i „na místech vzdělávacích a umění“ mohu se volně pohybovati — třapce s modrou šňůrkou nepřekážejí. A pozdvihne-li svědomí svůj obžalobný hlas, tu bývá důkazy „rozumu“ umlčeno.

Otázka strojení se — krátce řečeno: úboru — působí mnohým křesťanům skutečně velké starosti. Ne vždy z důvodů finančních, že by snad prostředky scházely, nýbrž velmi často z té příčiny, v jakém způsobu má býti úbor upraven. Dítky tohoto světa jsou poddány „královně módě“. Ovšem že vzhledem k službě, kterou jí svět prokazuje a obětem, jaké ji přináší, mohli bychom ji správněji nazvati modlou „móda“. „Móda“ opovrhne a nenávidí třapce s modrou šňůrkou, neboť má své vlastní zákony, které nejsou od Boha, nýbrž od ďábla a jeho sluhů, kteří svým vlivem na ně působí. Že toto tvrzení je odůvodněno, zjevuje se v našich dobách stále jasněji a zřetelněji.

Pravý křesťan a pravá křesťanka nejsou zákonům „módy“ poddány. Pro ně platí jiný zákon: oddělení se od světa a jeho věcí se srdcem, jež věrně bije pro Pána. Tento zákon má své základy v lásce k Pánu a zjevuje se ve věrném následování dobrého pastýře, jak se sluší dle Jeho svatého Slova, Současně bere se ohled na všechny, kdož jsou Páně vlastnictvím, aby **jim nebylo dáno pohoršení** a aby nebylo dáno v porouhání Slovo Boží. (Tit. 2,5.)

Námítky, že moderní úbor je časový a účelu vyhovující, dále k nošení velice příjemný a vhodný, jakož že i ze zdravotních ohledů musí být i za bezvadný uznán, nechají nám snadno poznati zdroj, z kterého prýští. Kdo to byl, jenž kdysi Evě představoval příkaz Boží jako nerozumný? A víme velmi dobře, co našeptávání hlasu svůdce následovalo: Nedůvěra v dobrotu a moudrost Boží, žádostivé patření na zapovězené ovoce — a pád člověka. Věrné plnění přikázání Božího by ji bylo ochranou.

V nezávislosti od zákonů mody a odvislosti od zákona oddělení se najde se zcela určitě vhodný způsob pro strojení se bratří a zejména sester. Látka, střih, délka atd.... budou v každém případě tak, aby třapce s modrou šňůrou ve vhodné formě se uplatnily. Vhodné punčochy a střevice se rovněž najdou. A jedno je beze vší pochyby vznešené: takto ustrojená sestra vzbudí i zanechá v každé vzdělané společnosti a v kruzích pro ni se hodících — dobrý dojem. Co však ještě větší cenu má: taková sestra bývá poznána, že „není z tohoto světa“. V důsledku tohoto je dobrým svědectvím jak světu, tak i jiným dítkám Božím, tamto ku výstraze, zde k upomínajícímu varování. Třapce s modrou šňůrkou neminou se svého účelu.

K otázce strojení řadí se ještě jiná. Je to „časový“ střih vlasů. Ke krátkým šatům sluší i krátce střižený vlas. O tomto předmětu uvádíme zde dopis jednoho bratra z Ameriky, jenž píše: „Smím Vám přednésti jednu záležitost? Jedná se zde o stříhání ženských vlasů, které je zde v zemi velmi rozšířeno. Pro nás věřící by to ovšem bylo bezvýznamné, neboť „*ty, kteříž jsou vně (venku), Bůh soudí*“ (1. Kor. 5,13.), kdyby bohužel nebyly touto módou nakaženy věřící ženy, aneb i když se sami dle ní neřídí, přec dovolují svým dorůstajícím dcerám, aby si nechaly stříhati vlas. Jednotliví bratři jsou toho mínění, že se zde nejedná o zásadu Boží, nýbrž o něco, co se slušnosti a vkusu týče. Je to však správné? Téměř se mi zdá, jakoby nechtěli mnozí tímto světem jíti, aby byli poznáni jako křesťané. Byl bych tomu velice povděčen, kdyby o této věci bylo pojednáno. Také jsem slyšel, že sestra, která si nechá ustříhnouti vlas, musí se dle 1. Kor. 5,13, jako „zlá“ z prostředí sboru věřících vyloučiti.“ Až dotud dopis onoho bratra.

Pro kruhy dítek Božích, kteří se jedině ve jménu Ježíše shromažďují, je tato otázka všeobecně jasnou, avšak bude dobře, objasníme-li ji dle Slova Božího na tomto místě, vzhledem k tomu, že i tu a tam jsou mnohé sestry, které se nechaly „módou“ svést. Osobní názory z jakékoliv strany nemají v tomto případě žádné ceny. Poukazujeme se vší vážností na Slovo Boží

v 1. Kor. 11,6., kde tento způsob stříhu vlasu ženského je označen jako „**mrzký**“ (hanebný).

Věděl skutečně Duch Boží již předem vzniknutí této otázky a dal nám také směrnice ku vyřešení téže? Můžeme odpovědět s určitým „**ano**“. Slovo Boží nenechá nás nikdy v žádném postavení neb těžkosti v nevědomosti. Bůh budiž za to veleben! Co je nám potřebí, to je pozorný sluch a poddané srdce.

V 1. epistoletě ke Korintským se nám podává o této i o mnohé jiné otázce vysvětlení. Velmi nízký mravní stav velkého obchodního města Korintu, všeobecně panující duch nevázanosti a lehkovážnosti, spojený s nestydatými zvyky modlářství, skýtal tamějším mladým věřícím, kteří této zkáze unikli, hojně příčiny k jejich svedení. Ta nejjednodušší božská pravidla pro člověka jako odvislého tvora, byla jim neznáma. Pravděpodobně vedlo je také **nesprávné** pochopení odstranění rozdílu mezi mužem a ženou, pánem a služebníkem atd., jakožto údů těla Kristova, k různým převráceným důsledkům. Mnohé sestry jsouce toho mínění, že příslušnost k tomuto tělu změnila i ty při stvoření Bohem dané, čistě lidské zásady, byly toho názoru, že mohou ve veřejných shromážděních mluvit a se modlit a apoštol Pavel musel jim přivolávat: „*Ženy vaše v shromážděních ať **mlčí**... nebo **mrzká** (hanebná) věc jest ženám mluvit v shromáždění.*“ Kap. 14,34. 35. Jejich místo bylo a je i dnes **v poddanosti**. Křesťanství ani nezměnilo tím méně pak zrušilo toto přikázání Boží.

Tím není však řečeno, že žena nesmí za žádných podmínek v přítomnosti jiných se modlit neb mluvit. (Porovnej s tím **bezpodmínečný** zákaz pro ni, aby **učila** v 1. Tim. 2,12.) Mimo shromáždění církve, v kruhu sester neb v užším domácím kruhu, bylo a jest jí to zajisté dovoleno. Čteme ve Sk. ap. 21,9., že evangelista Filip „*měl čtyři dcery panny, prorokyně*“. A v 11. kapit. 1. epistolety ke Korintským mluví apoštol o ženách, které se modlily a prorokovaly. Avšak ihned připojuje omezující upozornění, že každá žena, modleci se aneb prorokující s nepřikrytou hlavou ohyžďuje hlavu svou (verš 5.). Z toho vysvítá, že byly v Korintě sestry, které v tomto ohledu své vytčené meze překročily.

Povšimnutíhodné jest, že apoštol tuto otázku neřeší prostě na základě své apoštolské autority, nýbrž že Korintským i nám skutečně obdivuhodným způsobem představuje cesty Boží v Jeho stvoření a prozřetelnosti. Jak

již podotknuto, nejedná se zde o nové stvoření. V této, jak známo, zmizí veškeré rozdíly — „*nenít ani Žid, ani Řek, ani sluha, ani svobodný, ani muž, ani žena. Nebo všickni vy **jedno** jste v Kristu Ježíši,*“ (Gal. 3,28.) Dokud však žijeme na této zemi, zůstává od Boha ustanovený vzájemný poměr pro tuto zemi v platnosti. „*Chciť pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh*“ (verš 3.). Samozřejmě nespátřujeme zde Krista v Jeho osobní slávě aneb jako Syna Božího v Jeho božské povaze, nýbrž tak, jak On jako Kristus, pomazaný Boží, na tento svět přišel, na tom místě, jež jako člověk zde zaujmul. Tak je Kristus hlava naše, a Bůh je hlava Krista, toho Nejvyššího mezi člověčenstvem.

To je tedy, smím-li se se vsí úctou tak vyjádřiti, božský „pořad dle důstojenství“. Hlava muže je Kristus, hlava ženy muž. Muž i žena jsou vázáni, aby své místo dle Božího určení vyplnili a také ve svém zevnějším vystupování a chování projevovali. Muž jako obraz Boží a sláva, ohyzdí hlavu svou, pakliže s přikrytou hlavou se modlí neb prorokuje. Naproti tomu žena, která byla k vůli muži stvořena a jeho slávou je, ohyzdí svou hlavu, pakliže s nepřikrytou hlavou se modlí neb prorokuje; tím osobuje si místo a autoritu, kteréž jí nepatří, kdežto muž přikrytím své hlavy se vzdává svého místa a od Boha jemu propůjčené autority. Žena, která veřejně s nepřikrytou hlavou k Bohu se modlí, **podobá** se sice muži, avšak není mužem. Místo domnělého uctívání **zneuctívá** svou hlavu.

Ve spojení s tímto poučením praví apoštol, že taková žena rovná se „*oholené neb ostříhané*“ (oholení značilo ženu bez kázně, nevěstku). Bůh dal ženě dlouhý vlas co znamení její ženské hodnosti a počestností „*k zastírání*“ (místo závoje). „Zdaliž vás i sama příroda neučí, že jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy? Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest (dle pův.: **je ctí**).“ Verš 14.15.

Tím přicházíme k jádru dané otázky. Tento uvedený výrok Boží rozhoduje ji pro každé Slovo Božímu poddané srdce, a sice úplně nezávisle od doby a panujícího obyčeje. Je možné, ba dokonce je tomu tak, že v jistých dobách u toho neb onoho národa platil dlouhý vlas jako znamení mužské hodnosti, avšak to nemění nic na pořádku Božím. Lidská mínění a názory přicházejí a odcházejí, avšak Slovo Boží zůstává nezměněno. Vyskytnuvší se názory, že apoštol v tomto případě jen svůj osobní náhled projevoval aneb dokonce, že nejso ženat, byl veden vlivem tohoto stavu, nejsou odůvodněny, nechceme-li ještě více říci. Neboť, kde Pavel osobní názor proje-

vuje, tam to výhradně podotýká (porov. ku př. 1. Kor. 7,25.26.40.); vše ostatní jsou „přikázání Páně“, kterých máme bez zdráhání následovati.

Když tedy si žena bez nutné příčiny nechá vlas ostříhati (že taková příčina se dostaviti může beze všeho připouštíme, to nemá však s naší otázkou co činiti), zbavuje se toho, co Bůh ji dal jako počestnost, jako zevní označení co jejího ženství. Ona jedná bezprostředně proti vůli Boží. Uvažíme-li při tom, proč tato „móda“ právě v přítomné době takových úžasných rozměrů nabývá, kdy jeví se snaha veškerý pořádek Boží zvrátiti a ženě vykázati totéž místo, tatáž práva a moc jako muži, v době, kdy člověk se od Boha a Jeho přikázání stále otevřeněji odvrací a právo své vlastní vůle, sebeurčení atd., t. j. neodvislost a neposlušnost káže — pak zjevuje se nám tato věc v mnohem vážnějším světle a je nám skutečně nepochopitelným, jak mohou věřící ženy se nechati řídití takovou „módou“ — nebylo by správnější říci nemravností? — a ji i obhajovati. Kdyby zkoušely v svaté přítomnosti Boží poctivě a svědomitě pohnutky, které je při tom vedou, musely by se hluboce zděsiti a — **se stydět**i.

Je to možné, aby sestra, která ráda a obvykle s touhou sedává u nohou Páně, aby naslouchala **Jeho** slovům, kdy na myšlenku přišla, aby se řídila „módou“ světa a tak se oloupila o ozdobu, kterou jí Pán dal? Taková sestra zná jen jedno přání: **Jemu** se líbiti a nezarmucovati Jeho srdce. Myšlenka, že by **Jeho** oko mohlo smutně na ni hleděti, je jí nesnesitelná.

Otázka, co se sestrami činiti, které se v tomto ohledu „světu připodobnily“ (Řím. 12,2.) by byla snadno k zodpovědění, kdyby byly ještě všeobecněji uprostřed věřících svatá rozhodnost a mravní vážnost, jež se pro „svaté“ sluší. Cesta k tomu by se našla sama od sebe. Věrní bratři a rozumné sestry hleděli by takovým chybujícím býti nápomocni a představili by jim v lásce i vážnosti neslušnost jejich chování se. „Duchovní“ věřící hleděli by v duchu tichosti přivésti zpět ty, „*kdož jsou zachvácení v nějakém pádu*“ (Gal. 6,1.) Pakliže však takoví bratři a sestry ve shromáždění schází a celý všeobecný stav věřících je ubohý a nízký, co potom? Ach, kéž by se **všichni** probudili a poznali, „odkud vypadli“ a vrátíce se v upřímném pokání činili „první skutky“! Jinak hrozí nebezpečí, že přijde na ně Pán a pohne svícem z místa jeho. (Zjev. 2,4.5.)

Úplně nepochopitelným je nám, když i ti, kteří věřící se zovou, uvádějí k obhajobě tak zvaného „mikáda“ aneb krátkého stříhu vlasů 1. Petr. 3,3.

a praví, že ze slov apoštola jasně vysvítá, že **zplétání vlasů je zevnější ozdoba. Ostříháním vlasu se prý tomuto nebezpečí „ozdobování“ předejde.** Na to můžeme jen odvětit: Ďábel není nikdy v rozpacích, jedná-li se o falešné vyložení a použití Slova Božího. Kdo uvedený verš ve spojení s celým oddílem čte, dá nám jen za pravdu.

Nepokládáme za nutné, zabývat se s jinými zpozdílymi ba zlými námitkami, jako na př.: Dlouhý vlas, kterýž byl ženě dán, je přebytný. Nošení dlouhého vlasu pochází z dávno již zašlých dob s jejími starými obyčeji. Dlouhý vlas je obtížný, nehodí se pro nynější dobu praktických názorů, kde se krátký vlas již ze zdravotního stanoviska ženě doporučuje.

Tyto a jiné důvody se rozumu snadno zamlouvají a mohou se státi pokušením pro duše, které nejsou v lásce Kristově upevněny. Kéž by všichni ti, kdož nejsou nad těmito věcmi klidnými vážně zkoušeli, jak dalece stojí se smýšlením Kristovým a jasnými příkazy Slova Božího v souhlasu! Kéž by se sestry samy zkoušely, zda neutrpěl již škodu jejich **přirozený** stud! A najdou-li se bratří, kteří by krátce střiženému vlasu ženy oprávnění přiznávali, kéž by si uvedenými místy Slova Božího nechali sloužiti a svůj posudek dle toho opravili!

Jak vážná je také myšlenka, že nynější způsob strojení se nejenom nositelkám samým, nýbrž i druhému pokolení může zavdati příčinu k pokleskům! Jako druhou z třech věcí, **„kteréz jsou na světě“**, jmenuje apoštol Jan **žádost očí**, která bezprostředně následuje za **žádostí těla**. (1. Jan. 2,16.) Nemělo by nás to vážně nabádati k přemýšlení, když postrádáme třapce s modrou šňůrkou, kteréž obrazně obě pokolení upomínají na věrné zachovávání přikázání Páně? Ďábel hledí konejšiti, když našeptává, že rozum a důmysl jsou směrodatné v těchto věcech.

Mladé bratry prosíme, vzhledem k nebezpečí, aby hleděli přímo a obzvláště tehdy, když postrádají třapce s modrou šňůrkou na šatech mladých sester. Aby však i oni sami byli v duchovním postavení, které jejich povolání odpovídá a je schopnými činí, k vyhnutí se nebezpečí mody. Neslyšíme často i od nich, že střevíce i ponožky dle předpisů „mody“ se musí k obleku hoditi a že střih vlasů musí k ostatnímu zevnějšku tvořiti důstojné doplnění? Taková řeč prozrazuje v skutku málo prostnosti srdce a křesťanské upřímnosti, když se zevnějšímu člověku věnuje taková pečlivost a „bohyni módě“ tolik kadidla se obětuje. Kéž by i obleky mladých bratrů obrazně

byly označeny třapci s modrou šňůrkou, k jejich vlastnímu ostříhání a k užítku pro jiné!

Pán sám působ ve Své milosti, abychom se všichni, jak bratří tak sestry, navzájem nabádali a povzbuzovali k věrnému a oddanému **následování** jasných předpisů Slova Božího ku cti Boží a k oslavení našeho drahého Pána. Starším bratrům a sestrám dejž Pán mimo vroucí lásky k Němu, také i prostné a pokorné srdce, aby byli svým dítkám a i jiným věřícím svědectvím a podporou v přítomných a zlých dobách. On učí, aby se u nás křesťanský jemnocit vzhledem k oděvu, vystoupení a obcování, spojil se svatým a bohulibým životem, aby jak doma tak i všude, ve styku s věřícími i s neobrácenými **nebyly postrádány na cípech našeho šatu třapce s modrou šňůrkou!** Nebezpečí „povyšovati se“, jako kdysi činili farizeové a zákonníci (Mat. 23,5.), není v tomto případě velké. Co je nám potřebí, to je upřímné srdce a prostné smýšlení. Pakliže se u nás nacházejí, pak je Bůh nejen **mocen**, nýbrž i **hotov** „*všelikou milost v nás rozhojnit*“. (2. Kor. 9,8.)

Vezmi, Pane, život můj,
k Své jej službě zasvěcuji!
moje dny, můj každý dech
slávu Tvou vždy hlásat nech.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník III.

Číslo 5.

Pozemské starosti – nebeská kázeň.

„Synu můj, nepohrdej kázni Páně.“

Žid 12,5.

Není větší překážky pro duchovní vzrůst, jako „starosti života“, tak mnozí věřící soudí. A že často takovou překážkou jsou, je bezesporné; Pán sám nám ukazuje, že se nám mohou státi trnům, jež Slovo Boží zadusí a nenechá žádné ovoce dozrát.

Pakliže je to však **nutný a nevyhnutelný** účinek pozemských starostí, tu vzniká nám otázka: Proč zařídila božská prozřetelnost ty věci tak, aby tyto starosti tvořily větší část lidského života a denních zkušeností? Proč má tělo lidské takové trvalé a stále se opakující potřeby? Proč to Bůh dopouští, abychom se v takovém okolí pohybovali, kteréž stojí vůči našemu vnitřnímu životu zdánlivě stále v odporu, a je mu břemenem a překážkou, když současně se od nás očekává duchovní obcování a mysl, která je na neviditelné upřena? Proč nás nechává Bůh ve světě, kde viditelné vezdejší věci tak mnoho a nevyhnutelně naše myšlenky, čas i starosti zaujímají, kdežto Bůh praví: „*O svrchní věci pečujte, ne o zemské.*“? A proč mluví i ten, který nám na dráze správných křesťanských zkušeností byl zářícím příkladem jako nikdo jiný: „*Nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné*“? (Kol. 3,2.; 2. Kor. 4,18.)

Slovo Boží nás učí, že doba našeho života zde na zemi je pro nás dobou Boží výchovy; že všechny zevnější okolnosti, poměry a věci, jež nám přinášejí radost i žal, naděje i obavy, uspokojení neb potřeby patří k výchově, která duši vzhledem k jejímu věčnému životu v přítomnosti Boží udržeti

má. A poněvadž pozemské starosti převážnou většinu téměř každého lidského života tvoří, je na snadě, že máme tak na ně patřiti a je tak bráti, aby v síle milosti Boží stávaly se z nepřítelů duchovního smýšlení a duchovního pokroku podporovateli téhož.

Často slyšíme stížnost: „Zdá se mi, že bych v křesťanském životě mohl lepší pokrok činiti, kdybych jen nebyl mým obchodem tak silně zaujat a kdyby mne ty starosti života tak netížily!“ Není to však Bůh, jenž ti tyto starosti ve Své moudré prozřetelnosti přidělil (předpokládaje, že jsi je sám nezavinil) a že jim nemůžeš uniknouti? Pakliže tvůj duchovní vzrůst je onen velký cíl, kterýž Bůh u tebe sleduje, pak není zajisté u tebe porozumění a míjíš účel Jeho výchovy, když tyto věci tvůj vzrůst nepodporují. Není tomu tak, jako kdyby žák takto mluvil: „Myslím, že bych činil pokroky ve vědě, kdybych jen nemusel tolik času strávit u mých knih a kdybych neměl takovou práci s tím učením?“

Jak se mají však státi pozemské starosti nebeskou kázní? Jak se má toto „těžiště“ posunouti tak, aby vedlo ducha vzhůru a k Bohu, místo dolů, pryč od Něho? Jak se má státi mrak, jenž se mezi nás a Jeho položil, sloupem ohnivým, kterýmž nám září světlo Jeho tváře a vede nás na naší cestě?

Hlavní těžkost je všeobecně v nedostatku skutečné a pravé víry, že ruka Boží řídí i ty nejmenší jednotlivosti našeho života. Častěji slycháváme o Boží vůli a vedení mluvit, avšak u mnohých věřících nejdou tyto pojmy dále, než že Bůh stvořil určité zevnější a vnitřní zákony, jimiž se život řídí, jak kolem nás vidíme; že Bůh jaksi vládne tak, aby se **velké a důležité** události ve světě vyvíjely dle Jeho vůle a tak v jistém **všeobecném** smyslu všechny věci těm, kdož Boha milují, k dobrému napomáhaly, kdežto ty **nepatrné** a zdánlivě **nedůležité** věci odkazují se do třídy náhod, které s životem lidským jsou jaksi setkány. A když prostný, dětinsky smýšlející křesťan i ty malé a nejmenší události života přijímá jako přímo z ruky Boží pocházející, jež vycházejí z Jeho bezprostřední péči o něho, tu najde se jich nemálo, kteří jaksi nedůvěřivě se tomu usmívají a myslí: ten dobráček má více křesťanských citů než zdravé rozvahy.

Vědomím však, že život jednotlivce složen je z úplně malých zlomků a nedůležitých událostí a že věci denně ba i každou hodinu se opakující na obyčej i charakter velký vliv mají, poznává se, že neurčitá a všeobecná víra v řízení a vedení Boží zhora nedostačuje k tomu, abychom všechny zku-

šenosti našeho života mohli posvětit a pro nás prospěšnými učiniti. Věřící, který smýšlí jak shora uvedeno, slyší zřídka kdy hlas Páně k sobě mluvit. Ovšem, když smrt vyrvе mu jeho ženu neb dítě, když jeho rodiče neb sourozenci náhle a těžce navštíveni bývají, tu cítí svatou blízkost Páně a snaží se pokorně, aby porozuměl kárající ruce Boží. Aneb ztratí-li neočekávaně své místo a výdělek, aneb když nepředvídanými událostmi přichází o celý svůj pozemský majetek, pak nemůže jinak, než zřítí v tom vedení Boží, které má s ním určitý úmysl. To jsou věci příliš vážné, než aby se přecházely jen povrchně. Když mu však bývají odejmuty nějaké menší příjemnosti, když jej potkávají menší ztráty a různé mrzutosti všedního života naň doléhají, tu nemají tyto věci pro něho zvláštního významu, on nepoznává v nich Boha neb nějaký Jeho úmysl. Jan Newton, věřící a proslulý hvězdář řekl kdysi: „Jsou křesťané, kteří ztrátu děcka neb zhroucení se jejich pozemského štěstí hrdinsky u víře nesou, kdežto při rozbití talíře nešikovností služby jsou úplně přemoženi a pak zjevují takového nekřesťanského ducha, že se tomu musíte diviti.“

Stane-li se někdy, že některý bratr od jiných utrpí škodu takového rozsahu, že bývá ohrožena jeho dobrá pověst neb dočasný zisk, tu domnívá se viděti za dotyčnými lidmi Boha, a v lidech vidí jen metlu, již ho ruka jeho Otce švihá. Avšak nespravedlnosti menšího druhu, pokárání, kterémuž je jeden každý v denním styku s jinými víceméně vydán, náhodně pronesené a slyšené poznámky, které raní, úder obsažený v nevinných slovech — tyto stále se opakující příčiny, jimiž bývá rušena radost a pokoj duše, neberou se z ruky Boží; zapomíná se při tom, že tvoří část jeho výchovné práce na nás. A při těch stonásobných souženích, které nás potkávají z nerozumu neb nedbalosti jiných a které z toho povstávají, poněvadž ti druzí neodpovídají naší povaze, aneb když býváme chybami jiných zkoušeni, tu patříme tak málo přes naše nejbližší okolí, kteréž nám tyto těžkosti působí, k Tomu, jenž tyto zkoušky na nás dopustil.

Jak mnoho ztrácí ti, kteří tyto věci nepovažují za osobní pro ně od Boha řízené, aneb z Jeho dopuštění! Místo aby ve světle přítomnosti Boží jejich významu poznali, zdá se jim, jako by jim „z prachu pocházela trápení“ a „pučela ze země bída“. (Job 5,6.)

Z toho vzniká samozřejmě všeobecná chladnost a nejvyš politováníhodná roztržitost při modlitbě. Věci, jež zabývají a naplňují srdce, že nelze téměř ani na jiné myslet, nechávají se jako nepatrné a nevhodné stranou

a na místo toho se prosí s roztržitými a těkajícími myšlenkami o věci, o nichž se myslí, že se mají hledati; jako např., aby Bůh žehnal všude zvěstování evangelia a aby se mnoho duší obrátilo, aby Bůh potěšoval zkormoucené duše a pomáhal nouzi trpícím. A při tom je snad srdce po celou tu dobu dokonce sklíčeno nad nevěrnou služkou, která není svědomitou, aneb nedbalý, nešikovný dělník zkazil mnoho materiálu neb zboží; výchova dítěte činí velké obtíže; přítel slíbil něco a nedodržel toho; byly slyšány nespravedlivé a ranící řeči našich známých; aneb nový kus domácího nářadí byl nedbalostí zkažen. Ačkoliv toto vše pak tak ducha skličuje, že se sotva může k jinému vzpružiti, ale přec jen se to nečiní předmětem dětinské, prostné modlitby. Nevěří se tomu, že **všechny** naše starosti máme uvaliti na Boha a **všechny** naše záležitosti Jemu přednésti a s otcovským porozuměním u Něho počínati.

Známe-li Boha v Kristu jako přítele naší duše, jemuž **každou** vyskytující se těžkost smíme svěřiti a věříme-li současně, že jen proto ji dopustil, aby u nás dosáhl zvláštního dobrého účelu, ó, jaký srdečný opravdový styk tu nastane mezi Ním a námi. Duše pak dýchá tichou a čistou atmosféru přítomnosti Boží, v níž mizí mnohý zármutek sám sebou, aby učinil místo mnohem vzácnějším věcem.

Kdo jiný, jak On, by také lépe rozuměl, jak se nás jednotlivé věci dotýkají? Povahy jsou tak rozdílné, že to, co jedné starostí a břemenem, opět druhé přemožitelná těžkost jest, dokonce i zábavu působí, takže mnohdy vyjádření citů bývá nemožné z toho důvodu, poněvadž se ví, že by u jiných údiv neb podceňování vyvolaly. Pakliže se duše sama v sobě uzavře, churaví a je rozmrzelá. A jak smutně a trapně působí zjev nespokojeného, popudlivého a nevrlého křesťana, víme všichni.

Pro toho však, jenž vidí i v těch nejmenších událostech svého života plány a činnost Boží a jenž v Jeho lásce a účasti míru dochází, stávají se veškeré nepatrné zkoušky rovněž tak mnohými, vzácnými nitkami, které naší duši s Bohem spojují. Obecenství s Kristem neomezuje se pak jen na hodiny a okamžiky zvláštního utišení a známost Jeho neomezuje se pouze na jistá pravidla víry, nýbrž duše zná Je, jako muž svého přítele; zná Je ze vší Jeho pomoci, která se mu denně ba stále od Něho dostává, z veškeré Jeho účasti, kterou s námi má ve všech našich starostech, z útěchy v soužení, ze síly, kterou On dává v pokušení. Učíme se znáti Krista, jako malé dítě učí se své rodiče znáti, totiž naší bezmocností a závislostí, ve kterých

se před Ním nacházíme vzhledem na vše. A zatím co od roku k roku kráčíme ku předu a zakoušíme, že On je tentýž v denně se měnících situacích, v temnostech i souženích, v nejlehčím zármutku, jakož i v chvílích, kdy se duše až do základů chvěje, stále je přítomen se Svojí hojnou milostí a sílou, zdá se téměř, jako by naše víra přecházela ve vidění. To, co známe v Kristu, stává se nám opravdovějším a makavějším, než kterýkoli jiný zdroj pomoci a nové starosti a zkoušky stávají se nám jen novým spojením mezi námi a tím, co je v nebesích.

Představme si, že by nám v tiché hodině večerní neb noční Boží posel přinesl Jeho oznámení: „Tento rok bude pro tebe doba zvláštní výchovy a cvičení, jejichž požehnané ovoce zůstane na věčnost.“ Proto uvažuj a pečlivě dbej toho, co ti každý den přinese, neboť nic nepřijde nahodile, nýbrž i to nejnepatrnější tvoří nutný a nepostradatelný článek v řetězu, kterýž tě vzhůru a blíž Bohu táhnouti má. Zajisté bychom patřili na náš denní život pak zcela jiným okem, není-liž pravda? A i kdybychom žádnou změnu v životě našem nespatořovali, kdyby tytéž starosti a nesnáze, tytéž nezajímavé trampoty a práce se vyskytovaly — jaký nový zájem měli bychom na všem a s jakou klidnou a jasnou vážností šli bychom všemu vstříc!

Avšak i kdyby Bůh nám toto poselství bezprostředně s nebe poslal, nemohl by nám jej jasněji a určitěji sdělit, než jak Pán Ježíš sám to řekl ve slovech: „*Ani jeden vrabeček nepadá na zem bez Otce vašeho. A jeden z nich není v zapomenutí před Bohem. Protož nebojte se, dražší jste vy, nežli mnoho vrabců. Vaši pak i vlasové na hlavě všickni sečtení jsou.*“ (Mat. 10.; Luk. 12.) Teprve když duše přirozeně důvěrně věří těmto zaslíbením, a sice doslovně, utváří se život pro ni bez skličujících trampot a nudné prázdnoty, za to však plný zájmu a božského významu. Teprve tehdy stanou se potřeby, starosti a mrzutosti v ruce Boží služebnými duchy, kteří všickni spolupůsobí ve výchově, jež končí v dokonalém požitku Jeho přítomnosti ve slávě.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník III.

Číslo 6.

Ježíš, apoštol a nejvyšší kněz našeho vyznání.

II.

Slyšeli jsme, že Ježíš Kristus, Pán slávy, **od Boha** přišel k nám jako „*apoštol*“, posel, a že **šel od nás k Bohu** jako „*nejvyšší kněz*“. Syn Boží nám nejprve jako „*apoštol*“ Boha tak slavně a dokonale představil, že se to dokonaleji státi nemohlo. Potom, jakožto „*nejvyšší kněz*“, představil nás tak dokonale a slavně Bohu, že se to také dokonaleji státi nemůže. A tak máme nyní „*Krista Ježíše, apoštola a nejvyššího kněze našeho*“ (to zn. křesťanského) *vyznání*“ spatřovati, t. zn. o Něm přemýšleti a uvažovati. Činíme-li to, tu spatřujeme v Něm plni údivu a velebení, k našemu požehnání, **Boží** slávu, jakož i slavné postavení **vykoupených**.

První kapitola epištoly k Židům nám představuje nejprve slávu Ježíše, jakožto „*apoštola*“. On je v opaku k „prorokům“ a „andělům“, „**Syn**“; a jako Syn je On „*blesk slávy a obraz podstaty Boží*“. Proroci byli jen **služebníci**; a Bůh neřekl také nikdy některému z andělů: „*Syn můj jsi ty.*“ — Dále nám představuje Duch sv. Syna Božího, „*apoštola*“, oproti Božím svědkům Mojžíšovi a Jozuovi. Mojžíš byl věrný, ale jen „*jako služebník*“ „*v celém domě*“, ale Ježíš je věrný „*jako Syn nad domem svým*“. (Kap. 3.) Jozue uvedl Izraele, lid Boží staré smlouvy, jen v pomíjející, **nedokonalé** odpočinutí; tak však **nečiní Ježíš**. Skrze Něho vcházíme my věřící, **v pravé, věčné** odpočinutí, v odpočinutí Boží. (Žid. 4.)

Také oproti Aronovi a celému nejvyššímu kněžství Izraele, máme Ježíše, nejvyššího kněze **našeho vyznání, v plné dokonalosti**. Jiní nejvyšší kněží byli slabostmi obklíčeni a museli, když smrt je zachvátila, místo svého pů-

sobení opustiti. Také nemohli oběťmi starozákonními žádnému z obětujících odpuštění hříchů a přístup v Boží svatyni a blízkost vyzískati. Ježíš ale, „*svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků*“, „*Syn dokonalý na věky*“, je „*knězem na věky podle řádu Melchisedechova*“. On má tedy nepomíjející a nepostupné kněžství. (Žid 7.)

Co se pak týče Jeho oběti, tu je tato v opaku k obětem Arona a jeho nástupců, **dokonalá**; a ona **činí** také dokonalým. „*Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají.*“ (Žid. 10,14.) Hříchů, všech věřících v oběť Ježíše, Bůh nevzpomene více. (10,17.) A jejich právné místo je nyní před Božím obličejem uvnitř pravé svatyně „*s pravým srdcem, v plné jistotě víry*“. (10,19.22.)

Dbáme-li vyzvání a povzbuzení Ducha svatého a **spatřujeme-li** plni velebení „*apoštola a nejvyššího kněze*“, tu spatřujeme v Něm mnoho krásy a věrnosti, síly a dokonalosti. Slovo Boží nám to vždy znovu představuje. Mluví-li evangelia o Něm, jakožto „*apoštolu*“, tu pak epištoly a obzvláště epištola k Židům představují nám Její jako „*nejvyššího kněze*“. V jistém ohledu mluví však již **Mojžíš, proroci a žalmý** o Něm v tomto dvojím významu, jakožto o apoštolu a nejvyšším knězi.

Přemýšlíme-li o Aronu, prvním veleknězi Starého zákona, když byl umyt a pomazán olejem a oblečen v šat z bílého hedvábí, tu v něm vidíme vzácné předzobrazení Ježíše, Syna Božího, **našeho** nejvyššího kněze, v Jeho bezhříšném člověčenství a neposkrvněné čistotě, v které On na kříži „*skrze Ducha věčného samého sebe Bohu obětoval*“. (Žid, 9,14.) Avšak teprve při Svém **nanebevstoupení** a oslavení stal se Ježíš naším nejvyšším knězem, když vešel se Svou vlastní krví v pravou svatyni a byl Bohem nazván „*nejvyšším knězem podle řádu Melchisedechova*“. (Žid. 5,10.; 9,11. až 24.) O slávě Ježíše a o Jeho vzácné službě u trůnu milosti jakožto nejvyššího kněze, máme v nejvyšším knězi izraelském a v jeho nádherném oděvu, požehnání plnou představu. Aronova roucha, jak se nám představují v 2. Mojž. 28. a jinde, byla „*svatá roucha*“ „*k slávě a ozdobě*“.

(Pokračování.)

„Probud' se, probud'!“

„*Probud' se, probud'!... Probud' se, probud' se, — oblec se v roucha*

okrasy své, ó Jeruzaléme, město svaté!... Otřes se z prachu, povstaň..., dobuď se z okovů hrdla svého, ó jata dcerko Siónská. Povstaniž, zastkvěj se! (Iz. 51,17.; 52,1.2.; 60,1.2.)

Toto slavné Boží vyzvání uslyší jedenkrát Jeruzalém a lid izraelský. Pak toho bude dbáti, když po dvoutisícileté slepotě a zatvrzení, probudí se k novému životu, aby šel Jemu, kteréhož nenáviděli a ukřižovali, vstříc jakožto svému přicházejícímu králi v Jeho slávě v království.

Jak mnohem více máme my dnes se probuditi, kteříž v Něho, Syna Božího, věříme a k Jeho nebeské nevěstě, církvi, patříme, a kteříž jsme již uslyšeli Jeho ohlášení se: ***„Aj, přijduť brzy“*** (rychle). Ano, i pro nás je čas obléci se **v roucho** naší **okrasy, prach světa** ze sebe setřásti, a všechny okovy hříchů a nečistých zvyků odložit! Abychom tak v nebeské okrase, bohobojnosti a věrnosti očekávali a šli vstříc Jemu, našemu drahému přicházejícímu Ženichu a Pánu. On nám při volává: ***„Budťež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící. A vy podobni lidem očekávajícím Pána svého!“***

Drazí bratři a sestry, je na čase, abychom se **probudili** a byli **připraveni** ku přijetí Pána. On nás chce nalézt **ozdobené, čekající a sloužící**. On je Pán slávy, kterýž nás **zamiloval a sebe samého** za nás **vydal**, a **On přijde brzy**.

Praktické posvěcení.

(Filip. 1,11.) (J. N. D.)

Vy pravíte, že jste v Kristu. Pakliže jste v Kristu, pak je Kristus ve vás. Ukažte mi tedy Krista a nic jiného.

Apoštol se modlil za filipinské věřící, aby byli upřímní a bez úrazu, až ke dni Krista (Filip, 1,10.), t. j., aby nečinili žádného falešného kroku po celé cestě až do příchodu Krista.

Skutečnost, u vědomí milosti v přítomnosti Boží byti, je tajemstvím veškeré svatosti, veškerého míru, veškerého pokoje duše.

Kdybych měl některého věřícího popisovati, popisoval bych takového, který nikdy nemyslí na sebe, nýbrž stále na lásku Otce a na milost Syna.

Jde vám o to, vyvarovati se všeho, co Krista zneuctívá? Vše, co charak-

ter Krista ničí před lidmi, je pádem, i když to snad není hrubým hříchem.

Charakter, v němž se Kristus představuje vzhledem k posledním dobám, jest: „*ten svatý a pravý.*“ (Zjev. 3,7.) Ano, to jsou tahy charakteru, které nám On představuje a které si přeje viděti v životě Svých vykoupených, až přijde. Protož bděme sami nad sebou a nad našimi spolubratřími, aby tomu tak bylo.

Pakliže věřící vyšli skutečně ze zkušeností v Řím. 7. nevěřím, že by tam opět upadli. Můžeme v pravdě odpuštění hříchů míti a radovati se, aniž bychom to „já“ znali; nyní je však nezbytně třeba sebe sama poznati, aby-chom byli osvobozeni. Dokud osvobozeni nejsme, panuje hřích nad námi; jsme-li osvobozeni, je Kristus naše síla.

Budete-li pokoušeni a zkoušeni, patřte přímo na Něho; pozvolna zvyknete si na to, věřiti v Jeho dobrotu, ačkoli je potřebí stále bráti své útočiště k Němu; jsou-li však naše oči upřeny na Něho, dozví se to i srdce. To, co „zabývání se sama sebou“ vylučuje a nás v praktickém smyslu posvěcuje je, Toho oslavovati, jenž nás od nás sama osvobodí.

Ti, kteří mnoho mluví „že zemřeli své povaze“, mluví často tak proto, poněvadž tomu skutečně tak není. V epištole k Řím. nalézáme tyto výrazy: „*hříchu zemříti*“ (Řím. 6,10.), „*umrtvení zákonu*“. (Řím. 7,4.) Rovněž stojí psáno: „*A jestliť Kristus ve vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích*“ (Řím. 8,10.); avšak myšlenka „*povaze zemříti*“ je Písmu sv. cizou, jak dle výrazu, tak i dle významu.

„Jakožto synové světla chod'te.“

(Efez. 5,8.)

Temnota svět halí svítit, musíme;
Ty, kde Bůh Tě stavil a já opět zde.

Nesmíme si při tom myslet, že snad musíme býti aneb se státi ihned nějakým obzvláštně velikým světlem. Velký Bůh stvořil nejenom velká světla, která den osvěcují, nýbrž i malá světélka, která noc osvěcují; nejen slunce a měsíc, nýbrž i ony tisíce třpytících se hvězd. Samy i létavice, jež v tichých letních nocích s nebe padají, náležejí k Jeho moři světél; rovněž i

na zemi žijící malé, t. zv. svatojanské mušky, nechťi zůstati pozadu, zapalují své svíčky a září se vši mocí byt' jen na loket daleko.

A my — **ty a já** — neměli bychom si přát i také svítiti? A není-li nám dána velká síla, tož snažme se uplatniti naši malou sílu, byt' bychom byli s to jen jedinou světnici osvítiti jako lampa na našem stole večerní doby! Ti, kdož ve světnici dlí, radují se od srdce nad přívětivým světlem; a kdo by chtěl kárati lampu proto, že není všezařujícím sluncem?

„Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ (Mat. 5,16.) Neměla by každá myšlenka v nás, každé vyřčené slovo, každý skutek, každá hodina, každá neděle i den všední svědectví vydávati o životě, jenž nám Pán daroval? Jak mnoho světla zářilo by od svatých v tomto temném světě na svědectví neobráceným a k oslavení Páně, kdyby život z Boha a Duch Boží více určovaly směr života našeho! Veškerá naše činnost by měla prozrazovati, že my, jenž jsme kdysi byli temností, nyní „světlo v Pánu“ jsme. (Efez. 5,8.)

Nezapomeň.

Nezapomeň, nezapomeň,
co Pán za tě vytrpěl,
když On, ten Beránek, tam na kříži pněl;
trest tvých nesl hříchů, tys svoboden,
nezapomeň, nezapomeň.

Nezapomeň, nezapomeň,
jak věrně má tě v péči
a jak On denně každý bol tvůj léčí!
Jak často byls Jím v boji posilněn,
nezapomeň, nezapomeň.

Nezapomeň, nezapomeň,
co On tobě připravil.
V domě otcovském, kde Bůh Jej oslavil,
zřít Ho budeš v slávě, jsa proměněn,
nezapomeň, nezapomeň.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník IV.

Číslo 1.

„Ját' jsem“ aneb: Hlas Ježíše v bouři.

(Mark. 6,45—51.)

I.

„*Ját' jsem!*“ — Tato slova, která byla kdysi vyslovena ústy našeho dra-
hého Spasitele, a jež uklidnila uředlníky bouří zmítané, přinesla často i
v pozdějších dobách pokoj a klid srdcím věřících, kteří zkouškami a utrpe-
ními tohoto života byli stíháni aneb v dobách, kdy byli vystaveni odporu
Bohu nepřátelského světa. Mají-li však tato vzácná slova přinést duši to-
též požehnání, je tu potřebí, aby znala Ježíše jako svého Spasitele; a jistě
není zapotřebí podotknutí, že známost tato není k dosažení lidským rozu-
mem, nýbrž **jedině vírou**, a sice **vírou srdce**; jako psáno jest: „*Srdcem se
zajisté věří k spravedlnosti.*“ (Řím. 10,10.) Tato víra srdce uchopí Krista a
s Ním život věčný. Neboť čteme: „*Kdož věří v Syna, má život věčný*“; a:
„*Totož jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kte-
réhož jsi poslal, Ježíše Krista.*“ A dále: „*Amen, amen pravím vám: Že kdož
slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, máť život věčný, a na soud
nepřijde, ale přešelt' jest z smrti do života.*“ (Jan 3,36; 17,3; 5,24.)

Věřící čtenář jistě pochopí, proč tak důrazně trvám na skutečnosti, že
dříve než si někdo může slova Spasitele přivlastniti, musí míti jistotu, že
patří Jemu; musí Jej vpravdě znáti. V řadách křesťanských vyznavačů je,
jak známo, velký počet duší, které se domýšlí býti křesťany, vzdor tomu, že
nikdy znovuzrození neprodělaly; a tuto domněnku mají proto, poněvadž
mají jisté známosti pravd evangelia, činí jisté skutky a občas prodělávaly
náboženské city a pobožné hnutí. Ale Slovo Boží mluví vzhledem k tomuto
bodu tak určitě, jak jen možno; ku př.: „*Nenarodí-li se kdo z vody a z Du-*

*cha, nemůž vjíti do království Božího.“ (Jan 3,5—7.) Aneb: „Kteříž pak koli přijali jej (t. j. Krista), dal jim moc **syny Božími** býti, těm, kteříž **věří** ve jméno Jeho.“ (Jan 1,12.) Jen tito jsou opravdoví křesťani a jedině oni mají výsadu slova Páně: „**Jáť jsem**“ pro sebe použití a z nich se radovati.*

Již prostý lidský rozum nám ostatně řekne, že ona slova platí jen pravým učedníkům Ježíše, ovečkám Jeho stáda. Představme si ku př.: jistý člověk odebere se na delší cestu a vrátil by se dříve než byl očekáván. Když v pozdních nočních hodinách stane před svým domem, tu první účinek jeho silného klepání na dveře vzbudí bázeň; celého domu zmocní se při probuzení z prvého spánku leknutí. Třesoucí se hospodyně jde ke dveřím, avšak než otevře, táže se: „Kdo je to?“ Její muž odpoví: „**To jsem já!**“ Známy hlas milovaného muže zažene ihned všechnu bázeň, závora se spěšně odsune a dveře se otevrou. Podobně bylo i s učedníky v oné bouřlivé noci. Ježíš byl jim známý a milovaný Pán. Jeho hlas vzbudil v srdcích jejich city, které by žádný jiný hlas vyvolati nemohl. Blahoslavený ten učedník v dnešní přítomné době, jenž totéž zakouší v dobách soužení, kteréž nemine žádného věřícího! Neboť Pán sám pravil: „*Na světě soužení míti budete...*“ (Jan 16,33.) a Pavel nám předpovídá, „*že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího*“. (Sk. ap. 14,22.)

Soužení jsou právě tak rozdílná jako četná; Bůh však, náš Otec, používá jich k naší duchovní výchově jako kázeň. Na této otcovské kázni má každé dítě Boží podíl dle slov apoštola: „*Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jako synům, Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec? Pakli jste bez kázně, kteréž všickni účastni jsou, tedy jste cizoložnata, a ne synové.*“ (Žid, 12,7.8.)

Mimo to jsme nyní dospěli do nebezpečných dob, které charakterisují poslední dny — doby přenesnadné, jmenovitě pro cestu věřícího, následkem smutného stavu pouhých křesťanských vyznavačů. A vskutku jsou nyní lidé tak, jak Bůh v 2. Tim. 3,1.—5. předpověděl; takoví byli již za dob pohanství, ale v nynější době jeví se ten závažný rozdíl, že lidé „*mají způsob pobožnosti, ale moci její zapírají.*“ (2. Tim. 3,5.)

A přec, milí přátelé, byť se i doby změnily, Pán se nezmění; Jeho hlas zůstává, jako kdysi učedníkům na zmítaném moři, hlasem známým, jenž zní, aby nás utišil a povzbudil. Hlas Jeho byl slyšán Janem, milovaným učedníkem, když na ostrově Patmos polekán a třesa se, padl k nohám Páně.

„Neboj se!“ pravil Ježíš. *„Já jsem ten první i poslední a živý.“* (Zjev. 1,17. 18.) Též Pavel slyšel hlas Jeho, když v Korintě *„v mdlobě a v bázni, i v strachu mnohém“* působil. (1. Kor. 2,3.) Pán mluvil k němu v noci u vidění: *„Neboj se, ale mluv a nemlč. Nebo já s tebou jsem.“* (Sk. ap. 18,9.10.) I my slyšíme dnes tentýž milovaný hlas ve Slově Božím, jež nám zůstává uprostřed veškerého rozkladu, ve všech souženích a zkouškách, a v tomto Slově poznáváme Boha, jenž je mocen nás vždy *„vzdělávati a dáti nám dědictví mezi všemi posvěcenými“*. (Sk. ap. 20,32.) Velebeno budiž za to Jeho svaté jméno!

Jak vzácné je Slovo Boží! Když nepřítel rozpoutá svou vzteklost a zjevuje se v charakteru „lva řvoucího“, jako pronásledovatel svatých, tu nachází tito ve Slově Božím hojnou posilu, jež je mocně podpírá a vzpřimuje. Přichází-li satan jako had starý a snaží-li se lstí dítky Boží svést, pak je to opět jen Slovo Boží, jež nás zmocňuje ku poznání jeho nástrah a osidel i nebezpečí, jež nás vnitř i zevně obklopují. A když nepřítel se snaží zničit církev a učedníky Páně svést falešným učením, tu je to opět toto vzácné Slovo, ke kterémuž máme útočiště vzít. Tedy ještě jednou: Jen ovečka zná hlas dobrého pastýře. Ona rozeznává hlasy cizích, ale k jakému účelu? Aby před nimi **utekla**. (Jan 10,4.5.)

K tomu je nutně potřebí, aby Ježíš měl své místo v našich srdcích, a aby ovládal naše náchylnosti. Jak mnoho ubohých duší plove s velkým proudem a bývají „strženi bludem nešlechtných“ (2. Petr. 3,17.), poněvadž mají větší důvěru k tomu nebo onomu váženému člověku ve sboru, aneb přináší sboru samému více důvěry a lásky, než hlasu Páně. A je-li tomu tak, pak se zatemní pohled duše a tato není více v stavu hledati útočiště a ochranu u dobrého pastýře, toho pravého ochránce duší našich.

Pravdou je, že rozkazy a naučení, jež nám Slovo Boží podává, se nám mnohdy zdají býti tajuplnými, obzvláště když se přiči našim myšlenkám, kříží naše plány a nejsou dle našeho vkusu; tím však zkouší se jen naše víra a zjevuje se, jak si srdce naše stojí k Pánu. Tak tomu také bylo s učedníky za okolností, které nám náš oddíl ze Slova Božího vyličuje.

Než však k těmto okolnostem přikročíme, upozornil bych rád na jisté body. Když Pán povolal dvanáctero učedníků (Mark. 3,13...), stalo se to za tím účelem, aby *„s ním byli“*, a dále, *„aby je poslal kázat, a aby měli moc uzdravovati nemoci a vymítati ďábelství“*. — V Mark. 6,7... vidíme dále, že

je vysílal po dvou a dvou na jejich první misijní cestu, jak my bychom se dnes vyjádřili. V 30. verši čteme, že se vrátili k Ježíši a zvěstovali jemu všecko, co činili i učili. Pán, pln něžné lásky, vyzývá je, aby s ním šli obzvláště, na pusté místo a maličko odpočinuli. Oni následují Jeho vyzvání; přijdouce však na to místo, nalézají tam zástupy lidu shromážděny, jež je předešli. Jaké zklamání pro učedníky! To množství lidu, jenž byl jako ovce, nemající pastýře, zaujal ihned srdce Páně; a **slitovalo se mu jich**. Učedníci museli se však chtět nechtět s tím smířiti a čekati, avšak jejich trpělivost je záhy vyčerpána; kdo z nás by to nepochopil? Lidsky řečeno, bylo to promíjitelné. Oni prosí Ježíše, aby zástup propustil a to z dvou důvodů: připozdilo se a to místo bylo pusté. Pro učedníky, kteří jen na sebe mysleli, byly to závažné příčiny; pro Pána znamenaly však pravý opak. Tyto příčiny Jej právě k tomu pohnuly, aby ty, kteří se k Němu shromáždili, nepropouštěl, nýbrž nasytil; Jeho milující srdce soudilo, že by na cestě zhynuli (viz kap. 8,3.). Současně si přál Ježíš, aby učedníci hojně používali síly, jež byla **v Něm** pro potřeby lidu, a proto pravil k nim: „*Dejte vy jim jísti.*“ Ach! oni kázali a učili lid, uzdravovali nemocné, ďábelství vymítali, ale nyní nejsou sto vznést se do výše myšlenek Božích, ani čerpati ze zdroje milosti jenž se jim otvírá ve slovech: „*Dejte vy jim jísti.*“

Co bylo toho příčinou? Jednoduše ta okolnost, poněvadž neměli tytéž myšlenky a city ohledně lidu, jako měl Pán. Chceme-li jednati jako On, musíme mysliti a cítiti jako On. Bez obecenství v myšlení a citech není také žádného obecenství v našem jednání; to je důležitý bod, jehož máme býti stále pamětlivi. — Pán jedná v našem případě dle skutečných citů Svého srdce a sytí divným způsobem zástupy.

„*A hned **přinutil** učedníky své, aby vstoupili na loď, a předešli jej přes moře k Betsaidě, až by on propustil zástup.*“ (V. 45.) Pán je musel **nutiti**, neboť Jeho vyzvání muselo jim býti asi zvláštním. Bezpochyby neznali účel téhož. Proč chtěl jejich Mistr býti sám při propouštění zástupu? A když chtěl býti raději sám, proč nemohli na břehu na Něho čekati? Jak mohl je následovati, když s lodí odpluli? Takové a podobné otázky vynořovaly se v srdcích jejich. Je možné, že i námitky činili, leč muselo jim konečně dostačiti, že Pán rozkázal, aby bez Něho odpluli. Tak je to vždy s dítkami Božími. Mnohé musí činiti a zakoušeti na rozkaz Páně, aniž by věděli, **proč**. Povolný a poslušný učedník také se nebude tázati: „Proč to musím činiti?“ aneb: „Proč musím tak mnoho zakoušeti?“, nýbrž zvolá s apoštolem: „*Pa-*

*ne, co chceš, abych činil?“ (Sk. ap. 9,6.) Vojevůdce, lodní kapitán, továrník a j., udělují rozkazy, jejichž příčině a účelu podřízení nerozumějí a přec je ihned provádějí. A my, učedníci Páně, bychom měli reptati aneb se zdráhati, poněvadž pokynům Ježíše nerozumíme? Máme si přivoditi výtku: „Co tobě po tom? **Ty pojď za mnou?**“*

Leč nejen jsou nám příčiny a účel rozkazu Páně temnými, mnohdy je to, co máme činiti proti naší vůli, ničí naše plány a předsevzetí, aneb nekryje se s naším přáním a náklonnostmi. Jak jsme již uvedli, tak tomu bylo i u učedníků. Oni by byli raději zůstali u svého Mistra, aby spolu prožívali nadšení zástupů, kteří byli uchváteni divem nasycení (porovnej Jan 6,14.15.), než aby vstoupili do lodi **bez Něho**. Jistě se domnívali, že tím utrpí ztrátu; leč domněnka klame: kdyby byli zůstali u Něho, tu by se jistě byli nenaučili tomu, čemu je naučilo jejich dočasné odloučení se od Něho dle Jeho rozkazu. V tomto případě bylo tedy poslušné odloučení se od Něho lepší, než zůstání u Něho v neposlušnosti. A to je vždy pravdou a dá se v mnohých případech v našem křesťanském životě použití.

Ve verši 45. a v následujících spatřujeme obraz přítomného stavu věcí. Ježíšem propuštěný zástup představuje Izraele, jenž jako národ je v nynější době odstrčen; a v malém hloučku učedníků spatřujeme církev, která je povolána procházeti světem, podobajícím se bouři zmítanému moři, zatím co Pán dlí nahoře v nebesích a za nás oroduje (porovnej Řím. 8,34.; Žid. 4,14... 7,25...). Žel, že velmi snadno ztrácíme vědomí nerozlučné pásky, jež nás s Kristem spojuje a jak snadno zapomínáme na Jeho lásku, od níž nás nic nemůže odloučiti, (Řím. 8,38.39.)

Smíme zajisté předpokládati, že bylo pěkné počasí, když učedníci k večeru na rozkaz Ježíše vstupovali na loď; neboť i přes den bylo krásné počasí, jelikož oněch 5000 lidí, jež jedli z chlebů, posadili se do trávy. Vítr zvedl se teprve, když učedníci odrazili od břehu a loď nacházela se uprostřed moře. Bezpochyby počítali s příjemným a snadným převozem, a hle! bouře a těžkosti je přepadly. Podobné zažije často i věřící. Za klidného počasí nastupuje svoji cestu; po nějakou dobu kráčí jako po měkkém drnu; leč po nejjasnějším dnu následuje mnohdy nejtemnější bouřlivá noc. Tiše a klidně jeví se nám moře, ani větříček nebrázdí jeho křišťálovou hladinu; náhle však zvedá se vichřice a v krátké době rozčeřuje bouře hladinu vodní až na dno. Jak často vidíme věřící prožívat klidný a pokojný život, takže bychom jim jej téměř záviděli. Ale pojednou se vše změní. Nemoci přijdou, zaklepá

smrt a vyrve to nejdražší, aneb jiná nepředvídaná událost zmaří ty nejkrásnější naděje až do základů, zničí nejkrásnější plány aneb zbaví rodinu potřebných existenčních prostředků. A tak jsou jasné počasí a ticho vždy něco nejistého a ponejvíce jen krátkého trvání. S bouří se musí stále počítati, právě tak jako námořníci s lodí v nebezpečných vodách, kteří každým okamžikem mohou bouři očekávati a proto jsou v stálé pohotovosti, aby mohli čeliti hrozícímu nebezpečí, majíce veškeré záchranné prostředky připraveny. Jak politováníhodní jsou ti, kteří kráčí mořem života, jež bývá bouří zmitáno, **bez** živé naděje, „*kerouž máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponou, kdežto předchůdce pro nás všel Ježíš*“! (Žid. 6,18.—20.) **S Ježíšem** nemusíme se báti nejhroznější bouře; **bez** Něho je nejhlubší ticho nebezpečné.

Pozorujme zděšené uředníky v jejich chatrné lodičce. Vítr je proti nim a zmítá jejich lodičku sem tam. Oni zápasí s obtížemi a marně snaží se ovládati vesla. Temná noc nastala a nebezpečí dostupuje vrcholu; neboť „*lodi byla uprostřed moře*“. A co nejhoršího bylo, byli osamoceni, Ježíš nebyl u nich.

Jak věrný obraz okolností, kterými křesťan musí procházeti, se nám zde naskytuje a tyto tvoří často pro něho bolestné zkoušky! Stále hustěji a hustěji stahují se mraky nad hlavou, vítr věje protivně a temno obklopuje jej se všech stran. Jak mnohá nebezpečí mu hrozí! A při tom se zdá, že Ježíš je daleko! Takové okamžiky jsou příznivé pro nepřítel duší, aby střílel svými ohnivými šípy na stísněnou duši; a zajisté si také nenechá tuto příležitost ujíti. On se namáhá, aby věřícího různými pochybnostmi sklíčil, nevěrou znepokojil, jej poděsil, při čemž obrací zraky věřícího na jeho vlastní osobu, připomíná mu jeho chyby, jeho nedůvěru a nedostatečnou pobožnost. Také se může státi, že je křesťan vysazen různému falešnému a cizímu učení, aniž by měl duchovní schopnost tyto rozlišovati a odmítati. Aneb bývá zkoušen dlouhou a bolestnou nemocí, která jej činí jiným ošklivým (viz Job 19,17—20.), neb ztratí dokonce veškerý svůj majetek, a bývá trápen stále rostoucími starostmi a úzkostí. Snad ztratí své dlouholeté místo a stojí bez práce, která jej a jeho rodinu živí; aneb musí snášeti se strany nepřátel mnohé překážky a pohany a mnohdy musí činiti ještě bolestnější zkušenosti, totiž: lhostejnost a nestálost svých přátel. Jak mnozí rodiče truchlí nad svými dětmi, když vidí, že přes veškeré prosby a napomínání i výstrahy volí širokou cestu a jejich lásku a péči odplácí nevďě-

ností a vzdorovitostí. Opět jiní oplakávají své drahé, které jim smrtí byli vyrváni a nic není s to jejich mezeru vyplniti. Jak mnohé temné mraky se často vznášejí nad hlavou věrného učedníka, až konečně vniká temnem jasná zář do srdce, která jej potěší a utiší uprostřed nebezpečí a soužení!

Snad se mnohému čtenáři zdá, že tento obraz je příliš temný a je toho názoru, že cesta křesťana nemůže přec tak mnohé a tak velké obtíže vykazovati. Když jsem, tak asi uvažuje, předmětem tak něžné a věrné lásky Pána Ježíše, když On je můj Spasitel, můj ochránce a přítel, jak bych mohl míti takové strasti a svízele? Na to odpovídáme: Učedníci měli obtíže, ač byl Ježíš na zemi! Jeho přítomnost neochránila je před bouří a přec nebyl lhostejným vůči nim. Proto, milý čtenáři, nebuď udiven ani sklíčen, když se ti často zdá, jako bys byl na rozbouřeném moři, jehož vlny se vysoko kol tebe zvedají. Kdo by chtěl věřit, že zůstane moře stále klidným? Naopak, cesta křesťana značí se více různými zkouškami než ušetřením od utrpení. Poukázali jsme již na to, „*že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího.*“ (Sk. ap. 14,22.) Pán nás nikde neujišťuje, že nám není procházeti bouří a nepohodou, avšak On nás ujišťuje Svým nejněžnějším soucitem ve zkouškách a zaslubuje nám pomoc a osvobození, jakmile je dosažen účel, ježž On sám vytknul. „*Pokoušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokoušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.*“ Tak praví apoštol v 1. Kor. 10,13. Ve všech dobách byli svatí zkoušeni a museli snášeti bouře. Pán Ježíš sám pravil: „*Všecka vlnobití tvá a rozvodnění tvá na mne se svalila,*“ a: „*vším vlnobitím svým přikvačil jsi mne.*“ (Žalm 42,8; 88,8.) On musel ve všem připodobněn býti bratřím a „*byl zkušěn ve všem nám podobně, kromě hříchu*“. (Žid. 2,17; 4,15.) Petr praví: „*Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkušení vás, jako by se vám něco nového (dle pův. cizího) přihodilo.*“ (1. Petr. 4,12.)

Často se setkáváme s bohabojnými lidmi, kteří připouští, že tělesní a sesvětačelí křesťané bývají navštěvováni různými zkouškami k jejich výstražce, ale nemohou se s tou myšlenkou spřáteliti, že by i takoví měli zkouškami procházeti, kteří jsou ve svém životě duchovní a věrní. To je však omyl, domníváme-li se, že věrní věřící jdou tímto světem bez obtíží. Patřme na Pána Ježíše, jenž byl ve Svém poslušenství a odvislosti dokonalým člověkem. Nikdy neuhnul od stezky vůle Svého Otce a přec praví Svým apoštolům: „*Vy pak jste ti, kteříž jste v mých **pokoušeních** se mnou zůstali.*“

(Luk. 22,28.) Ano Jeho cesta byla od jeslí až ke kříži poseta pokušením a utrpením. Jak často a s jakou prudkostí povstala bouře proti Němu, obzvláště v tom okamžiku, kdy Jeho poslušnost na kříži se dokonale zjevila!

Pavel byl vynikající apoštol a Pánu cele oddaný služebník; on mohl říci: „*Následovníci moji budte, jako i já Kristův.*“ Ale i on byl vydán zkouškám a soužení různého druhu, jak nám to následující místa dokazují: 2. Kor. 1,3—10; 4,7; 6,4—10; 11,23 a j.; kromě ostnu, jenž mu byl dán do těla (2. Kor. 12), aby se nepovyšoval. Jan, učedlník, jehož Pán miloval, nebyl rovněž ušetřen soužení jak ze Zjev. 1,9. vidíme. Také oddíl Písma sv., s nímž se právě zabýváme, dokazuje, že se proti nám může pozdvihnouti bouře i tehdy, když stojíme v úplném souhlasu s vůlí Páně.

Učedlníci se pustili na moře dle rozkazu Páně a přec je stihla bouře. Když Pán Ježíš je nutil, aby vstoupili na loď, věděl, že se vítr zdvihne. Neboť o Něm stojí psáno: „*Jakž jen dí, hned se strhne vítr bouřlivý a dme vlny mořské.*“ (Žalm 107,25.) Milí bratři a sestry, varujme se tudíž, abychom nepovažovali úspěch jako důkaz věrného plnění našich povinností! Opačně pak nejsou také těžkosti, s kterými se na naší cestě setkáváme, necháme-li se Slovem Božím vésti, důkazem, že jsme se mylili. Nikoli! On, jenž vodí svůj draze vykoupený lid, má i vše, co se na cestě přihodí, ve Svě ruce, jak velké, tak i malé události a to nejenom ty, jež nám radost působí, ale i ty, které nás zarmucují a znepokojují. Může to býti Jeho vůlí, strhne-li se nad námi bouře. Onť zná obtíže cesty, kterou nás vede, již předem. A víra nevrací se nikdy zpět. (Žid. 11,15.) Když učedlníci viděli, že vítr jim byl odporným, mohlo snadno se vyskytnouti v srdcích jejich přání, vrátiti se nazpět ku břehu, od kterého odrazili a to tím spíše, poněvadž jejich mistr se tam nalézal a vítr by jim byl v tomto směru příznivý. Avšak Ježíš dal jim rozkaz „přes moře k Betsaidě“ se plaviti a tak veslovali statečně dále, i když se téměř s místa nedostali. Oni nebyli zodpovědní za ten odporný vítr, ale byli za to zodpovědní, aby svého mistra byli poslušní a aby veškerou námahu vynaložili ku provedení Jeho rozkazu.

Protož nesmí i nás žádná těžkost ani na okamžik na cestě poslušnosti zdržeti. Naše lodička musí se vždy bráti směrem určeným naším mistrem; naše kormidlo nesmí se z tohoto směru pohnouti, i když vlny zuřivou mocí proti nám povstávají a nás dokonce zdánlivě na okamžik tlačí zpět. Dostaneme se přec ku předu, jen když s vytrvalostí jim čelíme. Ježíš ujišťuje nás vítězstvím, budeme-li věrní. Je mnohem lepší vše ztratiti, pakliže to je

Jeho vůle, než ustoupením před bouří dosáhnouti vezdejšího prospěchu. Ano, je i lepší v bouři zahynouti, než se chtíti útekem zachrániti, neboť tento není zásadně nic jiného než odpor vůči Bohu. „*Kdo nalezne duši svou, ztratil ji; a kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.*“ (Mat. 10,39.)

Straší-li tě vlnobití,
moře děsí zbouřené,
a ty nevíš kam se díti,
a tvé srdce potřené,
zdá-li se, že Pán Tvůj spí,
úzkosti tvé nešetří:
Důvěřuj, buď stálý v boji;
Pán tvůj bouře upokojí.

(Pokračování.)

„Sedna přeháněti bude a přečišťovati stříbro.“

Jedna paní četla u proroka Malachiáše v 3. kap. 3. verš: „*I sedna přeháněti bude a přečišťovati stříbro.*“ Nemohouc porozuměti významu tohoto verše, šla k zlatníkovi, a aniž by mu příčinu svého příchodu sdělila, vyptávala se, jak se přečišťuje stříbro. Pak se tázala: „Sedíte také u přečišťování?“ — „Ano,“ odpověděl on, „u toho musím seděti, musím stále pohlížeti na tyglík se stříbrem. Zůstane-li stříbro příliš dlouho na ohni, tu utrpí škodu.“

Když ona paní dílnu opouštěla, zadržel ji mistr a ještě pravil: „Ještě jsem zapomněl říci, že když povrch roztaveného stříbra je tak jasným, že v něm svůj obraz vidím jako v zrcadle, tu je přečišťování hotové a cíl dosažen.“

Ano, když Kristus je v nás viděti, pak je také i u nás účel čištění dosažen. Nyní rozuměla ta paní významu sedění u přečišťování: Pán má stále na zřeteli těch Svých, kteří v tyglíku soužení se nacházejí. Jejich zkoušky pocházejí z Jeho ruky a trvají jen tak dlouho, a jsou jen tak těžké, jak to je k jejich zprubování a požehnání zapotřebí.

Pramen síly.

Znameníť hudebník a komponista **Josef Haydn** byl syn chudého koláře. Jeho otec byl harfenista, a když hrával na harfu, tu doprovázela jeho manželka hudbu příjemným zpěvem. To pak budilo v mladém Haydnovi hudební vlohy. Když jedenkrát, již jako umělec a vyškolen, byl ve společnosti skutečných umělců, tu byla dána otázka, čím se člověk nejrychleji a nejlépe posilní, když je namáhavou prací zemden. Jeden z přítomných pravil, že si v takových pádech nejlépe pomůže láhví šampaňského. Jiný pak řekl, že dobrá a příjemná společnost ho povzbudí a posilní. Konečně se ptali Haydna, jakých posilujících prostředků on používá u své mnohé a namáhající práce. On odpověděl skromně: „Můj byt má mimo jiné malý, tichý pokojík; cítím-li se býti unaven, tu jdu do tohoto pokojíku a tam se modlím; tento posilující prostředek u mne ještě nikdy neselhal.“

Zrnka.

Láska činí své celé dílo i pak, když je bez dohlídky.

Chladné modlitby nepřinesou žádné ohřívající požehnání.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník IV.

Duben 1930.

Číslo 2.

„Ját' jsem“ aneb: Hlas Ježíše v bouři.

(Mark. 6,45—52.)

II.

(Dokončení.)

Kde však je Ježíš, mezitím co učedníci zápasí s větrem a vlnami? Zapomněl na ně? Nikoli; jak by to bylo možné? Sám dlí na hoře s Bohem a zabývá se s nimi ve Své modlitbě; On chová je v Svém srdci, neboť nebyl v nevědomosti o jejich úzkosti, jak čteme: „**A viděl je, a oni se s těžkostí plavili.**“ A ty, milý křesťanský čtenáři jsi snad rovněž v takových bolestných zkouškách, jsa zmítán bouří sem tam. Druzí, ba i tvoji nejdůvěrnější přátelé o tom nic nevědí; neboť jsou mnohá hoře, která hlodají tajně v srdci, starosti, které jiným nejsou známé, těžkosti, které nikomu nelze svěřit, břemena, která jen sami musíme nésti; ale čím osamělejší jsme, tím snadnější je Pánu vše důvěrně svěřovati, co nás sužuje. Jemu není nic skryto; On zná ty nejhlubší starosti, nejtajnější starosti a soužení srdce našeho, právě tak, jakož i veškerá nebezpečí na naší cestě, o kterých snad ani poruchy nemáme: On ví o všem.

On znal nebezpečí, do kterého se Jeho učedník Petr dostal, když stavě na svou sílu chtěl svého mistra následovati, byť tato cesta vedla i do vězení neb v smrt. A představiv mu jeho zpozdlé přeceňování sebe, pravil: „**Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá.**“ (Luk. 22,31.32.) Po všimněme si toho, že Pán Ježíš zde nepraví: „**Budu** za tebe prositi,“ nýbrž: „**Ját' jsem prosil za tebe.**“ Jeho přímluva předchází tudíž naším nebezpečím, bouřím, kterými musíme procházeti neb soužením, které máme vytrpěti; neboť stojí psáno v 1. Petr. 1,6.: „**...jestliže kdy potřebí jest, zkor-**

moucení jsouce v rozličných pokušeních.“

Vzácná pravda! Jaká nekonečná milost je vědomí, že Pán v nebesích se s námi zabývá, abychom našli milost Boží ku pomoci v čas příhodný! (Žid. 4,14...) Toto vědomí vzbudí v skutku důvěru v duši a dává srdci smělost blížiti se k trůnu milosti.

Milý čtenáři, jsi i ty snad sklíčen a zkormoucen? Ó, důvěřuj, Pán na tebe myslí a zabývá se s tvými potřebami. On není jako Mojžíš, jehož ruce byly obtíženy a klesaly, což znamenalo pro ten okamžik pro Amalecha, nepřítel lidu Božího, vítězství. (Viz 2. Mojž. 17,8...) O Kristu však čteme: *„Ale tento, poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství. A protože i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“* (Žid. 7,24.—25.) Buď zmužilým a důvěřuj! Byť bouře i hrozná byla, zkouška dlouhá a bolestná, avšak Pán o tom ví. On vidí, jak trpíš a se namáháš právě tak jako *„viděl je, jak oni se s těžkostí plavili“*; a smíš býti přesvědčen: v tom okamžiku, kdy toho je potřebí, Pán zasáhne.

V evang. Jana 6,19. čteme: *„A odplavivše se honů jako pětadvacet aneb třicet“*, a ve zprávě evang. Marka: *„A při čtvrtém bdění nočním.“* Milý čtenáři! cesta je přesně odměřena, dny a hodiny jsou spočítány. *„A budete míti úzkost za deset dní“*, tak praví Pán trpícím ve Smyrně (Zjev. 2,10.), ale nebudete pokoušeni nad vaše síly. **Pětatřicet** honů by bylo nad sílu a víru učedníků; *„při čtvrtém bdění nočním“* byl ten pravý okamžik jak pro srdce Páně, tak i pro víru učedníků.

Skutečností je, že nic nezjeví tak ubohost našeho duchovního života, nedostatek víry a důvěry v Pána, jako bouře, rozpoutané živly, zkoušky a obtíže na cestě, a zejména takové, které se dotýkají nejchoulostivějších míst našich přirozených náchylnosti srdce. To nám představuje i náš děj. Když nečinila čirá tma noční Pánu překážky, aby mohl Své učedníky při namáhavém veslování pozorovati, mohlo býti rozbourené moře překážkou? Pro Toho, o němž stojí psáno: *„Vidělyť jsou tě vody, Bože, viděly tě vody, a zstrašily se... Skrze moře byla cesta tvá, a ztezky tvé skrze vody veliké, a však šlépějí tvých nebylo znáti.“* (Žalm 77,17.20.) Nikoli, milý čtenáři, rozbourené vody nebyly pro Ježíše překážkou; On byl sto klestiti si cestu pěnícími vlnami, aby pomohl svým milovaným učedníkům, jež byli v nebezpečí a oni mohli zůstatí úplně klidni.

Ale ach! oni byli příliš zaujati jejich nebezpečnou situací a dlouhotrvají-

cím bojem oproti rozbouřeným vlnám; pravděpodobně mysleli asi málo, aneb vůbec ani nemysleli, na lásku, která pro ně naplňovala srdce Ježíše, aniž na Jeho moc, před kterouž musí vše ustoupiti. Kdyby byli přemýšleli o lásce Páně, pak by Jej byli zajisté neměli za „obludu“ (strašidlo). Jistě by Jeho obdivuhodné zasáhnutí byli považovali za zcela přirozené, byť příchod Jeho byl i zvláštní a neočekávaný.

Milý čtenáři, není tomu u nás bohužel často právě tak? Když zkouška stává se palčivou a její trvání zdánlivě naše síly přesahuje, tu podobáme se Zachariášovi, otci Jana Křtitele. Neměl žádného dítěte, poněvadž jeho žena byla neplodná. To byla pro něho, jako izraelitu, těžká zkouška, avšak on ji činil předmětem své ustavičné modlitby. (Viz Luk. 1,7.13.) Když však jej Bůh vyslyšel, nemohl tomu věřit a patřil více na okolnosti než na Boha. (Verš 18.) To ovšem nepřekáželo ani milosti Boží, aniž jeho úmyslům milosrdenství vzhledem na lid izraelský, ale Zachariáš musel následky své nevěry nésti: na čas oněměl. Nesnáz učedníků, jejich bázlivé volání, když spatřili Ježíše an chodí po moři, Pána nikterak nezdrželo. Naopak, On si pospíšil, aby je uklidnil, když promluvil k nim: „*Doufejtež, **ját jsem**, nebojte se!*“ Tak rozptýlil svými milostivými a láskyplnými slovy jejich strach, který se jich zmocnil následkem Jeho, tak zvláštního zjevení se; a to učinil, **dříve** než utišil vítr a moře. Jeho Jméno budiž věčně za to chváleno, že Jeho milost nemůže ničím býti zadržena a že nic nás od Jeho lásky neodloučí!

„***Ját jsem***“; ano, to byl **Jeho** hlas, to byla **Jeho** slova: „*Doufejtež, **ját jsem**, nebojte se!*“ Jaký léčivý balsám pro srdce učedníků, kteří Jej ihned nepoznali, když se jim takovým tajuplným způsobem zjevil! Ne, to nebyla obluda. Jak zpozdilým je člověk nechá-li se ovládati svojí obrazotvorností a svými náhlými dojmy! Ježíš však nenechal je déle jejich zpozdilým myšlenkám ani v nebezpečí rozpoutaných živlů. Jeho něžný hlas, Jeho laskavá slova upokojila srdce jejich a Jeho přítomnost v lodi utišila vítr i moře. „*Vstoupil k nim na lodi, a utišil se vítr.*“ Jak náhlá proměna! Jak si asi uboží učedníci lehce oddechli a jak byla srdce jejich téměř naplněna nejružnějšími city, radosti a zármutkem, vděčnosti i bolesti!

Ježíš však byl u nich, oni slyšeli Jeho hlas: „***Ját jsem**, nebojte se!*“ Srdce jejich se utišilo jak vzhledem na skutečné nebezpečí, tak i vzhledem na hrůzu, kterou si připravili svou zpozdilou obrazotvorností. Nebyla to žádná obluda; byl to Ježíš, jejich mistr a přítel, jejich ochránce a Spasitel. V jak mnohých nesnázích zakusili již Jeho něžnou dobrotu, lásku a věrnost! Ale

přes to vše nepoznali tehdy lásku Ježíše tak, jak ji později poznali a jak my ji dnes známe. Ano, známe ji nyní jako lásku, kteráž nejen že Jej k nám sem na zem vedla, aby nám pomohl a žehnal, nýbrž která Jej pudila k vytrpění muk na kříži, která Jej vedla, aby trpěl a zemřel na našem místě jako božská oběť smíření — ano, láska, jež Jej přiměla ten hrozný soud, kterýž my jsme zasloužili, na se vzíti, a opuštěn býti od Boha, což by jinak bylo na věky naším údělem. Ó, jak temné byly ony tři hodiny, ve kterých pněl na kříži, když Bůh Svou tvář od Něho odvrátil, poněvadž On to na se vzal, aby **za nás hříchem byl učiněn**, On, jenž hříchu neznal. A proč se to vše stalo? Abychom my byli Boží spravedlnost v Něm. Jakou lásku zjevuje nám onen bolestný výkřik, kterýž vyšel z Jeho úst ku konci oněch vážných hodin: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“!

Na tento způsob učinil Ježíš „*očistění hříchů*“ a když bylo slavné dílo dokonáno, posadil se na pravici velebnosti na výsostech. A tam je On „*tentýž včera i dnes i na věky*“. (Žid. 1,3.; 13,8.) A i když je slávou a ctí korunován, tož přec jen se Jeho srdce nezměnilo. On slyší naše prosby a volání, což jde na jevo ze slov, která pronesl k Svému pokornému učedníkovi Annaniášovi vzhledem na Saula Tarsenského. „*Aj, modlí se,*“ pravil. A neslyšel On také i vroucí prosby těch, kteří v domě Marie v Jeruzalémě byli shromážděni a za Petra se modlili? Milý čtenáři! Jak bylo tehdy, tak tomu je i dnes; On tě slyší, ano, On tě chová na Svém srdci.

Vraťme se nyní k našemu textu. Byla zkouška pro učedníky již ukončena, když Ježíš vstoupil k nim na loď a vítr se utišíl? Pokud se zevnějších nesnází týče, ano; ale pak následovala ještě cvičení srdce a svědomí, která jsou ve všech dobách pro vykoupené Páně jak nutná tak i velmi požeňovaná. Ach, jak jsme náchylní patřiti na lidi a okolnosti aneb pátrati po jiných a vedlejších příčinách na našich cestách, kterými nás Bůh vede a v těžkostech, které On na nás dopustí, na místě abychom ve všem Jej spatřovali! Jeden míní: „Stalo se mně náhodou to neb ono“; jiný opět: „Ten neb onen je tím vinen“; třetí: „Kdybych byl to neb ono nečinil“, aneb také: „Kdybych byl býval opatrnější“ atd. Ale Ježíš nám praví: „*Jáť jsem.*“ Pakliže jsem chudý neb bezmocný, nemocný, aneb mám-li zármutek nad milovaným mým, jenž mi je vzat, aneb doléhají-li starosti na mne v obchodě neb v rodině — ať je již bouře jakákoliv a z jakékoli strany a nechť si i se sebe větší prudkostí i buráci, Pán praví vždy: „*Jáť jsem!*“ Může i býti, že naše lehkomyšlnost, nerozum, neb naše domýšlivost, tíživé poměry

aneb postavení zavinily, což nás hluboce koří a uznání toho je trapné a ponižující; avšak nic se nestane bez moudrého dopuštění Páně a bez Jeho vedení. Pravdou je, že nejostřejší metly jsou ty, které jsme si sami uřízli, avšak i v tom můžeme poznati Páně moudrost.

Mnozí starci želí zpozdilosti svého mládí a rádi by vše odčinili; ale právě to Pán používá k jejich výchově a poučení. Přijímáme-li všechny věci a nesnáze bezprostředně z ruky Páně, tu se na vše zcela jinak patří a získáme času; v opačném případě ztrácíme vzácná požehnání. Vždy jsem rád slyšel čítati toto místo: *„Aby kdo potíral nohama svýma všechny vězně v zemi, aby nespravedlivě soudil muže před obličejem Nejvyššího, aby převracel člověka v při jeho, Pán nelibuje. Kdo jest, ježto když řekl, stalo se něco, a Pán nepřikázal? Z úst Nejvyššího zdali nepochází zlé i dobré? Proč by tedy sobě stýskal člověk živý, muž nad kázní za hříchy své.“* (Pláč Jerem. 3,34.—39.; viz též Izai. 45,5.—7.; porovnej 1. Sam. 3,18. a 2. Sam. 16,10.—14.)

V našem ději čteme, že učedníci *„mnohem více sami v sobě se děsili a divili.“* Někdo by namítl: „To bylo zcela přirozené.“ Avšak to, co připojuje Duch sv. chce nás jistě upozorniti na jinou příčinu; čteme totiž: *„Nebo nerozuměli z strany chlebů; bylo zajisté srdce jejich zhrublo.“* Způsob zasáhnutí Páně byl beze vší pochyby nápadný a zavalil příčinu k divení se; nesmíme však zapomenouti, že učedníci nebyli nováčkové na cestě zkušeností. Nebylo to poprvé, že jim byla zjevena láska a moc jejich Pána. Podle vypravování našeho evangelisty byl to již nejméně jedenáctý div, kterýž spatřili, nepočítaje v to věci v spojitosti líčené v kapit. 1,34., 3,10., 11. Oni viděli, že Ježíš měl moc přikázati větru a rozkázati moři: *„Umlkni, a upokož se!“* Neboť na Slovo Páně *„přestal vítr, a stalo se utišení veliké“* (kap. 4,35.—41.). Rozmnožení chlebů byl div, který je vlastně měl v nejvyšší míře přivést k poznání. V tom právě měli viděti, co byl Spasitel ubohému sama sobě přenechanému lidu; oni měli viděti **Jeho soucitem hnuté srdce**, jakož i Jeho moc, skrze níž On jejich pokrm hojně žehnal a Jeho chudé chlebem nasytil. (Žalm 132,15.) Ubozí učedníci zapomněli od dneška na zítřek divy Páně a tak se stalo, že jejich výchova a jejich víra se nerozmohla.

V jedenácté kapitole evangelia Jana slyšíme Pána jak praví učedníkům Svým: *„Lazar umřel. A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl, **abyste věřili.**“* Tato slova platí nám právě tak jako učedníkům, milý čtenáři. Jsme právě v takové škole a máme téhož učitele. To jde na jevo z následujících slov:

„Mnohé zajisté i jiné divy činil Ježíš před obličejem učedníků svých, kteříž nejsou zapsáni v knize této. Ale tito zapsáni jsou, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život měli ve jménu jeho.“ (Jan 20,30.31.)

Proč neporozuměli učedníci divu při nasycení lidu chlebem? Proč i my děláme tak malé pokroky ve známosti Pána Ježíše a Jeho veškerý rozum přesahující lásky? Bůh nám přec praví: *„Protož nebývejte neopatrní, ale rozumějící.“* (Efez. 5,17.) Konec našeho děje podává nám odpověď na tyto otázky. A sice: *„Bylo zajisté srdce jejich zhrublo.“* Srdce je sídlo citů a náklonností a obecenství s Pánem není věcí rozumu nýbrž srdce. Nemusí v nás býti ani mnoho samolibosti, ani mnoho sobectví k zamezení vzrůstu a poznání Páně, ano dokonce i k našemu vedení zpět na místo ku předu. Slovo Páně nás opět poučuje: *„Svíce těla jest oko. Když by tedy oko tvé sprostné bylo, i tělo tvé všecko bude světlé; a pakliť bude nešlechtné, i tělo tvé tmavé bude. Viziž tedy, aby světlo, kteréž jest v tobě, nebylo tmou. Pakli celé tělo tvé světlé bude, nemaje žádné částky tmavé, budeť všecko tak světlé, že tě jako svíce bleskem osvíti.“* (Luk. 11,34—36.) Oko učedníků nebylo prostné, když radili Pánu, aby lačné zástupy odeslal pryč; srdce jejich nebylo obráceno k lásce Boží. (2. Tess. 3,5.) Jsou naše srdce tak soustředěna, spravována? Malá temná část může se zvětšiti a vrhati svůj stín na celou naši vnitřní bytost. Apoštol Pavel používá také dva nápadné výrazy ve svých modlitbách za věřící v Efezu. První, kde vyjadřuje přání, aby **poznávali**, zní: *„osvícené oči mysli (dle pův. srdce) vaší.“* Druhý, v němž prosí, aby jim bylo dáno, zní: *„Aby vám dal, podlé bohatství slávy své, moci posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku. Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, **abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli vystihnouti** se všechněmi svatými, kteráká by byla šírokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost, a **poznati** přenesmírnou lásku Kristovu, abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží.“* (Efez. 1,18; 3,16—19.)

Zabývání se sebou samým — nejedná-li se o odsouzení sama sebe — zatvrdí srdce naše, omezí naše duchovní schopnosti a přivádí nás k tomu, abychom se stali střediskem našich myšlenek. Zabývání se s Bohem, s Jeho láskou a Jeho milosrdenstvím vůči nám činí nás schopnými, vystihnouti se všechněmi svatými onu říši, kde se učíme znáti Boží bytost, vše co On jest pro nás a učíme se znáti lásku Krista; tím zůstáváme citlivými a horlivými pro jeho zájmy, Jeho Slávu a blaho Jeho vykoupených, mezitím co současně s trpělivostí očekáváme Jeho slavný příchod.

Proto musel Pán Své učedlníky nutiti, aby se plavili na protější břeh před Ním. Jeho láska nikdy se nevyčerpá a nikdy neumdlí; když některá z Jeho cest s námi nepřinese ovoce, když On nedosáhne účelu, kterýž si k Svému oslavení a k našemu požehnání předsevzal, tu mění způsob Svého jednání, neboť On je rovněž tak bohatý na prostředky jako velký v moci. Často musí však Pán přikázati větru, aby se zvedl a naší chatrnou lodičkou otřásl, poněvadž jsme nemoudří a zpozdilého srdce ku věření. Pak stává se cesta drsnou a nesnáze často odstrašující; avšak konec je Páně a výsledky slouží nám tím více k užitku. Učíme se pak ceniti Jeho slova: „**Ját jsem.**“ Ano, On je stále s námi, aby nás učil vzácnou lekci poslušensství, závislosti a důvěry.

Dejž Pán, abychom byli pozorní a povolní učedlníci, kteří chodí v šlépějích svého božského vzoru! Pak zajisté můžeme vždy plni důvěry vyznati a zapěti:

Když bouř se zmítá divoká,
a vlna loď již polyká,
a propast jícen bezedný
svůj na nás šklebí v strastném dni;
On těší nás
a spěší v čas
z všech úzkostí vyprostiti
se živilů Pánem zjeviti.

Vykoupení, vzkříšení a spojení s Kristem.

V Kristu Ježíši má věřící tři věci, které mu nepohnutelné, věčné odpočinutí dají. Jmenují se: **vykoupení, vzkříšení a spojení** s Kristem. Blahoslavená výsada všech věřících je nyní, že mohou vyznati: „**Máme vykoupení skrze krev Jeho, totiž odpuštění hříchu, podle bohatství milosti Jeho**“ (Efez. 1,7.) a: „**Spravedliví učiněni jsme darmo, milostí Jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši**“ (Řím. 3,24), a konečně: „**A protož není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši.**“ (Řím. 8,1.) **Vykoupení**, kteréž se stalo smrtí Pána Ježíše na kříži, jest základem všeho toho: Na toto nemá zákon žádných nároků více. Smrt Kristova jest konec všech možných požadavků zákona; dále než k smrti jíti nemůže. On, který hříchu

nepoznal, **jest za nás hříchem učiněn**. Jaká myšlenka, můj milý čtenáři! Přemýšlej o tom. Tvoje konání a tvoje city nemají s tím nic co činiti. Láska Boží převzala a dokonala ono veliké dílo za tebe, aniž bys ty o to prosil.

Nyní přicházíme k druhému bodu, ke **vzkříšení**. Jen smrt Ježíšova nemohla by provinilému hříšníkovi dáti žádného odpočinutí, jakož psáno jest: „**A nevstal-liť z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše; ještě jste v svých hříších.**“ (1. Kor. 15,17.) Jak jasně vyznačuje toto velikost zodpovědnosti, kterou Ježíš na se vzal! Kdyby obětováním Svého drahého života nezpůsobil úplného vykoupení, nemohl by ani vstáti z mrtvých; byl by nyní ještě mezi mrtvými. A nebýti za naše hříchy skutečně zadostiučiněno, nemohl by býti k našemu ospravedlnění vzkříšen, aniž býti v nebesích. Kdyby naše hříchy navždy neodstranil, nemohl by se byl posaditi po pravici velebnosti na výsostech. Jedinou otázkou tudíž je: **Vzkřísil Je** opravdu Bůh k našemu ospravedlnění a sedí On nyní po pravici Boží aneb ne? Ty odpovíš: „Zcela jistě vzkřísil Je Bůh a posadil po Své pravici.“ Nuže, pak jest i otázka hříchů pro vždycky a věčně zodpovězena. Ježíš, můj zástupce, trůní na nebesích v témž těle (ovšem, že nyní v oslaveném), v němž pněl na kříži; On jest **mojí** spravedlností a zárukou od Boha, že On nyní hříchů a nepravostí mých nevzpomene více. Ano, daleko více nežli to. V Epištole k Efez. 2, 4.—6. čteme: „*Ale Bůh bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku Svou, kterouž zamiloval nás, také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem (milostí spasení jste), a spolu s Ním vzkřísil i posadil na nebesích v Kristu Ježíši.*“ **Postavení** věřícího před Bohem není už více jako proviněného, odsouzeného hříšníka, nýbrž jako Bohem v Kristu Ježíši, hlavě nového stvoření, dokonale na milost přijatého. Hříšník nemá nic, co by Kristu přinesl; ale co měl Kristus pro hříšníka? My jsme osvobozeni skrze Jeho krev, a Jeho vzkříšení jest život náš. Obdrželi jsme zcela nový život, život zmrtvýchvstání. Nejsme také již více připoutáni k starému manželvi, zákonu, nýbrž jsme „*zákonu umrtvení, skrze tělo Kristovo, abychom byli jiného, toho totiž, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu.*“ (Řím. 7,4.)

Ale věřící není jen skrze krev Kristovu vykoupen, má nejen ve vzkříšení Krista dokonale platný důkaz své věčné jistoty, ne, on je také s Kristem **spojený** a Duch svatý použil si významného obrazu manželství, aby nám vyjádřil důležitost tohoto významného spojení. Oženil-li se Čech s Němkyní, tu přestává ona býti Němkyní. Ona si snad svoji německou povahu zachová, avšak její postavení jest totéž, které její muž zaujímá, ona se sta-

la Českou. Její dřívější postavení zmizelo, ona mu zemřela. A tak jest tomu i s věřícím, jakmile duše jeho našla odpočinutí v dokonalém díle Kristově, tu přestává tím jeho dřívější postavení a jest už jen za minulé považováno. Zemřel mu a stal se vlastnictvím někoho jiného. Je jedno s Kristem a nemůže se už nikdy vrátiti k svému starému postavení, k tomu, čím jest sám v sobě; právě tak jako provdaná žena nemůže se státi opět slečnou N. N. Těm pak, kteříž „v Kristu Ježíši jsou, není žádného odsouzení“ více.

Milý spoluvěřící! Všecky tyto věci, týkající se tvého nového postavení, jsou věrné a pravdivé, ač se cítíš býti chudým a jich nehodným. Ty jsi Jeho krví vykoupen. V Něm máš nový život. Ty jsi jedno s Kristem. Nic tě už nemůže od Něho odloučiti. On už více nezemře, aby tě jako vdovu zanechal. Nemůžeš s Ním býti újeji spojen, než jak jsi, a proto také nemůže **tvaje věčné odpočinutí** býti jistějším, nežli jak ono jest. Co bylo tvého, vzal On na sebe. Kdo tedy může na tebe žalovati? „**Bůh jest, kterýž ospravedlňuje, kdo jest, ježto by potupil? Kristus jest, kterýž umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás.**“ Nemůžeš-li tu vítězoslavně zvolati: „**Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?**“ (Řím. 8, 31.—39.)

Život s Bohem.

(J. N. D.)

„A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín, nebo vzal ho Bůh.“ (1. Mojž. 5,21.)

Navštívil vás již někdy Bůh? Nemluvím o snech neb vidění. Ale mluvil Bůh již tak k vašemu svědomí, že jste Jej tím poznali a i sami sebe poznali?

Není nic v celém světě, co by se dalo přirovnati se vznešeností člověka, jenž stále s Bohem chodí.

Prostota zračí chození v přítomnosti Boží.

Důležité a podstatné je pro duši, aby byla vedena k úplné důvěře v Boha, aby s Ním chodila.

Jaký rozdíl je mezi tím, jenž před Bohem chodí a tím, jenž před lidmi chodí! Jaké těžkosti jeví se pro toho, který chodí před sobě rovnými, aby vše udržel v pořádku, kdežto ten, který před Bohem chodí (byť i v přítomnosti lidí) vše, co jeho se týká, může klidně Pánu přenechat. To je právě

ten rozdíl mezi pouhým vyznavačem křesťanství a pravým křesťanem.

Ó, pěstujte vroucí obecenství s Ním, pak zůstává svědomí jemnocitné a srdce šťastné!

„Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém!“ (Žalm 84,5.) Ten, jehož srdce s domem Božím je spojeno, volí raději tu hrbolatou cestu, jež tam vede, než tu pohodlnou, jež je od něho vzdálena.

Mluvte s Ním; nebuďte nikdy spokojeni, nejste-li v tom stavu, abyste s Kristem chodili a mluvili jako s přítelem. Buďte jen tehdy uspokojeni, jste-li v úzkém spojení s Tím, jenž vás tak dokonalou láskou miluje.

Příznak těch, kteří Jej milují, je poslušnost. Požíváme-li tento vroucí a něžný poměr s Ním, tu zjeví se naše láska v tom, že se snažíme poznati přání Jeho srdce. Je-li mně Kristus vzácným, budu dbáti Jeho Slova. Dáme-li si naše uši každého jitra probuditi (Iz. 50,4.), pak budeme zachovávat Jeho přikázání v srdci a budeme znáti Jeho myšlenky a přání. Jako pozorný syn mohu snadno přání mého Otce poznati. **„Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteříž se ho bojí.“** (Žalm 25,14.)

Není mojí věcí napravovati svět, nýbrž jako křesťan obcovati, při čemž mám zjevovati charakter Krista. Potřebí by bylo pouze napravovati — napravovati svůj vlastní život a i život jiných křesťanů.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník IV.

Červen 1930.

Číslo 3.

Ježíš, apoštol a nejvyšší kněz našeho vyznání.

III.

Duch svatý nás, věřících, vyzývá, abychom **spatřovali**, t. j. v duchu uvažovali o nejvyšším knězi našeho vyznání.

Dříve jsme již viděli, že On nás Svou krví uvedl v přítomnost **Boží**. Zde, v Boží jasné blahoslavené blízkosti, je naše místo; nemohli bychom toto vzácné místo před Božím obličejem opět **zcela** ztratiti bez **Něho** našeho nejvyššího kněze? Ano, my potřebujeme našeho nejvyššího kněze, jenž „*vždycky je živ k orodování za nás.*“ A Bohu budiž dík, „*že takového máme nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích.*“ (Žid. 7,25—28; 8,1.) Jedině On nás může před Bohem zastupovati oproti působení nepřitele a nás v naší slabosti a bezmocnosti ostríhati a udržeti v požívání požehnaných vztahů k Bohu, v které On nás Svou věčně platnou obětí **uvedl**.

V následujícím se pokusíme o krátké spatřování — uvažování — „*velikého kněze nad domem Božím.*“ Aron, nejvyšší kněz starozákonní je Jeho předzobrazením. Poněvadž však Aron, tak jakž byl, nemohl býti vhodným předzobrazením Pána Ježíše, tu se to muselo představití dílem v jeho službě a dílem v jeho rouchu. Uvažujme tedy jednotlivé části tohoto roucha, jak se nám představuje v 2. Mojž. 28.

Nejdůležitější část roucha nejvyššího kněze byl **náramník**, tento byl zhotoven ze zlata, z modré látky, ze šarlatu, z červce (karmezinu) dvakrát barveného a z bílého hedvábí, a dosahoval až přes kolena. Na ramenou byl spojen dvěma drahokamy jako sponkami. S náramníkem byl modrými šňů-

rami a řetízky ze zlata nerozlučně spojen **náprsník** s dvanácte drahokamy. V těchto drahokamech byla vryta jména 12 pokolení izraelských. Tak nosil nejvyšší kněz jména 12 pokolení vyrytá v drahokamech dvakrát, jednou na **ramenou** a pak na **prsou** nebo na **srdci**. Vše je, tak významu plné. Jména na 2 kamenech na **ramenou** nám představují, že mezi nimi nebylo rozdílu a že **museli** všickni býti nesení, ale také, že **byli** nesení. Drahokamy v náprsníku na **prsou** nám ukazují, že každý měl své zvláštní místo a svou zvláštní úlohu a pak také že **láska a vnitřní náklonnost** jim platily.

Co nám tu Bůh obrazně představuje, je snadno k poznání, totiž že síla a moc našeho nejvyššího kněze, ale také i Jeho láska a náklonnost Jeho srdce všem milým Božím patří a věnovány jsou.

Ano, to jest krásný obraz našeho chvály hodného Pána, jenž ve Svě ne-konečné moci nejen celý svět nese, nýbrž i toho nejslabšího a nevědomého ze Svých drahých vykoupených chrání a udržuje! A právě tak cítí Jeho **srdce** ve věčném **milosrdenství**, v neměnění se **lásce** a v nekonečné **věrnosti s veškerým Jeho lidem**, ano s jedním každým, kdož v Něho věří a skrze Něho s Bohem spojen jest. Jaká milost! Ano, Tobě, velikému prostředníku, veleslavnému Spasiteli, budiž věčně dík a chvála vzdány!

Můj Ježíš mé jest žití, můj díl a zisk můj jest,
Jej vděčné vždy chci ctíti a vzdávati mu čest.

On nejvyšší jest dáni, jež Otec můj mi dal;
když On se ke mně sklání, tuť prchá bol i žal.

len On když v duši moji Svou láskou přebývá,
v tom, co ji ku pokoji, nic nouzi nemívá.

On pokrm můj, mé zřídlo, On ve tmách světlem mým,
On vůdcem v nebes sídlo, On v boji vítězstvím.

Světlo svatyně, kdež Bůh bydlil, nemohlo nikdy zář některého kamene a trpyt na něm se nacházejícího jména zkalit aneb zatemnit, nikoliv, ono zvýšilo jen tu zář a zjevilo jméno v jeho kráse. Každé jméno bylo spatřováno v jeho blízkosti ve svém neztemnělém lesku a v nepomíjející kráse, kterých Bůh mu v milosti dal. Přes veškeré slabosti, chyby a bloudění Izraele, **jména** jeho pokolení zářila na prsou a ramenou jejich věrného nejvyššího kněze, v nepomíjejícím lesku před Božím obličejem; zde se nacházely mimo dosah všech nepřátel a všeho zlého.

Jak povzbuzující a potěšující obraz je to pro nás slabé a tak velmi zkou-

šené dítky Boží! Bůh spatřuje Svůj lid v Kristu; Jeho sláva je leskem a cenou lidu Božího, proto jsou krásnými. Básník praví nadšeně:

„Čak bílý, tak čistý, tak krásný a vyvolený,
že se mi nedostává slov ku vyličení.“

A jiný básník praví:

„V Krista kráse, triumfu a díle,
pln blaha k nebi pohlížím
a spojuji svůj hlas ku chvále
již s věčným sborem vítězným.“

Sami v sobě nejsme ničím, máme na sobě ještě tak mnoho nedostatku a nedokonalosti, ale před obličejem Božím stojíme v ceně díla a v kráse slávy **osoby** našeho Spasitele a nejvyššího kněze.

Ó, kéž bychom se dali slovem Božím a Duchem Božím více uváděti v tyto pravdy a zůstávali v jejich **požitku a síle**, tu bychom byli mnohem **šťastnější** a mnohem věrnější k oslavení slávy milosti Boží! Pak bychom byli ku Boží **cti** a naším spoluvěřícím, ano, všem lidem ku požehnání. Pak bychom také „*skrze něho*“, našeho nejvyššího kněze, obětovali Bohu **oběť chvály** vždycky, a oproti věřícím a světu bychom nezapomínali „*na účinnost a na sdílnost*.“ (Žid. 13,15.16.)

V **náprsníku** s dvanácti drahokamy se nacházely „*urim a thumim*“: „**světla a dokonalosti**“ (2. M. 28,30.) Ať si byly, co chtěly, zda snad drahokamy, to nevíme, avšak to víme, že v našem Vykupiteli a nejvyšším knězi, **veškeré „světlo“ a každou „dokonalost“** máme. On jest světlo a v Něk jsme světlo a máme dokonalost (Efez. 5,8 a Kolos. 2,10.) On nás pak osvíti Svým Duchem o „*dobré, libé a dokonalé vůli Boží*“, abychom nemuseli nikdy padnouti.

Náprsník byl nazván „*náprsník soudu*“ (2. M. 28,15.) Jak dobré a potřebné to bylo, aby na něm byla jména všech pokolení lidu na zářících drahokamech a že bylo také určeno, aby nejvyšší kněz **stále a pevně** náprsník ten na svém **srdci** měl, vždy když vcházel do svatyně. (Čti verše 18—30.) Tak měl nejvyšší kněz vždy soud lidu izraelského na svém srdci před Hospodinem. — Vždyť jinak by žádné pokolení do zaslíbené země nepřišlo!

A není tomu tak také i s námi? Ano takového nejvyššího kněze jsme museli mít, dokonalého a věrného, jenž nás stále před Bohem zastupuje.

Náramník byl stažen pásem a tento zobrazuje **službu**. Aron sloužil lidu izraelskému dle nařízení Božího jako nejvyšší kněz, ale v slabosti; Kristus však, Syn Boží, nyní slouží jako dokonalý nejvyšší kněz a služebník Božích rad a Boží přízně, v různých potřebách Jeho vykoupeného, ale ještě slabého a chybného lidu, jenž pouští prochází. A On je **věrným** v této službě „*tomu, kdož jej ustanovil*“. Ano, On, jenž **zemřel**, aby nás spasil, **žije** nyní, aby stále za nás orodoval (Žid. 7,25.) On může a chce veškeré potřeby našich obnovených srdcí upokojiti, abychom až ke konci naší cesty „*svobodnou doufanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevně zachovali.*“ „*Přístupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.*“ (Žid. 4,16.)

(Pokračování.)

Z dopisu.

Co se Tvé otázky týče o Zjevení 12, tedy Ti zde připojuji úvahy od br. D. Myslím, že Ti to poslouží, a že tomu i porozumíš. Není to samo o sobě těžké, postavíme-li vše na své místo. O církvi tam ovšem (Zj. 12.) mluveno není, my si ji musíme myslet **v Kristu** — Kristus podle rad Božích není úplný bez církve, ona je Jeho plností. (Pohled' Efez. 1.) Zjevení 12 se **nevztahuje na nynější dobu**, nýbrž na dobu **po** našem uvedení ku Pánu a mezi 1000letým královstvím. To je důležité k uvážení.

První obraz, který se nám ve Zjevení kap. 12. představuje, ukazuje nám to, co je předmětem předpovědění Božích a co je konečným výsledkem všech cest Božích, které se nám v předpovědích zobrazují; je to žena oděná sluncem, okrášlená dvanáctihvězdnou korunou a má pod nohama měsíc. Tato žena nám představuje Izraele, aneb Jeruzalém, jakožto středisko Izraele a sice tak, jak on podle předuložení Božích bude. (Por. Iz. 9,6 a Žalm 87,6.) Žena ta je pověřena největší mocí, má slávu dokonalé, lidem svěřené vlády a má veškerou slávu, která původně byla za staré smlouvy září této zde, pod svýma nohama. Měla poroditi a křičela v bolestech při porodu. S druhé strany vidíme moc ďábla v postavě římské říše, která, co se tvaru moci týče, je úplná, nesouc sedm hlav (Zj. 13,1.), ale nedokonalá vzhledem k vrchnímu vedení ve správě, poněvadž má jen 10 rohů a ne 12.

Ďábel, otevřený úhlavní nepřítel Boží a Jeho v Kristu se zjevující moci, chce dítě, které od Boha panování nad zemí obdržeti má, zničit hned po jeho narození. To dítě, Kristus a s Ním spojená církev, je vtrženo k Bohu a k Jeho trůnu, neobdrží sice ještě moc, dostane ale své místo bezprostředně u jejího pramene. Vtržení se nám zde nepředstavuje jako předmět naší radosti, neboť se tu jde zpět k uvedení Krista samého; zde vidíme mnohem více, kterak On a církev v Ném a s Ním se uvede na místo, z kterého vychází síla, která říš zřídí. Uvedení Krista a církve v nebe zde není časově rozděleno: Kristus a církev se považují úplně za jedno. Ale žena, která představuje Židy, uteče na poušť, kdež Bůh pro ní připravil místo pro půl týdne.

Církev aneb **nebeští** svatí jdou (všimněme si: jako Kristus) do nebe, aby byli z cesty, kdežto Židé aneb **zemští** svatí na zemi zaopatřením, které Bůh Svým předzvěděním jim zřídí, ochráněni budou. Tím je jasně ukázáno, jaký bude celý stav věci a o kterých osobách se zde jedná a jaké místo jedna každá třída těchto osob zaujme. Žena, která má na zemi slávu míti a moc provozovati, bude zapuzena. Dítě, které v nebi má moc míti a odtud ji uplatňovati, bude již před tím tam vzato (uvedeno). To nám dává velmi jasný obraz celého stavu věcí.

Vtržení syna pacholíka se nám tedy ukazuje jako hotová skutečnost a dějinný chod věci se dále sleduje. V nebi povstane boj; ďábel a jeho andělé budou svrženi a nemají tam žádného místa více. To nám představuje ještě jasněji rozdíl mezi nebeskými svatými a židovským ostatkem. Ti, kteří jsou v nebi, zvítězili nad žalobníkem skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, kdežto semeno ženy ostříhá příkázání Boží a má svědectví Ježíše Krista, t. zn. Ducha předpovědění. Co je mu v Slově o Božích myšlenkách sděleno, má ráz starozákonní. V dalším průběhu kapitoly slyšíme, jak veliký hlas zvěstuje, že přišlo království Boha našeho, a moc Krista Jeho — tedy opět svědectví 2. Žalmu, jenže zvěstování to až dosud jen na nebi se stane, kde svržením ďábla moc království se již zjevila. Ďáblova protikněžská moc je nyní provždy zničena. Královskou a prorockou moc bude ještě prováděti, ale své místo v nebi ztratil. Svatí nebeských míst jej přemohli tím, co jim dobré svědomí a právo na nebe propůjčilo, skrze krev Beránka a skrze slovo, kteréž vycházelo z úst jejich (v síle Ducha použitý meč slova) a vydali život svůj ve smrt. Nebesa a ti, kteří v nich přebývají, mohou se nyní radovati; ale přebývajícím na zemi a na moři nastane nyní

„běda“, neboť ďábel sstoupil na zem a ví, že má jen krátký čas. Z 11. verše vyrozumívám, že po uvedení do nebe ještě svatí usmrceni budou, kteří nebi náleží (ale ne církvi). Kdyby oni pro svou věrnost usmrceni a pak do nebe vzati nebyli, tu by ztratili jak zemská, tak nebeská požehnání, ačkoliv měli více oddanosti jak ti, kterým zemská požehnání budou udělena. Nadto se s nimi setkáváme opět v 20. kap. jakožto takovými, kteří patří k prvnímu vzkříšení. Duše pod oltářem (kap. 6.) měli také ještě na jiné, kteří jsou jako jejich bratři označeni a právě tak jako i oni usmrceni mají býti, čekati; také musíme toho dbáti, že ti, kteří zde jsou označeni jako vítězové a šťastní, nejsou žádní jiní jako ti, kteří stínání byli. A přec se tu nacházíme ještě před těmi posledními třemi a půl léty.

Dle toho zde máme před sebou následující tři třídy: nejprve ti, kteří jsou v nebi a kterých hlas slyšíme; pak jejich bratří, kteří zvítězili a konečně ti, kteří ta ještě očekávaná tři a půl léta, v kterých ďábel svou zlobu zjeví, prodělávati musí. Když tedy, jak jsme již vyřkli, syn pacholík v nebi Krista s vtrženými svatými představuje, pak je ten veliký hlas, který je slyšán, k považování za hlas těch, kteří se tam již nacházejí,⁶ a tak se zde každá z těch připomenutých tříd jasně představuje; nejprve ti s Kristem spojení vtržení svatí, kteří oslavují svržení žalobníka a osvobození těch, kteří nebi náleží a jimi „naši bratří“ nazváni jsou; za druhé tito bratří, kterých boj s žalobníkem, poněvadž on je nyní svržen, je ukončen, kteří mu však, jakožto nebeskému mocnáři, protiknězi, odporovati museli (díl děje, který je pro Jana tajemstvím); a za třetí ti, kteří nyní, kdy ďábel na zemi v úloze krále a proroka svůj celý hněv zjeví, se nacházejí v době zkušení. Neboť drak, nyní na zem svržený a neschopný v nebi žalovati, aneb vystoupiti proti svatým, kteří mají nebeské povolání (neboť s takovým má kněžství co dělati, ne s jednotou, kterou Bůh učinil), pronásleduje Židy a snaží se zničiti jejich svědectví. Bůh však dá ženě moc, ne sice k odporování (neboť Pán sám musí přijíti k jejímu osvobození), ale aby utekla a se vzdálila a na některém místě útočiště našla, kde průběhem celého půl týdne, mimo působíště hada se nacházejíc, živena bude. Had bude ženu pronásledovati; nemá křídel, a proto použije řeky, pohybování se lidských mas, které stojí pod vlivem obzvláštních pohnutek a pod obzvláštním vedením, aby ženu

⁶ Nevěřím, že tento hlas za hlas Kristův smí býti považován. Takový výklad je velice nejistý.

přemohl. Uplatnění tohoto vlivu je však bezúspěšné. Země, tento uspořádaný systém, kde lidi bydlí, pohltí řeku. Nestojí proti němu vojsko, bojující moc, nýbrž bude učiněn prostě neúčinným. Tvárnost země aneb chod věci na ní je takovým, že působení onoho vlivu bude úplně odstraněno. Bůh to dá Svým předuložením provést a drak se od ženy odvrátí, aby s jednotlivci, kteří k věrnému ostatku jejího semene náležejí, Židy, kteří Slova Božího se pevně drží, pronásledoval.

Poznámka: Ještě jednou tedy. Žena je obrazem Izraele; již kap. 11,19. nám v představení truhly úmluvy připomíná, že se nyní jedná o lid izraelský. Ten bude předmětem zloby ďábla.

Syn pacholík je Kristus. (Porovnej Žalm 2,6—9; Zjev. 2,26.27 a 12,5!) On bude vtržen k Bohu; tu se ukazuje nanebevstoupení Páně, které se stalo již před napsáním knihy Zjevení. Že se to tu ale připomíná, má svůj význam. Kristus jako oslavená hlava je v nebesích, ale Jeho tělo **duchovní, t. j. církve**, je ještě zde, ale i ta bude vtržena v nebe před dobou antikrista a pak je celý **Kristus**, jak On se nám představuje v epistolách, v nebi. (Efez. 1,21—22; 5,23 násl.; 1. Kor. 12,12.) Obé se tu v Zjev. představuje **jako jeden děj**.

Ďábel svržen s nebe a tu bude působiti na zemi a bude hlavně věrný ostatek Izraele pronásledovat a k tomu si použije těch obou zvířat v Zjev. 13. To je **říš římská a antikrist**.

Žena (Izrael) však bude i v těch nejhorších dobách Božím zakročením ochráněna. Bůh odměřil dny hrozného onoho pokušení a utrpení k vůli Svým vyvoleným z lidu izraelského. (K. L.)

Příchod Páně.

„Zase přijdu a poberu vás i sobě samému“.

Jan 14,5.

„Takť praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: Jistě přijdu

brzo. — Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši.“

Zj. 22,20.

On přijde tehdy snad, až vůkol zhoustnou stíny,
až **den se nachýlí** a pokyne ti klid,
kdy budou ještě vrcholky hor ozářiny,
než noc se bude moci plně rozhostit.
Snad ještě za červánků na nebi se rdění,
kdy pozdrav tobě nese poslední záblesk dne,
kdy rušný život všech zastaví a změní,
a vůkol tebe svaté ticho zavládne.

On přijde snad, až v šera matném svitu
se nezvyklému klidu oddá duše tvá,
a v osamění tom se touha v srdce skrytá
po odpočinku věčném ozve vábivá.
Snad po těžké a znavující práci denní,
až v nebe večera se okem pohroužíš
a ruce ve klín klesnou v unavení
a po Pánu svém v nitru duše zatoužíš.

Tak měj svůj dům jen pro Něj otevřený stále!
On jistě přijde; vždy je bližší Jeho den.
U víře, lásce, naději stůj vytrvale,
by's bdícím, až On přijde, Jím byl nalezen!
Ó bdi jen, bdi, neb náhle to se může státi,
až chladem **večera** kol nivy zavlhnou,
že spatříš Pána svého, až se pro nás vrátí,
by přijda odved' domů nevěstu si Svou.

*

* *

On přijde tehdy snad, až na hory i doly
se tichá **půlnoc** bude moci usadit
a jejíž těžká peruť černá nedovolí,
by ozvat se kdo hlasem směl, neb mohl bdít.
Kdy poslední už jiskra marné světlo hýčká
ve popeli tam vyhaslého žáru již,
a tobě hluboký sen dávno zavřel víčka,
kdy v klidu spočíváš a na nic nemyslíš.

Jen na zdi hodin tikot jednotvárný míjí

a měří rychle kvapící ten času běh
a nikým neslyšeny hodiny ty bijí
a jejich zvuk se ztrácí v osamělých zdech.
On přijde tehdy snad, až v tichém noci dění
říš snů tvou mysl obetká a podrobí
a srdce tvého nejvnitřnější roztoužení
se projeví a nabude své podoby.

Tak měj svůj dům jen pro Něj otevřený stále!
On jistě přijde; vždy je bližší Jeho den.
U víře, lásce, naději stůj vytrvale,
by's bdícím, až On přijde, Jím byl nalezen!
Ó bdi jen, bdi, neb náhle to se může státi,
když půlnoc přiblíží se cestou nehluchou,
že spatříš Pána svého, až se pro nás vrátí,
by přijda odved' domů nevěstu si Svou.

*

* *

On přijde tehdy snad až v obvyklé už době,
kdy první, časný **kohoutí zpěv** ozve se,
jež o blížkém a jistém rozednění tobě
tím nočním šera tichem zvěst tu přinese.
Kdy na obzoru potom bledá záře chytá,
jež slunka východ oznamuje lidem všem,
kdy světlo temnotou se prodírá a kmitá
a černá noc před novým prchat musí dnem.

Kdy na údolí, hory rosa tiše sedne
a čerstvý vánek věje z polí kol i luk
a na nebi svit jitřenky vždy více bledne
a tu a tam se ozve plachý ruchu zvuk.
On přijde tehdy snad, až břeskne den již rozednilý,
kdy od ranního proudu světla jasného
se vrcholky hor v dáli krásou rozzářily
co předzvěst slunného dne jitra mladého.

Tak měj svůj dům jen pro Něj otevřený stále!
On jistě přijde; vždy je bližší Jeho den.

U víře, lásce, naději stůj vytrvale,
by's bdícím, až On přijde, Jím byl nalezen!
Ó bdi jen, bdi, neb náhle to se může státi,
když **z jitra kohouti** tě k bdění zvou,
že spatříš Pána svého, až se pro nás vrátí,
by přijda odved' domů nevěstu si Svou.

*

* *

On přijde tehdy snad: **v ten jasný den a bílý,**
kdy každý noci stín byl cele zhlazen,
kdy k práci čas i čas, kdy ubývají síly;
je v mysli předem vyzkoušen a zobrazen.
Kdy ruce tvoje spánkem libým odpočaté,
zas po denní své práci s novou silou jdou,
a na zem slunko paprsky své lije zlaté,
jež v jizbu oknem hledí s tváří zvědavou.

Kdy v novém procitnutí život kol se zjeví
a proudy osvěžení vtáhnou v jizbu tvou
a ptáček radostně své pěje chvalozpěvy,
když na výslunní zhřál se tobě nad hlavou.
Když sousedy své kolem domu vidíš jítí
a všichni samá práce jsou a samý shon,
tu při práci své vždy si můžeš pomyslití,
že příštím, kdo teď přijde, může býti On.

Tak měj svůj dům jen pro Něj otevřený stále!
On jistě přijde; vždy je bližší Jeho den.
U víře, lásce, naději stůj vytrvale,
by's bdícím, až On přijde, Jím byl nalezen!
Ó bdi jen, bdi, neb náhle to se může státi,
když vzejde slunný **den** se světla záplavou,
že spatříš Pána svého, až se pro nás vrátí,
by přijda odved' domů nevěstu si Svou.

*

* *

Já ve snu zřel Ho jednou v zeleni jít stromů

a radostně má ústa k Němu propoví:
„Ó, Pane, kdy nás zavoláš a vezmeš domů?
My na Tě čekáme již a jsme hotovi.“
On zůstal stát. A láskyplně na mne vzhlíží
a zvedna ruce zbodené ku žehnání,
dí: „Buďte stálí, věrní! Konec už se blíží.
Však domů vezmu vás, než přijde skonání!“
Hned po těch slovech zmizel obraz ten tak tklivý.
Však ejhle! anjel po boku mi stojí v ráz,
a praví mi: „Bud' stálý jen a trpělivý!
Pán blízko jest a brzo povolá si vás.“
Nuž k práci jen! Co lepšího tu může býti,
než u víře s Ním dlíti v spoji lásky tu,
než pro Něj pracovat a pro Něj též i žíti,
až On co hvězda jitřní vzejde v úsvitu.

Pán nechce lid svůj stihnout v zahálce a mdlení,
On touží radostnou vždy jejich působnost
mít s tichým, věrným čekáním vždy ve spojení
a v pravém čase pravou jevit ochotnost.
Lid plný víry, důvěry by tu chtěl míti,
jenž v srdci tichý, avšak zevně činný byl,
jenž rád a směle, aniž by Ho musel zříti,
vždy Jeho svaté vůli jenom posloužil.
Jdi k práci jen! Hle, vítězství již koruna ti
i palma vítězství je připravena též,
jež drahý Boží Syn chce také tobě dáti,
když život věrné služby Jemu věnuješ.

*

* *

Byl sen to jen. A nebes postavy ty zmizly.
A marně volal jsem je zpět. Já prociť — vstal.
Byl sen to jen. A dosud živě tkví mi v mysli
a dlouho ještě potom jsem naň vzpomínal.
Pak šel jsem po obvyklé staré práci svojí
se svěží odvahou a novou radostí,

a mocná touha stále v srdce mé se vrací,
bych sloužil Pánu vždycky se vši věrností.
Já čekám naň, když svět je plný nepokoje,
když v jeho hluk a šum mne nový vede den,
v mém srdci přec jen tiché, klidné místočko je,
v němž před příbojem vln jsem zcela bezpečný.
Tu zůstává mi naděje ta vždycky blahá —
jež **ráno** zaznívá: snad přijde ještě dnes;
a u **večer**, když spánek jímá mne a zmáhá:
snad přede dnem On uvede tě v ples,
a byť snad mysl klesla bojem udeptána,
hlas Páně ke mně zaznívá a spíš
mně jest, jak laskavě bych zřel tam kynout Pána:
Bud' stálý, věrný, **přijdu brzo** již!

Amen. **Přijdiž tedy, Pane Ježíši!**

„Skrze trpělivost očekáváme“

vzácné události, které nám jsou ve slově Božím zaslíbené a které jsou před námi a sice:

1. „Očekáváme vykoupení **těla** svého.“ (Řím. 8,23.)
 2. „Očekáváme **Pána Jezukrista**“... „**s nebe** kterýž vysvobodí nás od hněvu přicházejícího.“ (Filip. 3,20.21; 1. Tes. 1,10.)
 3. „Očekáváme té blahoslavené naděje, **a příští** slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista.“ (Tit. 2,13.)
 4. „Čekáme **nového** pak **nebe a nové země**... v kterých spravedlnost přebývá.“ (2. Petr. 3,13.)
-

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník IV.

Srpen 1930

Číslo 4.

Ježíš, apoštol a nejvyšší kněz našeho vyznání.

IV.

(Dokončení.)

Když Aron ve svatyni sloužil, tu jej lid izraelský viděti nemohl. Avšak jak potěšitelné to bylo pro ně, že slyšeli, když čekali v nádvoří svatyně, zvonečků! To bylo pro ně znamením, že jejich zástupce v přítomnosti Boží za ně činným byl. A jeho služba nebyla marná, nýbrž přinesla požehnané ovoce, což bylo naznačeno **zrnatými jablky**.⁷

Jak povzbuzující je to pro milovaný lid Boží i dnes! Náš nejvyšší kněz je v nebi; tělesným okem Jej nevidíme, ale Duch svatý nás o této požehnané skutečnosti poučuje a dává nám ji okoušet.

Na hlavě měl Aron vysokou **čepici** se zlatým plechem a tento nesl nápis: **„Svatost Hospodinu.“** (2. M. 28,36.) **„I bude nad čelem Aronovým, aby nesl Aron nepravosti posvěcených věcí, kterýchž by posvětili synové Izraelští při všech dařích posvěcených věcí svých; a bude nad čelem jeho vždycky, aby příjemné je činil před Hospodinem.“**

Když uvažujeme Arona s touto ozdobou, jakožto předzobrazení našeho drahého Pána, tu to musí naším srdcím, uprostřed veškeré nestálosti našich vlastních zkušeností, dáti hluboký pokoj. Náš veliký nejvyšší kněz⁸ je **ustavičně** v přítomnosti Boží. Jeho svatost je naší. Čím více poznáváme, že

⁷ Jablka ta jsou pro množství svých šťavnatých ovocných zrn obrazem úrodnosti.

⁸ Tak je Pán jmenován v ep. k Žid. 4,14.; ano, ve všem, co je Ježíš Kristus pro nás, je On velikým. Pohled Žid. 10,21.; 13,20. a j.

v nás, to jest v našem těle, nepřebývá dobré (Řím. 7,18.); a že značkou všech našich skutků i obětí, také i těch **nejlepších**, je nedokonalost, tím důležitější a vzácnější se nám stává potěšující pravda obsažená v nařízení Božím, dle kterého se stkvěl nad čelem Aronovým nápis: „**Svatost Hospodinu**“, a že Bůh pravil: „**A bude nad čelem jeho vždycky, aby příjemné je činil před Hospodinem.**“ (T. zn. je slabé s jejich chatrnými dary.)

Máme pohlížeti ještě na naše chladné, neklidné srdce a na naši tak chatrnou a nedokonalou chválu a vděčnost? Nikoliv, **pohlížejme mnohem více na našeho nejvyššího** kněze, jehož nám Bůh dal a kterýž nás vždycky ve Svě dokonalosti, svatosti a neměnicí se slávě před Bohem nosí a zastupuje, a na Němž Bůh se zalíbením spočívá, dokudž ještě nepožíváme ovoce Jeho požehnaného díla a služby vykonané na zemi, věčně v domě otcovském.

Mnohé by se dalo ještě říci ku požehnání našich srdcí, jakož i k naší útěše a k našemu posílnění, když spatřujeme s přemýšlováním našeho velikého, milosrdného nejvyššího kněze, k čemu nám vzácný onen šat starozákonní návod dává.

Pozoruhodným, jakožto předzobrazení, je také ta okolnost, že onoho dne, kdy nejvyšší kněz starozákonní v šat ten byl oblečen, když tedy po-nejprv vzácný ten šat oblékl, Hospodin Mojžíšovi pravil: „**Shromážd' všechno množství ke dveřím stánku úmluvy.**“ Pak se nám sděluje, že se tak také stalo. (3. M. 8,2.—4.) Celé shromáždění tedy, **všecko množství lidu** izraelského mělo býti svědkem oblečení jejich nejvyššího kněze, neboť v jeho nádherném služebném šatu s jeho jednotlivými částkami ať tomu lid izraelský rozuměl anebo ne — byla sláva a vzácnost jejich zástupce před Bohem představena a nejen to, nýbrž také i působení a **požehnání jeho služby** pro ně před Božím obličejem.

Bůh chce, když před Něho předstupujeme, abychom se nezabývali s tím, co my sami v sobě jsme, nýbrž abychom vždy více uvažovali a u víře si přivlastnili to, co je v Kristu před Ním. Máme si býti vědomi toho, že jsme s naším velikým nejvyšším knězem tak vroucně spojeni a že smíme proto v přítomnosti Boží s plnou smělostí býti. Smíme tam přistupovati, poněvadž tam je pro nás kněz veliký a my jsme dle myšlenek a plánů Božích spojeni se vší dokonalostí a svatostí nejvyššího kněze, takže když k Bohu přistupujeme, tedy se to stává skrze Něho. Když Kristus, náš nej-

vyšší kněz je před zrakem naší víry, tu máme **smělost** (nejen svobodu) blížiti se s našimi dary a svatými věcmi a víme, že naše přijetí Bohem odpovídá dokonalosti našeho velikého nejvyššího kněze.

Mimo uvedených částí měl býti pro nejvyššího kněze zhotoven **plášť** pod náramenník z podstavce **modrého** a na tomto byly upevněny zvonečky a jablka zrnatá, o kterých již dříve zmínka byla. Modrá barva pláště mluví o **nebeské** povaze našeho nejvyššího kněze a proto je i křesťanství nebeského rázu. Mnozí to nepoznali, a proto se namáhají učiniti křesťanství něčím zemským a následkem toho zavádějí zemské a lidské zřízení. Poněvadž však náš Pán nebeským knězem je, tu i všickni kdož s Ním jsou ve spojení, patří nebi a i je má zdobiti modrá barva čili nebeské smýšlení. Horní okraj pláště toho se **neměl roztrhnouti**. To nám představuje, že tam, kde věřící i prakticky služby svého nejvyššího kněze používají, žádná trhлина nepovstane; skutečnost nám však ukazuje, jak mnoho v tomto ohledu se zhřešilo. — Zlaté zvonečky měly býti venku **slyšány** — to znamená **svědectví** o působení nejvyššího kněze a zrnatá jablka představují **ovoce** tohoto působení. Ó, jak vzácné to je, že máme nejen svědectví o požehnané službě našeho drahého Pána, nýbrž také i **ovoce** této služby — ano **denně** smíme toto ovoce zde **požívat** i a z něho se **radovati**, jinak bychom byli již dávno zbloudili a byli na zcestí.

Sukně z bílého hedvábí byla pod modrým pláštěm a představuje nám obrazně, že náš nejvyšší kněz je **čistý a spravedlivý**. Tak On se zjevil průběhem **celého** Svého vezdejšího putování a je to základem všeho, co On jako kněz je. Pak se ale ihned připojuje, že i Aronovým **synům** se měli zhotoviti sukně, pásy a klobouky (vlastně: vysoké čepice). Tito jsou obrazem církve aneb svatých kněží, kterými všickni věřící jsou. (1. Petr. 2,5.) Sukně Arona nám představuje vnitřní, osobní a věčné vlastnosti Krista, naproti tomu ale sukně, pásy a klobouky synů Aronových „**k slávě a ozdobě**“, nám představují postavení a hodnosti, kterými nyní věřící jsou přiodíni následkem svého spojení s vyvýšenou hlavou kněžské rodiny. Představují-li nám „**sukně**“ **spravedlnost**, tu opět mluví „**klobouky**“ o **jistotě a kráse** naší skrze dílo Pána Ježíše; a „**pásy**“ nám opět připomínají, že jsme učiněni schopnými Bohu **sloužiti** — a kéž bychom také ochotně a vždy chtěli sloužiti Bohu a našemu drahému Pánu zde ve světě!

Jen krátce jsme se ve spojení se šatem nejvyššího kněze dotkli různých pravd a krás našeho velikého nejvyššího kněze a tu poznáváme, jak je to

zapotřebí, abychom více Její spatřovali a o Něm uvažovali. Jak mnoho dal nám Bůh v Něm! A On rozprostírá nad námi Svě žehnající ruce a zvedá je jako náš Orodovník k Svému Otci. O Něm čteme, že „**může pokušení trpícím pomáhati**“. (Žid. 2,18.) „**Je čitedlen mdlob našich.**“ (Žid. 4,15.) „A protož i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ (Žid. 7,25.) A nejen že On to **může**, nýbrž On to i **činí**: „On je **věrný** tomu, kdož jej ustanovil.“ (Jako našeho nejvyššího kněze.) (Žid. 3,2.).

Jak požehnané pak je, že On, „**Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.**“ „**Protož skrze něho obětujeme Bohu obět chvály vždycky.**“ (Žid. 13, 8.15.)

Obnovení říše římské.

Lid izraelský, od Boha k tomu vyvolený, aby nesl jméno Jeho na zemi a aby Jeho slávu a spravedlnost ostatním národům zjevoval, tvořil kdys střed, byl hlavou všech národů světa a Jeruzalém byl sídlem panování Božího na zemi. Když však lid tento svými ustavičnými hroznými hříchy Pána tak dlouho popuzoval a hněval, že už nebylo „*žádného lékařství*“, tu pozbyl místo jaké v dějinách světa zaujímal a vláda nad zemí (království světa) dána pohanům. Nejprve bylo deset pokolení, tvořících království **izraelské**, odvedeno do zajetí od Salmanasara, krále assyrského, aby již více do země své se nenavrátili; a když ostatní dvě pokolení, říše **judská**, pokračovaly v hříších Izraelských, propadla i ona soudu a přišla do zajetí Babylonského. Tímto okamžikem přešlo panství světa do rukou krále Nabuchodonozora, jak prorok Daniel praví: „*Ty králi, jsi král králů; nebo Bůh nebeský dal tobě království, moc a sílu a slávu. A všeliké místo, na němž přebývají synové lidští, zvěř polní i ptactvo nebeské dal v ruku tvou, a pánem tě ustavil nade všemi těmi věcmi.*“ (Dan. 2,37.38.) Ač obě pokolení (aspoň část z nich) navrátila se po sedmdesátiletém zajetí z Babylona do země své a znovu zbudovali město i chrám; ale moci a panství se jim už více nedostalo. Naopak sami zůstali v poddanství světových říší, jak během století po sobě následovaly, až konečně v poslední z těchto, římské, byli po celé zemi rozptýleni. Tento stav věcí, že totiž trůn Boží od země vzdá-

len a Bůh nyní jen prostřednictvím Svého předzřízení řídí zde běh událostí, potrvá tak dlouho, dokud se pravý Syn Davidův neokáže a nevezme otěže vlády do rukou Svých, aby tu v spravedlnosti panoval nad celou zemí. Až do té doby zůstane panství v rukou národů; proto je v slově Božím tento čas jmenován „časové pohanů“. (Luk. 21,24.)

Pokusme se nyní vyhledat, co nám Písmo svaté praví ohledně události, jež v tomto „*času pohanů*“ se měli státí nebo ještě státí mají. Nejpodrobnější a zajisté i nejvíce světla o tomto předmětu podávající proroctví nacházíme u proroka Daniele. V obraze velikém, jež Bůh ukázal ve snách králi Nabuchodonozorovi (kap. 2.), ukazuje se nám především celá historie „*časů pohanů*“ obrazně. Dle výkladu Danielova měla čtyři království jedno po druhém na světě následovat: říše babylonská, medo-perská, řecká a konečně římská říše. Tři první říše jsou od Ducha svatého krátce, případným způsobem označeny; čtvrtá pak říše, za jejíž panování byl Messiaš narozen (Luk. 2,1.), je nám podrobně popsána. Jest to nejdůležitější a současně i ta říše, jež bude ve spojení s událostmi na konci dnů. Obraz Nabuchodonozorův je za čtvrtého, římského panování soudem stižen. Kámen, kterýž nebýval v rukou (t. j. bez lidského přičinění nebo spolupůsobení), udeřil obraz ten v nohy jeho železné a hliněné a potřel je spolu s celým obrazem. Tento kámen jest Kristus nebo spíše království, jež Bůh v Ném a skrze Něho zřídí. (Při tom jest pozoruhodné, že kámen ten teprve **po** potření obrazu učiněn jest horou velikou a naplnil všecku zemi.) Verš 44. této kapitoly sděluje nám bližší o tomto království: „*Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to na žádného jiného nespadne, ale ono potře a konec učiní všechněm těm královstvím, samo pak státi bude na věky.*“ To jest, jak již připomenuto, království Kristovo. Při druhém příchodu Pana Ježíše, nebo jak to Písmo jmenuje, při Jeho „*zjevení v moci a slávě*“, bude říše římská, v níž předcházející říše zaniknou, pro vždycky zničena. Z toho vysvítá, že když říše římská v přítomné době jako říše více nestává, že před příchodem Páně musí býti zase obnovena. Souhlasí-li tento uzávěrek s ostatními poučeními slova Božího, uvidíme z dalšího.

V 7. kapitole proroka Daniele nalézáme zmíněná čtyři království znovu zobrazená čtyřmi zvířaty. Říše babylonská jest znázorněna lvem, medo-perská medvědem, řecká pardálem, kdežto říše římská jest líčena jako šelma „*strašlivá a hrozná a velmi silná, mající zuby železné veliké, kteráž*

zžírala a potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala; a ta byla rozdílná ode všech šelem kteréž byly před ní, a měla rohů deset.“ Souhlasnost těchto slov s popsáním čtvrtého království u Daniele 2, jest nápadná; jen že zde **jest** něco připojeno, co v 2. kapitole nemáme. Má sice šelma, přiměřeně desíti prstům, deset rohů, ale o rozích těchto jest řečeno: *„Pilně jsem šetřil těch rohů, a hle, roh poslední malý vyrůstal mezi nimi, a tři z těch rohů prvních vyvráceni jsou před ním; a aj, oči podobné očím lidským v rohu tom a ústa mluvící pyšně.*“ Výklad k tomu podává verš 24.: *„Rohů pak deset znamená, že z království tohoto deset králů povstane, a poslední povstane po nich, kterýž bude rozdílný od prvních, a poníží tři králů.“* Z toho vysvítá, že římská říše na konec povstane zase před tím v nikdy nebývalém útvaru: bude pozůstávat z desíti králů nebo království ve spolek spojených; konečně povstane mezi nimi jedenáctý, tak zvaný „roh malý“, poníží tři z desíti a sebe učiní vůdcem a vládcem šelmy. Říše římská ve všech předešlých stoletích pozůstávala vždycky jen jako celek; nikdy nebyla rozdělena na deset království, která, jak v Zj. 17,12. čteme, jedné hodiny spolu s šelmou moc přijmou. Někteří učenci s velikou pílí a mnohým důvtipem se pokoušeli, aby zbytky z této ohromné říše, která se za přívalu barbarů v 5. století rozpadla, spočetli na číslo deset, a tak dokázali, že proroctví se již v oné době naplnilo; leč zapomněli při tom, že utvoření oněch střepein právě znamená rozpadnutí se římské říše a že nadále nebylo žádné řeči více o nějakém sjednoceném vedení nebo řízení. Říše římská přestala právě v uvedené době pozůstávat; ale ona zase se objeví na jevišti světa ve formě nové. Ona „**byla**“ kdys, „**není**“ nyní, a „**mát vystoupiti z propasti**“, t. j. má býti zase mocí ďábelskou obnovena. (Por. Zj. 17,8.)

O malém tom rohu jest dále řečeno: *„Slova proti Nejvyššímu mluvití bude, a svaté výsosti potře; nadto pomýšleti bude, aby proměnil časy i práva, když vydání budou v ruku jeho, až do času a časů, i do částky časů.“* Zmínili jsme se již o tom a ještě jednou se k tomu později vrátíme, že tento roh malý znázorňuje hlavu římské říše v jejím posledním útvaru a to ve spojení s Antikristem. Následkem rouhání a hrozných činů malého rohu přijde soud na šelmu. Jako byl obraz Nabuchodonozorův potřen (roztřískán), tak jest čtvrtá šelma zabita a její tělo vyhlazeno a ohněm spáleno. (V. 11.) Pak čteme dále: *„Viděl jsem u vidění nočním, a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu člověka přicházel; potom až k Starému dnů přišel, a před něj*

postaven byl. I dáno jest jemu panství a sláva i bohatství, aby všickni lidé, národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství jest panství věčné, kteréž nepomijí a království jeho, kteréž se neruší.“ (V. 13.14.) Na místo čtvrtého království nastupuje tedy (jako u Daniele 2) království Kristovo; panství jest Jemu, Synu člověka, předáno a Jeho království nebude už nikdy zrušeno. I z toho vysvítá, že říše římská musí býti zase znovuzřízena; neboť jak jen by mohla býti od Syna člověka souzena a zničena, kdyby jí zde více nebylo a kdyby se znovu neobjevila?

Povšimneme-li si nyní knihy Zjevení, nalezneme tu v kapitolách 13. a 17. bližší popsání čtvrtého království u Daniele, t. j. tedy říše římské v jejím novém útvaru.

(Pokračování příště.)

Odpověď na otázku: Máme nové apoštoly?

Z Efez. 4,12. chtějí odvozovati (jak to činí apoštolští staří i noví), že musíme míti opět dvanáct nových a stálých apoštolů, je veskrz **nesprávné**. Pán dal Svých dvanácte apoštolů, jakožto **základ** církve pro **všechny** časy. Nový Jeruzalém má dvanáct bran a dvanáct základů se jmény dvanácte apoštolů. (Zjev. 21.) — Pán Ježíš nám také nikde pro tyto poslední doby nových apoštolů **nezaslibil**, a když apoštol Pavel mluví o mužích, kteří měli přijíti po jeho odchodu, tu nepřislubuje on také žádných nových apoštolů, nýbrž varuje velice vážně před „**vlky hltavými**“. A proto on neodkazuje věřících na nové apoštoly, nýbrž „**Bohu a slovu jeho milosti**“. (Skut. 20,32.; porovnej také ještě epišt. Judy 20.—25. a Zjev. 2,2.!)

V ep. k Efez. 4,11. se ovšem apoštolé a proroci uvádí, kterých Pán dal, jakožto potřebných „*pro spořádání svatých*“, ale těchto máme v „**základech**“ církve, jak čteme v ep. k Efez. 2,20.: „**Vzdělaní na základ apoštolský a prorocký...**“ A právě tak jako každý dům ne dva, nýbrž jen jeden základ míti může a má, tak také i církev Boží má jen **jeden** základ. V ní jest ten **jeden** „*gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus*“ a vedle Něho stojí „*apoštolé*“ a „*proroci*“, kterýchžto písmá máme. Proto stojí o nich psáno: „**Vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.**“ S Efez. 4,11. je tedy ve spojení Efez. 2,20.—22. a obě místa se nejen doplňují, nýbrž také i vysvětlují.

Již toto, nehledě k ostatním hrozným bludům oněch sekt, by mělo jednomu každému věřícímu úplně dostačiti k odvrácení se od jednoho každého, kdo učení takového přináší. (Pohled 1. Jan. 4,1.—6.; 2. Jan. 7.—11.)

Doporučující list.

(Řím. 16.)

(Schvalující list 2. Kor. 3,1)

V této kapitole je nám Bohem daný příklad doporučujícího listu a je velmi poučné, když se uvažuje. Každému věřícímu křesťanu by mělo mnoho na tom záležeti, aby mohl býti doporučen. To může jen tehdy býti, pakliže Pána od srdce miluje a Jej svatým a bohabojným životem ctí. Jak krásné a požehnané je pro křesťana mladého i starého, pakliže je hotov stranou běhu tohoto světa státi — tedy jsa oddělen ode všeho zla, od světských radovánek a od toho, co lidé vysoko cení — a nachází-li svoji radost v tom, choditi se svatými ve světle Božím a jim i Pánu celým srdcem sloužiti.

O sestře Fében (verš 1.) mohlo býti řečeno, že byla služebnice církve Cenchrenské. Ona mnohým svatým ochotně posluhovala a Pavlovi také. To bylo krásné doporučení. Jsme všichni ochotni býti služebníky a služebnicemi církve Boží aneb hledáme čestné postavení a pohodlí v životě? Kdo svatým slouží, Pánu slouží. Jaká čest býti Jeho služebníkem!

Osmadvacet věřících se nám v této kapitole předvádí, jichž život stál v souhlasu s obsahem epištoly. Oni byli svědkové pravdy a důstojní, aby byli ve stálém spojení s pravdou této epištoly pozdravováni, a sice od apoštola vedeného Duchem svatým. Mohl by Pavel i naše jména vedle těchto zaznamenati? Co by mohl o nás sdělit? Vážná otázka!

Mezi uvedenými jednotlivými osobami jevil se rozdíl jak to i u hrdinů Davidových bylo, o nichž se nám v 2. Sam. 23. sděluje. Zde se nejdříve uvádí tři největší hrdinové, po nich přichází druzí tři a posléze ostatní hrdinové.

V Řím. 16 zaujímají Priscilla a Akvila první místo. Všechny církve pohan-ské byly jim dík dlužní. V jejich domě shromažďovali se svatí. Jaký domov, když takoví věrní svědkové tam stáli, kteří svých vlastních hrdel nasadili

pro život Pavla. Dále slyšíme o milých, kteříž pracovali „*velmi*“ a „*mnoho*“ v Pánu. Na věky jsou jejich jména ve Slově Božím zaznamenána a Pán jim jednou bohatě odplatí, co Jemu učinili. Drazí bratří a sestry, čas je krátký. Ještě můžeme zde na zemi Pána milovati a ctíti a Jemu sloužiti. Kéž bychom vždy byli toho pamětlivi, jak nás vroucně Pán miluje a v jakém utrpení nám sloužil! To vzbudí u nás pravé pohnutky k sloužení Jemu.

Co bylo od počátku.

Pravda Boží se nikdy nemění. Člověk může chybiti, pokud se týče svědectví, k němuž je povolán, avšak pravda zůstane nezměněna. V nejtěžších dobách může víra vždy spočívat v tom, co bylo od počátku. Čeho nám je potřebí, to jest prostné oko, které se zabývá se slávou Boží a nedílné srdce naplněné přáním, práva Kristova zachovávat. Potřebujeme pevné spojení se slovem Božím a úplnou odvislost od Ducha svatého. Kéž by byl Kristus a Jeho sláva hlavním předmětem naší náklonnosti a jediným cílem našeho života!

Lidé mluví o různých církvích. Slovo Boží mluví jen o jedné církvi — církvi Boží. V lidských církvích je mnoho členů bez života; v „*církvi Páně, kteráž jest tělo Jeho*“ (Efez. 1,22.23.), jsou jen věřící, kteří mají život z Boha a jsou jedno s Kristem, oslavenou hlavou v nebesích.

Počátek církve byly letnice. Ačkoli svatí Starého zákona byli v pravdě znovuzrozeni, nebyli však spojeni s oslaveným Kristem, jenž sedí na pravici Boží. On, ten nebeský člověk, je hlava církve a tato je Jeho tělem na zemi „*a plnost všecko ve všech naplňujícího*.“ (Efez. 1,19.—23.) Všichni v pravdě věřící tvoří církev nikoli však duchovně mrtví vyznavači, kteří skutečně nejsou Kristovi. Ačkoli mnoho pravých křesťanů je nyní od sebe odděleno a rozptýleno v různých od lidí zřízených náboženských systémech, jsou přes to v očích Božích jedno s Kristem a budou brzy zjeveni v slávě v dokonalé jednotě, jež je ovoce Jeho díla na kříži. (Jan 17,22.) Tato jednota svatých měla býti prakticky na zemi představena, pokud se týče jejího svědectví před světem. Církev je v úplném rozkladu. Obyčejem Božím není nikdy zlepšovati to, co člověk zkazil; nicméně však ukazuje nám slovo Boží jasně stezku pro víru věrných v těchto těžkých a nebezpečných dobách. Kristus zaslíbil svoji přítomnost tam, **kde dva neb tři ve jménu Jeho shromáždění**

jsou, (Mat. 18,20.) Tito mají vždy výsadu zvěstovati Jeho smrt, „*dokudž nepřijde*“. (1. Kor. 11,26.) Jest tudíž povinností těch, kteří takto se shromažďují, aby přijmuli všechny ty, kteří jsou zdraví u víře, svatí v životě a oddělení od jakéhokoli spojení se zlem. Oni nepotřebují žádné lidské autority ani úředně ustanoveného člověka, který by měl nad nimi dozor, neboť **Kristus** je uprostřed nich. V té míře, v jaké Duch Boží má svobodu k působení uprostřed nich, aniž by byl zarmoucen jednotlivými věřícími, neb uhašován, když jsou shromáždění ve jménu Páně, konají bohoslužby a trvají na společných modlitbách a tak se vzdělávají a potěšují.

Písmo sv. neuznává žádné jiné spojení než to, které Bůh utvořil, když totiž údy těla Kristova s jejich hlavou spojil skrze jednoho Ducha. Kdyby se nepřipustili k bohoslužbě ti, kteří jsou jako křesťané známi a oddělení od toho, co Krista zneuctívá a Slovu Jeho odporuje, to by znamenalo, že se staví na půdě sektářské.

Bylo by to marné, kdybychom se chtěli namáhati, přivésti církve do jejího původního stavu o letnicích. Takový úmysl by dokazoval, že nemáme žádné známosti o jejím rozkladu. Naproti tomu to bude vždy výsadou víry až do příchodu Páně, přes veškerou slabost svatých, zachovávat Slovo Jeho ve vši pokoře a tichosti a Jeho jméno nezapřít. (Zjev. 3,8.)

Ať již je rozklad církve jakýkoliv — přec jen máme tu výsadu, u stolu Páně smrt Jeho zvěstovati, dokudž nepřijde a máme vždy zodpovědnost na Něho se rozpomínati a Jeho slova poslušni býti.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník IV.

Říjen 1930

Číslo 5.

Obnovení říše římské.

(Dokončení.)

„I stál jsem na písku mořském. I viděl jsem šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání. Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její jako nedvědí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, i moc velikou. A viděl jsem, ano jedna z hlav jejích, jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivše se všechna země, šla za tou šelmou. A klaněli se tomu draku, kterýž dal moc šelmě; klaněli se i šelmě, řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní? I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřiceti a dva měsíce. Protož otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se jménu jeho rouhala, i stánku jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi. Dáno jí i bojovati s svatými a přemáhati je; a dána jí moc nad všelikým pokolením, nad jazykem i nad národem. Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v knize života Beránka, toho zabitého od počátku světa.“ (13,1.—8.)

„Šelma, kteroužs viděl, byla, a není, a máť vystoupiti z propasti, a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, ti, kterýchž jména nejsou napsána v knize života od ustanovení světa, vidouce šelmu, kteráž byla, a není, a však jest. Tentoť pak jest smysl, a máť moudrost: Sedm hlav jest sedm hor, na kterýchž ta žena sedí. A králů sedm jest. Pět jich padlo, jeden jest, jiný ještě nepřišel; a když přijde, na malou chvíli musí trvati. A šelma, kteráž byla, a není, onať jest osmý, a z těch sedmi jest, i na zahynutí jde. Deset pak rohů, kteréžs viděl, jestiť deset králů, kteříž ještě království ne-

přijali, ale přijmout moc jako králové jedné hodiny spolu s šelmou. Tiť jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dají. Tiť bojovati budou s Beránkem, a Beránek svítězí nad nimi, neboť Pán pánů jest a Král králů, i ti, kteříž jsou s ním, povolání a vyvolení a věrní.“ (17,8.—14.)

Podrobnější úvaha jednotlivostí tohoto proroctví jasně dokáže, že jest zde řeč o čtvrté šelmě u Daniele; jinými slovy, o říši římské, leč ne tak jak kdysi pozůstávala, nýbrž jak ve dnech posledních, krátce před příchodem Syna člověka pozůstávat bude.

1. Jako čtyři šelmy u Daniele, tak i u Jana vystupuje šelma z **moře**. Moře se svými zdutými vlnami jest v proroctvích známým znázorněním národů, nalézajících se v neuspořádaném, revolucionářském stavu, o masách lidu, které, podobně neklidným vlnám velikých hlubin, jsou v mohutném pohybu; kdežto **země**, z níž **druhá** šelma v Zj. 13,11. vystupuje, jest obrazem národů, kteří po bouřích revoluce dosáhli klidu. V kap. 17,15. jest řečeno: „**Vody, kteréžs viděl, kdež nevěstka sedí, jsouť lidé, a zástupové, a národové, a jazykové.**“ (Por. též Iz. 17,12.13. a 57,20.) Utvořivši se říše vznikne tedy z mas národů, nalézajících se v stavu bezvlády (nemající žádné vlády); za své zřízení bude míti co děkovat revolucionářskému duchu národů.

2. Šelma u Jana spojuje v sobě tři první šelmy u Daniele. Je podobna pardovi, nohy její jako nedvědí, a ústa její jako ústa lvová, (Že jsou tyto šelmy jmenovány v opačném pořadí jako u Daniele, má svůj důvod asi v tom, že Daniel viděl ono pořadí v budoucnosti, kdežto Jan je spatřoval v minulosti. Daniel žil pod vládou babylonskou, viděl tedy, hledě v před, po říši babylonské médskou, pak řeckou a konečně římskou říši; Jan oproti tomu, který žil za vlády Římanů, viděl, zpět hledě, nejprve řeckou, pak médskou a na konec babylonskou říši.) Z toho vysvítá, že římská říše při svém znovuzřízení v sobě soustředí různé charakteristické vlastnosti tří předešlých království: rychlost, dravost a ohromnou sílu. S tím souhlasí i to, že kámen, kterýž v rukou nebýval a udeřil obraz ten v nohy jeho železné a hliněné, potřel, ne jenom železo a hlinu, ale i měď, stříbro i zlato. (Dan. 2,34.35.; 7,11.12.) S královstvím římským bude zničen **celý** obraz Nabuchodonozorův.

3. Šelma u Jana nese, jako šelma u Daniele, v své poslední podobě ďábelský charakter. „*I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, i moc velikou.*“ Kdo jest ten drak, vysvítá z předcházející kapitoly. Jest to had starý, „*kterýž slove*

dábel a satanáš, svodící všecken okršlek světa.“ (12,9.) On svržen bude na zem spolu s anděli svými, při čemž svatí v nebi volají: „Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři; nebo dábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.“ (12,12.) S nebe, svého dosavadního přibýtku (por. Ef. 6,12.), svržen na zem, propůjčící dábel říši římské svoji moc a sílu. Jeho bezprostředním vlivem povstane ve svém posledním útvaru. On jest to také, který dá šelmě ústa, aby mluvila veliké věci a rouhání. U Daniele čteme, že roh ten malý měl ústa mluvící pyšně (věci veliké) a že svatých pronásledovati bude a časy i práva změnit. Nuže, skoro tytéž věci jsou nám v 2. Tes. 2, a Zj. 13,11.—18. jmenovány o Antikristu. V poslednějším jest i to, že dáno bude Antikristu, činiti divy veliké před obličejem šelmy, při čemž vyzve lidi, aby udělali obraz té šelmě, kterému dá i ducha (dech) a řeč a „to způsobila, kteřížkoli neklaněli by se obrazu té šelmy, aby byli zmordováni“. Můžeme proto Antikrista nazvati ústy malého rohu; nebo jinými slovy: hlava říše římské ve spojení s Antikristem bude od dábla použita, k mluvení drzé rouhání proti Bohu, a aby přivedeni byli všickni národové k dokonalému odpadnutí od Boha a oddaly se bezbožnosti a modloslužbě.

A jak dlouho potrvá tento stav? Daniel praví: „do času a časů i do částky časů“, t. j. tři a půl roku. Jan praví: „čtyřidceti a dva měsíce“, tedy zase tři a půl roku. Říše římská potrvá tedy v tom charakteru, v němž se nám zde předvádí, totiž ve spojení s Antikristem, tři a půl roku, aby byla pak příchodem Pána Ježíše zničena. V této době bude pronásledovati svatých a bude mítí moc nad všemi národy, pokoleními i jazyky. „Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v knize života Beránka, toho zabitého od počátku světa.“ (Zj. 13,8.)

4. „Šelma, kteroužs viděl, byla a není, a máť vystoupiti z propasti, a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, ti, kterýchž jména nejsou napsána v knize života od ustanovení světa, vidouce šelmu, kteráž byla, a není a však jest.“ (17,8.) To chce říci: v době konce, v níž my už dnes žijeme, bude moci býti řečeno o říši římské: **byla**, t. j. v jisté době pozůstávala; **není**, t. j. přestala pozůstávat, a **bude zase** pozůstávat. Říše římská pozůstávala ještě několik století po smrti Kristově. Pak se rozpadla a zmizela s jeviště. Dnes více neexistuje. Ale objeví se zase a sice **vystoupí** pak z **propasti** a přijme moc svou od draka. Smysl proroctví jest tak jednoduchý a jasný, že nedorozumění jest úplně vyloučeno. Chtěl-li by kdo popírat zno-

vuzřízení říše římské, tedy by musel učinit slovu Božímu přímo násilí. Toto znovuzřízení jest určité a výslovně předpověděno a udělá na svět tak mocný dojem, že všickni lidé se tomu budou diviti a budou volati: „*Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní?*“ (Viz 13,3.4.; 17,8.)

5. „*Šelma má sedm hlav a deset rohů. Tentoť pak jest smysl a máť moudrost*“, praví Duch; „*sedm hlav jest sedm hor, na kterýchž ta žena sedí.*“ Že jest tím míněn Řím, který je postaven na sedmi pahorcích, nebude as nikdo upírat. Než sedm hlav šelmy mají ještě svůj další význam: „*A králů sedm jest. Pět jich padlo, jeden jest, jiný ještě nepřišel; a když přijde, na malou chvíli musí trvati.*“ Těmito „krály“ zde nevyrozumíváme jisté osoby, nýbrž spíše způsob panování (státní útvary), jakých říše římská jeden po druhém prodělala: 1. králové, 2. konsulové, 3. Desítipány, 4. tribuny lidu, 5. diktátoři, 6. císařové. Když byl Janovi dán onen výklad, náleželo pět takovýchto státních útvarů už jen minulosti, kdežto šestý, císařský, ještě trval. Sedmý byl a dnes ještě tu není, ale až přijde, tedy musí potrvát jen na kratičký čas. Mám za pravděpodobné, že až bude římská říše zase obnovena, že nejdříve tato sedmá státní forma kratičký čas potrvá a pak učiní místo hlavě osmé. „*A šelma, kteráž byla a není, onať jest osmý, a z těch sedmi jest i na zahynutí jde.*“ Až sedmý vládní útvar po kratičkém trvání zmizí, přijde osmý a tento musí býti „*z těch sedmi*“; t. j. jedna z dřívějších již forem vládních bude obnovena, leč s tím rozdílem, že teď vystoupí **z propasti**. Tato osmá hlava tak cele a úplně na sebe strhne vládu nad znovuzřízenou říší, že tato bude v ní jaksí zosobněná a šelma a hlava stávají se tu stejně významnými: „*A šelma, kteráž byla a není, onať jest osmý.*“ U Daniele viděli jsme uprostřed desíti rohů šelmy vystupovat jeden roh malý, který pokořil tři z desíti králů a tím strhl na sebe nadvládu. My tu as nikterak nepochybíme, budeme-li tento malý roh a zde popsanou **osmou** hlavu považovati za jedno a totéž.

Ohledně desíti rohů šelmy jest řečeno: „*Deset pak rohů, kteréžs viděl, jestiť deset králů, kteříž ještě království nepřijali, ale přijmouť moc jako králové jedné hodiny spolu s šelmou.*“ (Zj. 17,12.) Každému pozornému čtenáři musí býti hned nápadná přesná totožnost tohoto výkladu anděla s proroctvím Danielovým. Už při výkladu snu Nabuchodonozorově jest na to poukázáno (Dan. 2,44.) a při vylíčení čtvrté šelmy v kap. 7, výslovně řečeno, že poslední forma (útvar), v níž se čtvrté království ukáže, bude desíthlavé království. Právě tak jest tomu i zde. Znovuzřízená říše římská

bude nejdříve pozůstávat z desíti králů nebo království, kteří přijmou moc **jedné** hodiny s šelmou, A o těchto králích jest řečeno: „*Tiť jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dadí.*“ To znamená jinými slovy: ti se vespolek spojí a tímto spojením a svým poddáním se šelmě učiní tuto velikou. — Než k čemu bude sloužit toto soustředění mocí? Aby vedli boj s Beránkem. „*Tiť bojovati budou s Beránkem, a Beránek svítězí nad nimi, neboť Pán pánů jest a Král králů, i ti, kteříž jsou s ním, povolání a vyvolení a věrní.*“

Dle všeho, zdá se mi, že není žádné pochybnosti o tom, že dřívější říše římská bude zase na konec dnů obnovena. Než z kterých zemí bude pak pozůstávat? Tato otázka nedá se as s určitostí zodpovědět. Když stará říše římská stála ve svém největším rozkvětu, obsahovala skorem celý tenkrátě známý svět. Panství Římanů vztahovalo se na následující země, které my dnes jmenujeme dle jejich jmen: Itálie, Řecko, evropské a asijské Turecko, Persie, Rakousko až po Dunaj, Švýcarsko, Francie, Španělsko, Portugalsko, Porýnsko, Belgie, Anglie vyjma Skotsko a Irsko, Palestýna, Egypt a celé severní pobřeží Afriky. Bude obnovená říše římská zase tato místa ovládat? Možná; každopádně ale bude nad většinou z nich panovat.

Nemusíme se proto nic divit, praví-li prorok, že šelma vystupuje z moře, t. j. z neklidných vln velikých mas národů. Bude se tedy muset ještě mnoho stát, nežli se mapa Evropy tak změní, jak jí bude potřebí k představení říše římské.⁹ Taková změna nepůjde as bez mocných převratů a hrozných bojů. Knížata budou s trúnů svých svržena; některé říše a království docela zaniknou, kdežto jiné nové povstanou. Není tudíž divu, povstane-li uprostřed všeobecného zmatku muž, který od ďábla samého vyzbrojen a veden, uchopí se rukou železnou otěží vlády a z této směsice utvoří zase starou říši římskou.¹⁰ A jest právě tak pochopitelné, že celá země se tomu bude divit a klanět se ďáblu, který dá šelmě moc. Jako Francouzové byli po revoluci v r. 1795 ochotni poddati se železné vládě Napoleona I., tak se podrobí národové říše římské tomu, který má dosti síly a odvahy, aby porazil všechno, co by se mu do cesty postavilo a zavedl zase pořádek, pakliže vůbec o pořádku řeč býti může. Tato poslední hlava říše římské, jak již

⁹ Úvaha tato je psána ku konci 19. století a dnes vidíme tak mnohé, co tomu odpovídá. Mapa Evropy se značně změnila a její nynější útvar je již přizpůsoben k zřízení říše římské.

¹⁰ Podobně jedná již dnes Mussolini.

podotknuto, poníží tři z desíti králů a po svém spojení s Antikristem, který pak bude králem židovským, uplatní svůj ďábelský vliv po celé říši. V tomto posledním antikristickém stavu potrvá říše tři a půl roku, aby byla pak příchodem Pána Ježíše s Jeho nebeskými zástupy zničena.

Z dopisu.

V Pánu milý bratře!

Svého času jsem Ti přislíbil krátké vysvětlení Tebou v dopise uvedených míst o dokonalosti a tak hodlám zde s pomocí Páně to učiniti.

Nejprve přicházíme k tomu místu v ep. ku Kol 1,28.: „...a učíce **všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši.**“ Toto místo stojí v bezprostředním spojení s předcházejícím, jde z něho také jasně na jevo, že má všeobecný význam. Pavel sděluje o tajemství, kteréhožto on služebníkem byl, jaké je to tajemství? Ó, toto tajemství až do oné doby zjeveno nebylo, jakmile však Kristus, hlava těla — církve — oslaven byl, tu bylo toto tajemství zjeveno. Až do té doby bylo jen známo, že Kristus měl přijíti k **Židům** a u nich se Svou slávou se nacházeti, kde pohanští národové nanejvýš jakožto (podmanění) **závislí** od tohoto zemského lidu Božího podílu míti měli. Dle toho, co však Bůh o **církvi** apoštolu zjevil, bydlí Kristus neviditelně uprostřed národů, ano **v nich**. To bylo něco až dosud úplně neznámého. Kristus, bydlící v srdcích lidských, a sice takových lidí, kteří dříve zavrženi byli a mimo všech zaslíbení se nacházeli, nyní však naplnění radostí a slávou **u vědomí svého spojení s Pánem** to je podivuhodné tajemství, které Bůh ku požehnání národů připravil. Tohoto Krista zvěstoval Pavel **napomínaje a uče všelikého člověka** dle plného zjevení moudrosti Boží, která v apoštolu působila, chtěc tak **každého** člověka v duchovní stav **přivésti**, který zjevenému tajemství Krista odpovídal. Ne, že by snad **všichni** uvěřili a podílu na tom měli, nýbrž poněvadž toto evangelium nemá žádných mezí. Pracuje apoštol takto, činil to v síle Krista, kterážto síla v něm mocně působila. Kdo pak uvěřil, ten byl následkem svého spojení s tímto oslaveným Kristem, co se **postavení** týče **dokonalým**. To se jasně představuje ve verši 12.—14. Tu máme jasná sdělení o tom, co podílem **jednoho každého** toho **je**, který

opravdově ku Pánu se obrátil, tu není **žádné výjimky**, to dosvědčuje i jasně v kap. 2,10., kde čteme: „A v Něm **jste doplněni**“, to je **postavení každého** věřícího **před Bohem**.

Kap. 4,12. pak stojí ve spojení s těmito sděleními v dřívějších kapitolách. Epafras toužil a prosil za to, aby jejich **praktický osobní vztah** odpovídal jejich **postavení v Kristu**. On prosil, aby stáli dokonalí a plní (dle původ.: dokonalí a úplně přesvědčení) ve vsí vůli Boží, to má být snažení jednoho každého věřícího. Tedy rozeznávej drahý bratře: 1.) co se postavení týče, tu jsme všickni v Kristu **dokonalí** a není ničehož více zapotřebí, poněvadž to je následek dokonalého díla Páně; 2.) co se však našeho praktického života týče, tu máme **denně zapotřebí se učit**, a jistě **opravdový a upřímný** věřící nikdy nebude tvrdit, že nyní i sám v sobě dokonalým je, on cítí, jak je denně pro něho zapotřebí napomenutí v kap. 3,12.: „*Protož mrtvěte oudy své zemské..., ale nyní složtež i vy všechno to...*“ Proč takováto poučení, když by možné bylo, že staré přirození (hřích v nás), by mohl dokonale polepšen být? To by si odporovalo — my však víme, že slovo Boží si neodporuje, nýbrž ono se navzájem doplňuje.

To, co nacházíme v ep. ku Fil. kap. 3. je něco podobného, jasně ale tam jde na jevo, že apoštol nemyslí na dokonalost **v sobě**, nýbrž co se **nového postavení v Kristu** týče, a proto již dříve máme sdělení, z kterých jde na jevo, že on nemyslí na této zemi v sobě dokonalosti dojít, ačkoliv by i tuto dokonalost rád měl, on však vidí, že ta sama jeho podílem bude, **jakmile bude u Pána** a proto to jeho běžení a úsilné chvátání (pohled verš 12.—14. kap. 3.). Ve verši 15. pak napomíná všech, kteří své **nové postavení v Kristu** poznali (ne snad **obdrželi před** druhými věřícími), aby to samé smýšlení zjevili, ale ne se snad nad druhé vyvyšovali, kteří to až dosud **nepoznali** (ač i oni, jak veliká i jejich nevědomost o tom byla, před Bohem v tomto novém postavení se **nacházeli**). Přívrženci různých nezdravých proudů tohoto napomenutí však žel, nešetří.

V epišt. k Židům je mnoho řeči o dokonalosti, ale tento můj dopis nedovolí blíže vše uvést a vysvětlit, hodlám to později v dopisech, jakožto pokračování, představit, a doufám, že to bude Tobě i Vám všem ku požehnání. Zde uvádím jen krátce hlavní myšlenku.

Věřící ze Židů přijali Krista a poznali v jisté míře dokonalost v Něm, následkem pronásledování však a protivenství byli v nebezpečí opět k záko-

nu a ceremoniím starozákonním se vrátiti; to znamenalo ale opustiti to, co pro vždy dokonalým činí. Zákon pak nic k dokonalosti nepřivedl, neboť dokonalost se nachází jen **v Kristu**, On je dokonalý a proto také i v této epišt. Bůh Kristem počíná a je to podivuhodné vysvětlování Ducha sv. v této epištole. Jak veliká myšlenka pro věřícího Žida, když o svém postavení pod zákonem přemýšlel a nyní o svém postavení ve spojení s Kristem. Pod zákonem nebylo **žádné možnosti** ku vkročení do svatyně, kdežto pod Kristem je jeden každý vyzván, poněvadž plná svoboda je mu dána ku **vjití do svatyně** a to je **dokonalost**. To samé je i ohledně oběti, víry a pokání z skutků, umývání, vzkládání rukou a vzkříšení z mrtvých, ten pád. Napomenutí tam daná jsou i pro nás veliké důležitosti. Máme se k dokonalosti nésti, všeobecně je tomu i u mnohých věřících jinak, vše vůkol nás tomu nasvědčuje. Vždy nové a nové věci se zavádí a zřizují — to není ale „se nésti k dokonalosti“; mnozí o tom mluví, ale na místo tu pravou cestu zvoliti, zřizují si sami cest libovolných, a ovšem pak na místě, aby dokonalost poznali, se od ní čím déle tím více oddalují. Měli býti dle času od svého uvěření již mistry, ne snad, že jejich stará povaha by byla polepšena (ta je nepolepšitelná), ale poznáním toho, co Kristem uvedeno bylo.

„*Dokonalý muž*“ dle Jakuba 3,2. je ten, kdo neklesá v slovu, že však on nemyslí na onu dokonalost (bezvadnost) zde v těle, o které tak mnozí nezdravě učí a mluví, jde zřejmě na jevo z předcházející věty, kde čteme: „*V mnohém zajisté klesáme všickni.*“ Jistě, že apoštol to neuvádí jakožto **omluvu** oněch poklesků a hříchů, nýbrž on sděluje jen **pravý stav věcí** a mluví **o zkušenostech** věřících. Kdo sebe **v sobě** samém dokonalým nazývá, ten se **klame**. Vůbec celá epišt. Jakuba je psána ku povzbuzení trpících, ku napomenutí lhostejných a **postavení věřícího v Kristu** se v ní **nepředstavuje**.

Ohledně Noe je také důležité, že Hospodin jej postavuje oproti jeho věku, o kterém Hospodin říci musel: „*Všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas...*“ Noe byl muž víry, ale že byl dokonalý, to nechce říci, že byl dokonalým sám v sobě — vždyť později i tento dokonalý Noe: „*A pije víno opil se a obnažil se uprostřed stanu svého.*“ Je důležité, abychom o Pánu přemýšleli a Jím se zaměstnávali a ne **námi** samými. Jedině v blízkosti a obecenství Páně jsme jistými, a proto v poznání své slabosti a bezmocnosti, drahý bratře, hleďme zůstávati v Něm, tu jsme pak ukryti.

Uvádím pak ještě jinou osobu, která nám také k velikému požehnání

býti může, a to je Job. O něm čteme, že on byl sprostný (dle původ. textu „**dokonalý**“, beztrestný neb bez vady), upřímný, boje se Boha a vystříhaje se zlého. (Job 1,1.8.) Jemu „*nebylo rovného na zemi*“ a vzdor tomu bylo zapotřebí, aby Bůh jej vzal do zvláštní školy a zbavil ho **sebedůvěry**, která v jeho srdci se nacházela — a jak mnoho práce měl Bůh s tímto dokonalým Jobem, než on tam přišel, že vyznal: „*Tolikoť jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí. Pročež mrzí mne to* (dle původ. textu: *pročež v ošklivosti mám sama sebe*), *a želím toho* (svého dřívějšího smýšlení) *v prachu a v popeli.*“ (Job 42,5.6.) Takové **sebepoznání** chce Pán i u nás způsobiti, to pak probudí **nedůvěru k sobě** samému, ale **důvěru ku Pánu a bdělost**.

Pak ještě jednu krátkou myšlenku; v 1. ep. ku Korint. vidíme, že oni **nebyli** v dobrém stavu a Duch sv. je musí vážně a ostře napomínati a vzdor tomu jak je nazývá Pán? Ó, div milosti Páně! „**Posvěceným** v Kristu Ježíši, **povolaným svatým**...“ (1. Kor. 1,2.) Jistě chce nám Pán i tím něco sdělit. (Přemýšlej o torm!)

Dopisy Tebou mi zaslané zašlu, jak Pán dá, později a také ještě odpovím. Piš mi prosím, také opět brzy!

O svátcích jsme zde měli konferenci a Pán nám bohatě žehnal, ve vůkolí je Pán tak mocen a působí Duchem sv., **který vylit byl** již před více jak osmnácti sty lety (pohled' Skut. ap. 2.), a ne, jak se tu a onde učí a píše o **splnění zaslíbení** vylití Ducha svatého. Joel 1,4. dojde svého **úplného** splnění, až my budeme u Pána a On opět počne se zaměstnávatí Svým zemským lidem (Izraelem).

Zrnka.

Všickni musí jedenkrátě před Bohem počtu vydati. Věřící, když budou ku Pánu vzati. Nevěřící dne soudného, po tisíciletém království. Věřící vy-
dají za sebe počet v slávě. Oni jsou již **nyní** Bohu známi. (2. Kor. 5,11.) Křesťan stojí již **nyní** v přítomnosti slávy. Je zapotřebí, aby světlo soudné stolice Krista působilo na naše svědomí; musíme však míti dokonalou důvěru k Bohu, jinak se nemohou náklonnosti a city našich srdcí vyvíjeti v líbezné svobodě.

Důvěra v Boha.

(Z něm. K. Kolman.)

Když přijals vírou Ježíše
do lodi svého žití
ó neboj se, když kolíše
vstříc bouřím, vlnobití!
Co na tom, hrom-li burácí,
lod' na vlnách se kymácí
a hrůza ducha rmoutí?
Ty upři zrak
nad bouř a mrak!
On nedá zahynouti.

A byť se kormidla tvůj Pán
hned nechápal — a váhá,
jen věř a budeš zachován,
když k Němu tvá je snaha.
Byť vůkol děsné ve chvíli
jen blesky, hromy zuřily,
tvá lod' je dobře skryta:
Je v ní tvůj Pán:
proč by ses bál?
Věř, zmlkne bouře lítá.

Buď věrný, bdělý, zmužilý
a nemdli prosba vroucí!
Dá pomoc pravé ve chvíli
tvůj Vůdce všemohoucí.
On pohrozí — a na rozkaz
hned zmlkne každý bouře hlas
a duha míru vzplane.
A přístav již
ti kyne blíž
i štěstí nepoznané.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník IV.

Prosinec 1930.

Číslo 6.

Soud nad křesťanstvem.

Izrael svojí poslušností a z toho vyplývajícími požehnáními mohl všem národům světa ukázati, jak *„šťastný jest ten lid, jehož Bohem jest Hospodin.“* Než vzdor vznešeným přednostem, jimiž byl tento lid vystrojen, odvrátil se od Hospodina a sloužil modlám. Jako nějaká nevěrná žena opustil svého právoplatného muže a přichytil se Bále. A právě tak se stalo i s církví Kristovou. Povolaná, aby v nepřítomnosti svého Pána svým svatým a bohubým životem, svou čistotou a jednotou ukázala světu, že ten ním zavržený Ježíš žije v nebi a toto též nebeské smýšlení i v církvi působí, opustila stezku oddělení se a stala se povolání svému nevěrnou. Tím, že se spojila se světem, pozbyla svého nebeského charakteru a stala se spojením, v němž věřící i nevěřící jdou ruku v ruce.

Dvě hlavní zásady pro obcování církve na zemi jsou tyto: 1. oddělení se od nevěřících a od všeho zlého a 2. spojení se se všechněmi, kteří Pána Ježíše v pravdě milují. Věřící jsou k tomu povoláni, aby se ostříhali bez poskvrny od světa, aby jako svatý chrám Boží nic nečistého do svého středu nepřijali a jakmile by se něco zlého mezi nimi ukázalo, ať si to je už mravní zlo nebo zlé učení (bludy), aby toho se vši rozhodností rozsuzovali a odstranili. Při tom však se mají vynasnažovati zachovávat jednotu ducha v svazku pokoje, tedy se nedělití snad pro pouhou různost mínění. Podle těchto obou hlavních zásad jednali věřící s počátku se vši rozhodností. Utěšené je popsání, jaké nám dáno o první církvi v Jeruzalémě. Oddělení od světa bylo tak rozhodným způsobem provedeno, že se nikdo jiný ani neodvážil k nim se připojit; na druhé pak straně byla jejich jednota vespo- lek tak hluboce pociťována a uskutečňována, že všichni byli **jedno** srdce a **jedna** duše. A tak tomu bylo ne jen v Jeruzalémě, ale i v mnoha jiných

shromážděních. Ohledně církve tessalonické čteme na př.: „*Díky činíme Bohu vždycky ze všech vás... Bez přestání pamatující na skutek víry vaší a na práci lásky a na trpělivost naděje Pána našeho Jezukrista.*“ (1. Tes. 1,2. 3.) Církvi pak efezské mohl Pavel psáti: „*Protož i já, slyšev o vaší víře v Pánu Ježíši a o lásce ke **všechněm** svatým, nepřestávám díky činiti z vás.*“ (Ef. 1,15.16.) A filipenským: „*Děkuji Bohu svému, když se koli na vás rozpomenu, vždycky při každé modlitbě své, s radostí za všechny za vás prosbu čině, z vašeho obcování evangelium, hned od prvního dne až dosavad.*“ (Fil. 1,3—5.) A konečně kolossenským: „*Díky činíme Bohu a Otcí Pána našeho Jezukrista, vždycky za vás modléce se, slyšavše o víře vaší v Kristu Ježíši a o lásce ke **všechněm** svatým.*“ (Kol. 1,3—4.)

Jak utěšeným způsobem odpovídala tedy církev na počátku svému nebeskému po volání! Než ach! vznešené zjevení její čistoty a jednoty nepotrvalo dlouho. Už v době apoštolské začalo zlé klíčiti, které se v pozdějších dnech tak hrozně rozvinulo a rozšířilo. Epištoly ke Korintským, Galatským a Židům dokazují dostatečně, jak brzo se podařilo ďáblu uvést mezi křesťany hrubé hříchy, bludná učení a rozštěpení. Ba, snad ve všech epištolách najdeme stopy o působení knížete temnosti. Jemu bylo radostí ničit krásné dílo Boží a až příliš dobře se mu to podařilo. I když důtklivá napomínání a ponaučení apoštolů, spojená s jejich mocným, vážným vystupováním tvořila oproti zjevnému propuknutí zla dlouho hráz, tu přec jejich epištoly obsahují dosti zmínek o tom, že po jejich smrti přijdou těžké doby. Také praví Pavel starším z Efezu: „*Nebo já to vím, že po mém odejití vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu. A z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě.*“ (Sk. 20,29.30.)

Tato prorocká slova se doslovně naplnila. Sotva že apoštolé zavřeli své oči, ukázalo se záhy, jak mnohé duše byly už svedeny falešnými učiteli a falešnými bratřími. Židovsky smýšlející učitelé zavedli všelijaké židovské zásady a obyčeje, a zase ti z pohanů smísili s pravdou evangelia své filosofické nauky. Následek toho byl nezměrný zmatek a nezřídka i prudké spory. Touha po cti a hodnosti, hledání vlivného postavení uprostřed křesťanských sborů, závist a žárlivost i mezi staršími (př. Kr. biskupy) a služebníky Páně — všechno to sloužilo k tomu, aby úpadek byl vždy tím smutnější. Příkázání Páně: „*Jeden jest Mistr váš, Kristus, vy pak všickni jste **bratři**,*“ bylo úplně zapomenuto. Pán byl sice po nějaký čas své ubohé církvi nápomo-

cen skrze krutá pronásledování od mocných tohoto světa. Když však tato pronásledování ustala a ve třetím století císař Konstantin dokonce s celým svým dvorem přijal křesťanství, tu se zkáza ohromně rozmohla. Ti dosud tak krutě pronásledovaní a nenávidění křesťané došli nyní vznešených státních úřadů a křesťanství se stalo náboženstvím státním. Touto skutečností byla úplná zkáza církve zpečetěna. Větší část dvořanů císařových přijala nové náboženství jen proto, že císař tak učinil. O nějakém opravdovém pokání a obracení se k Bohu nebyla žádná řeč; ba mnozí znali evangelium jen podle jména. A církve přijala tyto vyznavače bez živé víry ochotně do svého lůna; spojení se světem bylo tím dovršeno. Místo aby podle slov Páně shromažďovali dobré ryby do nádob a zlé zahazovali, byly oboje dohromady smíšeny. Světu se dostalo přístupu do církve Kristovy a tak se tato stala vzdor jasně vyslovenému úmyslu Páně a vzdor vážným výstrahám Jeho apoštolů, smutnou směsí spravedlností a bezbožností synů světla a synů tmy.

Povšimněme si tu, že toto všechno se stalo vinou církve. K tomu nebyla nikterak přinucená, nýbrž jednala dobrovolně. Opustila stezku poslušnosti a zapomněla slov apoštolských: „*Netáhněte jha s nevěřícími,*“ a zatížila tím celý řetěz smutných zjevů, které učinily církevní dějiny těmi nejtemnějšími všech dějin. Všecky ohavnosti středověku nalézají v oné neposlušnosti svůj vlastní původ. A až dodnes dále pozůstává tatáž směs světla a tmy. Nechtě si nahlédneme kamkoliv, ať do církve řecké, římské nebo evangelické, všude nalezneme svět smíšený s věřícími; rozdíl mezi církví a světem tak úplně vymizel, že už nikdo nedovede říci, kde jedno začíná a kde druhé přestává. Vlastně se nyní může mluvit ještě jen o náboženství světa, o bohoslužbě, která už jest jen domněnkou „křesťanské bohoslužby“.

Nemohlo také ani jinak býti, než že s nevěřícími vnikly do církve také všelijaká zlá učení, hrubé nepořádky a hříchy. Také když už se jednou stalo křesťanství státním náboženstvím, bylo mnohé upraveno a uspořádáno podle světských, politických pravidel. Tak zvané duchovní úřady s mnohými hodnostními stupni byly zavedeny. Aby se rozmáhajícím nepořádkům a nemravnosti čelilo, byly vydány zákony a ustanovení, na jejichž přestoupení nezřídka následoval tvrdý trest. Takovýmto způsobem dostalo se církvi poznenáhlu vzezření světského soudního dvora. Na druhé pak zase straně zavedli pokřtění pohané mnohé pohanské zvyky, které byly poznenáhlu zastřeny křesťanským pláštěm, byly po **křesťanštěny** a které

jsou ještě dnes v římské církvi k spatření. Z pohanských chrámů se staly křesťanské kostely a z pohanských slavností křesťanské svátky. Současné byly zavedeny opět židovské kněžské obřady v pozmeněném způsobu. Čisté učení evangelia se víc a více ztrácelo pod spoustou bludů a lidských ústních podání. Po svaté jednoduchosti prvotní církve nebylo takřka ani památky k spatření. I když na tomto temném pozadí zazáří tu a tam nějaká jasná hvězda — neboť Bůh se nenechal v žádné době bez svědectví; vždycky se našli praví věrní učedníci Pána Ježíše — tu přec jen církev jako taková zapadla do hluboké temnosti.

„Ale reformace přece tento smutný stav věcí zlepšila,“ tak se domnívají mnozí. Na to odpovím: v jistém ohledu ano. Reformátoři byli muži Boží a mocné nástroje v rukou Jeho. Luter na př. velikou pravdu ospravedlnění z víry bez skutků zákona postavil zase na světlo; a my nemůžeme býti Bohu dosti vděční, že On temnotu středověku tímto jasným světlem ozářil. Tisícové přišli k obrácení skrze zvěstování oné pravdy a odstranění mocného, celá staletí starého rumiště pověry a lidských bludů, bylo velikým požehnáním. Bohužel, že musíme ještě dodat, že ohledně **zásad**, jimž bylo od třetího století holdováno, ani v evangelickém křesťanství se ničeho nezměnilo. Mnozí se sice oddělili od církve římské, ale jen aby na podobných základech postavili církev novou. Není pochyby, že v této nové církvi bylo s počátku mnoho živých údů, ale opravdové rozdělení mezi věřícími a nevěřícími nebylo provedeno. Nejednalo se tu o otázku, je-li kdo obrácen nebo ne, nýbrž zdali přijal reformátorské učení. Bylo-li tomu tak, tedy byl s otevřenou náručí přijat. Pro děti, které se narodily, stačilo, jako dnes, křest a konfirmace, aby byly připuštěny k Večeři Páně. Živá víra v Pána Ježíše nebyla rozhodující podmínkou, nýbrž jako v římské církvi, přijetí učení a podřízení se ustanovení církve. Současně se protestanti obrátili k světským knížatům o ochranu a pomoc; a kdežto až dosud církev panovala nad státem, panuje od reformace stát nad církví. Samozřejmě, že při takovýchto zásadách muselo se za nedlouho dostavit totéž, co bylo dříve: nevěřící, kteří byli s počátku v menšině, dostali poznenáhlu nadvládu; a až mnohé obyčeje a způsoby římské církve byly z evangelické církve pro vždy vyloučeny, přece jen pravý stav věcí je tady sotva o mnoho lepší nežli tam. Míti jméno, že jest živ, kdežto Pán praví: „*ale jsi mrtvý*“ (Zj. 3,1.), jest stav opravdu nanejvýš smutný. Ach, nynější doba dokazuje k hluboké bolesti všech těch, kteří ještě mají oči, aby viděli, jak smutně to v evangelických

církvích vyhlíží. Pochybovačství, hrubé znásilňování slova Božího, upírání božství Kristova, ano otevřená nevěra se hrozným způsobem rozmáhají. V budovách, v nichž se „**křesťanská církev**“ shromažďuje, bez ostychu bývá bible prohlášena za sbírku pohádek a legend, Kristus Boží bývá snižován na hříšného člověka a kolena nebývají skláněna před Bohem nebe i země, který z ničeho stvořil svět, ale před Bohem novým: před člověkem a jeho rozumem. S neodvratnou mocí žene se všechno vstříc konci a to hroznému konci. Už to nebude dlouho trvat a ukáže se antikrist, člověk, skutečná osoba; ten se posadí v chrámě Božím, pravě, že on je bůh a celý svět se mu bude ochotně klaněti. (Por. 2. Tes. 2,4.; Zj. 13,11.—18.)

Je tudíž div, přijde-li bezohledný soud na toto křesťanstvo, které si dává jméno „nevěsta Kristova“? Jistě, že ne. Písmo sv. nás také o tom dostatečně poučuje. Někteří věřící pořád ještě se nemohou rozejít s domněnkou, že by se stav církve ještě jednou nezlepšil. Slovo Boží nám však praví opak toho. Hříchy, bludy, nevěra a odpadnutí budou se čím dále tím více rozmáhat a konečně vezmou na se takovou podobu, že vyznávající církev bude moci býti nazvána „nevěstkou velikou“. Už nyní je úpadek veliký, že ale jsou tu dosud v pravdě věřící, proto je plné zjevení zlého zdržováno. Až budou však jednou věřící vzati do nebe a tím i Duch sv. svět opustí, tedy Bůh sám pošle lidem ducha podvodů, a oni přijmou lež za pravdu, Boha a Jeho Krista se úplně zřeknou a budou holdovati antikristu. Pak bude křesťanská církev, mající se jako cnostná panna ostříhati pro Krista, podobná nevěstce.

V Novém zákoně je řeč o církvi trojím způsobem. Nejprve jest to **tělo Kristovo**: On jest hlavou, Jeho lid údy. (1. Kor. 12; Řím. 12,4.5.) Pak je jmenována **chrámem Božím**, jehož stavitelem jest Bůh sám a na nějž On kameny vzdělává. (Ef. 2,19—22; 1. Petr. 2,4.5.) Z obou těchto hledisek vzato, nemůže být žádné řeči o nějakém úpadku. Tělo Kristovo mohou tvořiti jen v pravdě znovuzrození a k chrámu Božímu mohou býti připojeny jen živé kameny. Než na církev jest též hleděno jako na chrám Boží, postavený pod zodpovědnost lidí. (1. Kor. 3,9—15; por. i 2. Tim. 2,19—21.) V tomto případě není to jen Bůh, který staví, ale i lidé, jichž si používá za své pomocníky; a tito mohou na základ stavěti dříví, seno, a strniště. Jest to církev v jejím zevnější útvary nebo představení zde na světě, veliký dům křesťanského vyznání. Z tohoto hlediska pozorováno, církev odpadla, spojila se se světem a zraje pro soud.

Dějiny neboli vývin tohoto odpadnutí nalézáme ve Zjevení v psaních sedmi sborům v Malé Asii. (Zj. 2,3.) Není pochyby, že psána jsou tato psaní nejprve sborům, jichž toho času stávalo a jejichž stav odpovídal obsahu psaní; leč právě tak nepochybné také je, že jako celé Zjevení, tak i ona mají prorocký význam a dávají nám krátký, ale vážný nástin historie křesťanské církve, od jejich prvních počátků až k jejímu konci.¹¹

Psaní církvi efezské vylichuje nám stav církve za života apoštolů a krátce po jejich smrti. Podle zevnějšíku bylo všechno ještě velice krásné, ale první láska byla opuštěna. Pak přichází v Smyrně pronásledování za římských císařů ke konci prvního a během druhého století. V Pergamu jest ohlášeno spojení církve se světem, které se také stalo v třetím století za Konstatina Velikého. Jako Balám se snažil spojit svaté s nesvatým, tak se i spojila svatá církev s nesvatým světem; nyní pak bydlí církev tam, kde jest stolice satanova. V Tyatiře jest odpadnutí ještě větší, tam neshledáváme jen spojení se světem, ale i zavedení modloslužby a osobování si světské moci ku panování, právě tak jako Jezábel, žena Achabova zavedla v Izraeli Bálovu modloslužbu a přivlastnila si královskou moc. (Por. 1. Král. 21,7.8.) Naplnění tohoto předpovědění nalezneme ve stavu vyznávající církve v temné době středověku. Tím jest projednána první část církevních dějin. S reformací nadešlo nové období, zatím co církev římská dále trvala a potrvá až do konce, takže ji zasáhne konečný soud, v tomto psaní označený slovy: „*Aj, já uvrhu ji v soužení převeliké... a syny její zmorduji smrtí,*“ kdežto tomu, kdož by až **do konce** zvítězil, jest zaslíbeno vladařství nad národy a **hvězda jitřní**.

Se psaním církvi sardinské, jak již podotknuto, začíná nový oddíl církevních dějin. Následkem reformace byly mnohé bludy římské církve odprísáhnuty, vzývání svatých a klanění se obrazům odstraněno a mnozí se obrá-

¹¹ Celé zjevení jest prorocké. To je jasně řečeno v kap. 1,3. Kdežto ve v. 19. je nám dán úvod knihy. „Napiš ty věci,“ je tu proroku řečeno,

1. „*kteréz jsi viděl,*“ ty najdeme v kap. 1;

2. „*kteréz jsou,*“ to je obsah 2. a 3. kapitoly, a

3. „*kteréz se mají díti potom*“: kap. 4 až na konec knihy. 3. oddíl neboli „*což se díti má potom*“ (por. 4,1.) začíná s představením věřících v nebeské slávě; nejsou tedy už na zemi. Pak následují soudy, které přijdou na svět, návrat Kristův, tisícileté království a konečně nové nebe a nová země. Z toho vysvítá, že to, „*což jest*“, nic jiného býti nemůže, než křesťanská církev a její dějiny po čas jejího trvání na zemi.

tili. Veliké duchovní hnutí povstalo téměř ve všech zemích Evropy a nová církev protestantská byla založena. Ale ach! Jí musí býti řečeno: „*Vím skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.*“ (Zj. 3,1.) Tento stav zevnějšího, pravověrného vyznání bez síly a bez života jest ještě dnes k nalezení. A což nyní? Změní se tento stav, polepší se, bude zase obnoven? Či je zase k očekávání zřízení nějaké nové církve? Nebo nastane nějaké nové hnutí, které církev obnoví v její staré prostotě a čistotě? Nic ze všeho toho! Proroctví nám praví, že v pravdě věřící, těch málo, kteříž neposkvrnili roucha svého, budou ostříháni příchodem Krista k jejich uvedení v slávu od hodiny pokušení, kteráž přijíti má na všechn svět, kdežto pozůstali křesťané podle jména budou z úst Kristových vyvrženi. To je obsah psaní církvi ve Filadelfii a církvi v Laodicei. Věřící, tato pravá církev a tělo Kristovo, budou vzati do nebe před hroznými soudy, které zasáhnou celý okršlek světa a o nichž ve Zjevení i na jiných místech se dovídáme. To co pozůstává, oba veliké tábory křesťanského vyznání propadnou částečně v Zj. 17, ohlášenému soudu, částečně pak jako předmět ošklivosti budou z úst Kristových vyvrženi.

V právě uvedené 17. kap. Zj. jest církev představená jako duchovní moc. Ta, jež se nevěstou Kristovou jmenuje, ale jí není, protože opustila svého právoplatného Pána a jiných bohů se přidržela, jest podobně jako Izrael ve Starém zákoně jmenována nevěstkou. Kdežto kdysi jako cnostná panna zjevovala na této zemi slávu a moudrost Boží, nyní má na čele svém jméno: „*Tajemství, Babylon veliký, mátě smilstva a ohavnosti země.*“ Kdežto kdysi, věrná svému povolání, mnoho trpěla a snášela pro jméno Pána Ježíše, musí zde býti označena jako „*opilá krví svatých a krví mučedníků Ježíšových*“. Hrozný opak! A nejen duchovní mocí se stala církev, ale i mocí světskou. Proto je v kap. 18. jmenována „*Babylon ten veliký*“, s níž kupci zemští kupčili. Ale zmizí s povrchu země právě tak jako duchovní, tak jako i světská moc.

Leč nesmíme očekávati, že by tento soud nastal už v nejbližší době. Místo, aby ztrátou světské moci papeže byla zeslabena, naopak Řím v posledních desíletích vždy více zesílil; ba spěje ještě vstříc době nejvyšší okázalosti a skoro neobmezené moci. V jedné dřívější úvaze jsme viděli, že šarlatově červená šelma se sedmi hlavami a desíti rohy představuje obnovenou říši římskou. Nuže, a na této šelmě sedí žena, jmenovaná nevěstkou velikou. Drží tedy šelmu na uzdě; jezdí na ní; má ji ve své moci. Jinými slo-

vy: církev v tomto posledním stavu odpadnutí a bezbožnosti bude vládkyní světa.

Než toto panství dlouho nepotrvá. Je ještě jiná moc, která na světě působí. Naproti duchovní a světské moci církve stojí revolucionářský duch národů. Když nevěstka nějaký čas seděla na šelmě a ji řídila, povstane proti ní „deset králů“; „*ti v nenávist vezmou nevěstku, a učiní jí opuštěnou a nahou, a tělo její jísti budou a jí pálení budou ohněm.*“ Tito králové budou nástroji v rukou Božích, aby provedli soud nad zvrhlým křesťanstvem, „*neboť dal Bůh v jejich srdce, aby činili vůli jeho.*“ Pán vyleje všechn svůj hněv na odpadlou církev.

Jen poslyšme, co On sám praví věřícím, jsoucím v oněch dnech ještě na zemi: „*Vyjděte z něho, lide můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho. Dejtež jemu, jakož i on dával vám a dejte jemu dvénásob podle skutků jeho; v koflík, kterýž naléval, nalité jemu dvénásob. Jakž se mnoho chlubil a zbujněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsemť vdovou, a pláče **neuzřím**. Protož **v jeden** den přijdou rány jeho, smrt a pláč i hlad a ohněm spálen bude; nebo silný jest Pán, kterýž jej odsoudí.*“ (Zjev. 18,4—8.)

Tak vezme křesťanská církev hrozný konec. Zmizí s povrchu země. Její kostely a chrámy budou zpustošeny, její sluhové pomordováni, její nádhera a sláva zničena. Jak vysoko se sama povýšila, tak hluboko bude zase svržena. Ničeho z ní nepozůstane. A zatím co králové zemští a kupci a marináři jí oplakávají a nad ní kvílí, volajíce: „*Běda, věda, město veliké, to město silné, že jedné hodiny zpusťlo a přišel odsudek tvůj.*“ Tu andělé jásají a přivolávají obyvatelům nebes: „*Raduj se nad ním nebe i svatí apoštolé i proroci! Nebo pomstíť vás Bůh nad ním.*“ (Zjev. 18,20.)

Jen kapku oleje.

Šicí stroj nejde již tak lehko a hravě jako s počátku. Jak to přijde? Jen kapku oleje a kolečka se opět tiše a bez hluku točí. Kapka oleje činí divy; nejen však u koleček strojů, nýbrž všude, kde lidé pospolu bydlí. Nyní nemyslíme ovšem na olej, který se opatří u kupce, nýbrž na olej lásky.

V Řím. 5,5. čteme: „***Láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha***

svatého, kterýž dán jest nám.“ Věřící může nyní lásku Boží požívat i a také jiné milovat; on má ducha milování podle 2. Tim. 1,7. Kéž by se tento duch milování vždy u nás projevoval! „*Známost nadýmá, ale láska vzdělává.*“ A: „*bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem měď zvučící aneb zvonec znějící.*“ (1. Kor. 8,1; 13,1.) — Olej lásky je ono tajemství šťastného života rodinného a spoluzití všedního dne.

Olej lásky utiší mysl i ducha, olej laskavosti okřídlí kroky, olej odpuštění hojí rány duše, olej mírného posuzování sílí důvěru, olej dobrých libých slov nechá zmizeti různé třenice. Blahoslavené srdce i dům, kde se oleje lásky používá a kde se potřebná kapka ve vhodném čase přilévá. Slovo lásky a uznání je pro duši zemdlené hospodyně balsám, slovo starostlivé lásky se strany ženy uhlazuje vrásky starosti na čele muže. Slovo díky z úst dítek nechává rodičům veškerou námahu a starosti zapomenouti a slovo lásky a dobrotivosti pomáhá dítkám přes hory. V mnohém domě neschází léčivý balsám na rány, spáleniny a jiné neduhy; ale schází balsám pro duši, olej lásky a proto vrzají a pískají kolečka. Tu je na čase, aby se šlo do přítomnosti Boží, abychom se před Ním kořili a Jej prosili o milost, aby srdce naše **naplněno** bylo Jeho duchem. Pod Jeho vedením budeme vždy to, co je Bohu libé činit i a kapku oleje lásky v pravý čas uplatňovati ku požehnání pro Jeho lid a dílo.

Láska všude pronikne
jako nebes rosa jemně,
sobství volní petlice pevné,
pomáhá, že srdce k srdci lne.
Láska bolest nejhlubší hojí!
Ó, kéž v srdci v domě
láska nikdy nevyhyne.

Redakční.

Někteří čtenáři naší přílohy nevědí si ještě rady s úvahami 1. kn. Mojž. a jsou v nesnázích ohledně zařazení těchto úvah. Proto opět upozorňujeme na to, že každý oddíl mající dole pod textem: „1. kn. Mojž.“ se vyjme a přiloží k sobě podle číselných označení, tedy (1), (2) atd. Číslo 4. nemělo označení: 1. kn. Mojž. (4) a proto si to tam každý na str. 33. ročník III. při-

piš. Již stránkování těchto úvah jasně zjevuje, že to není vlastní pokračování textu přílohy. Tato má označení stránek vždy dole v rozích, kdežto úvahy vždy dole uprostřed stránek. My doufáme, že nyní to bude každému jasné.

Novým odběratelům přílohy rádi až dosud vydané úvahy 1. kn. Mojž. zašleme, ale ztracené nahraditi nemůžeme a proto nechť si je každý pečlivě uschová, aby měl později úplnou knihu.

My věříme a víme to i ze zkušenosti, že každý kdo z „Posla“ a z přílohy požehnání měl, rád listy ty rozšiřuje a dále doporučuje. Jednomu každému, kdo nějakým způsobem nás až dosud podporoval, děkujeme srdečně a prosíme všech milých Páně tak i na dále činiti.

Příloha stojí nyní ročně 10.— Kč i s poštovným. „Posla pokoje“ rozšiřujeme zdarma, jsme však za každou podporu dítek Božích vděční. Pán ve Své bohaté milosti nám nejen umožnil vydávání těchto listů, nýbrž On se k této práci i přiznal a doprovázel ji Svým požehnáním.

Každou změnu adres prosíme nám ihned sdělit, tak se ušetří práce nám i poště.

K tomuto číslu přikládáme složenky.

„Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pastýře ovcí z mrtvých zase přivedl, Pána našeho Ježíše, učiniž vás dokonalé ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle své působě ve vás, což jest dobře libé před obličejem jeho skrze Jezuktistu, jemuž sláva na věky věků. Amen.“

„Milost Boží se všechněmi vámi.“ (Žid. 13,20,21,25.)

—▽—

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník V.

Leden 1931.

Číslo 1.

***„Ti, kteříž se slzami rozsívají,
s prozpěvováním žíti budou.“***

Žalm 126,5.

Bez setby není žádné sklizně; to prvé musí druhému bezpodmínečně předcházeti. Po námaze, která je se setbou spojena, následuje vždy radost sklizně, neboť máme zaslíbení, že *„setí a žeň nepřestanou.“* Ovšem, že ten, kdo rozsívá, není svoboděn od starostí. Může se státi, že panuje velké sucho, anebo že příliš prší; také mráz a jiné škodlivé vlivy mohou zaseté zrno zničiti, a nastane-li konečně žeň, může i úroda býti různými živly poškozena. Byť však i výsledek byl všelijaký, přec má rolník, pakliže svědomitě své pole obdělal, svoji žeň.

A tak je i s každým, kdož rozsívá vzácné semeno slova Božího. *„S pláčem rozsívá drahé símě, ale potom při jda, s plesáním snášeti bude snopy své.“* (Žalm 126,6.) Rozséváč v pravém slova smyslu je Pán sám. *„Aj, vyšel rozséváč, aby rozsíval.“* (Mat. 13,3.) On přišel na tento svět s drahým semenem evangelia a plakal, když jej rozséval. Jako skutečný člověk bral podíl na slabostech lidské povahy. Ve splňování Svého božského poslání byl i unaven, hladov a potřeboval tělesné osvěžení spánkem. Zevně unaven a zevnitř sklíčen, musel občas svoji činnost přerušiti. Při tom kladl mu ďábel překážky, v cestu, když *„nasel koukol mezi pšenici“*. (Mat. 13,25.) Nevěra lidu židovského a zklamání, která mu těmto připravil, vynutila mu slzy. Nevěra Židů způsobila, že zastonal duchem a zkormoutil se a byl *„zarmoucen nad zatvrzelostí srdce jejich“*. On plakal nad Jerusálemem, jenž se tak zdráhal pokání činiti a truchlil nad tím, že *„nadarmo pracoval, daremně a marně sílu svou strávil.“* (Iz. 49,4.) Jak rozmanité a trpké byly Jeho zkušenosti! Ke konci Jeho služby hledali Jej zamordovati ti, k jichž spáse

164

přišel, jimž jen lásku prokazoval, jejichž přátele a sousedy uzdravoval. A tito prohlašovali Jej za člověka beze smyslů a za ďáblem posedlého. Jeho vlastní učedníci opustili Jej a lid, jenž tak často slovům Jeho naslouchal, volal: „*Ukřižuj, ukřižuj ho!*“ A tak odešel, ale On přišel zpět s radostí. Již o letnicích směl patřiti „*z práce duše Svě užitek*“, a jak mnoho snopů snesl Pán od té doby až do dnešního dne! A jaký teprve zástup šťastných vykoupných bude Jej jednou obklopovati u trůnu Jeho!

Kéž by také všichni ti se vzmužili a nevzdávali se naděje, kdož v Jeho službách Jej následují a mnohdy s pláčem při práci stojí! Nemyslíme výhradně jen na ty, kterým Pán zvláštní úlohu svěřil. Každý věřící je povolán podle svých okolností a příležitosti rozsévati. Kdokoli by svého bližního vyzval: „*Poznej Pána!*“, je rozsévačem; tak i každý pracovník v nedělní škole, každý rozsévač traktátů, každá matka v kruhu svých maličkůch.

Símě, jež rozsívají, přichází ze sýpky nebes. Bůh sám je dává. Cena, jakou Bůh za něj zaplatil, je krev Ježíše Krista, Syna Jeho. Účel rozsévání je spasení nesmrtelných duší. „*Símě je slovo Boží*“, čistá, nefalšovaná božská pravda. Kdo může cenu tohoto semena vystihnouti?

Ačkoli semeno je vzácné, chodí rozsévači přece jen „*s pláčem*“, a sice v jiném smyslu než Pán. Oni truchlí nad svou nedostatečností a slabostí. Ó, kdo jsou oni, že jsou pověřeni takovým bohatým zbožím, aby tak vzácné símě rozsívali? Kdysi vzdáleni Boha, cizinci a nepřátelé, stali se nyní šťastnými dítkami Jeho lásky, pro něž je veškerá milost pohotově, sami o sobě jsou však zrovna tak slabí a nedokonalí jako kdysi. Musí si i doznati, že ty vzácné pravdy, o kterých mluví, nepociťují dosti hluboko a že je slabě ve svém životě představují! Jak nedokonalá je jejich služba! Tu je místní otázka „*ale k tomu kdo je způsobilý?*“

Při tom všem dostává se nám — jako Pánu samému — mnohých zklamání. Dnes jako i tehdy, padne leckteré símě podle cesty. Zde leží na tvrdé půdě, až přiletí ptáci nebeští — tito bystří pozorovatelé — a sezobají jej. Mnohá námi pronesená slova nečiní zdánlivě žádný dojem na posluchače. Jak mnohá přednáška se odbývá, jak mnohá poučení ve škole nedělní aneb v rodině, aniž bychom zřeli aspoň nepatrný výsledek. Nad tím truchlíme. — Truchlíme též nad semenem, které padá na skalnatou půdu, kde vedro pokušení spálí záhy útlé rostliny, jež nemají kořenů. Ach, zdálo se, že slovo vážně a s radostí přijali, avšak sotva se dostavily zkoušky,

sotva se přiblížilo pokušení, tu se vrací do dřívější lhostejnosti a hříchu. Slzíme také nad těmi, u nichž padlo semeno „do trní“. Ono sice vzejde, ale trní jej udusí. Radovánky neb starosti tohoto života, obchody, společnost a podobné věci setrou obdržené dojmy, přerostou a udusí dobré símě. Jak smutné, vidíme-li velké množství těch, kteří po nějakou dobu zdáli se býti vážnými křesťany, ale ponenáhu opět se ztrácí do světa a jeho radovánek, aniž by přinesli ovoce!

Všechny tyto zkušenosti jsou s to, srdce zmalomyslněti. Rozséváč pláče. Avšak jak požehnané! Takovýto pláč vede k modlitbě a modlitba působí jako rosa božské milosti. S touto rosou oživne naděje a připomínáme si slovo zaslíbení: „*Ti, kteříž se slzami rozsívají, s prozpěvováním žíti budou.*“

Zaslíbení je jisté. Když poprodlivá, posečkej na něj (Porov. Abak. 2,3.) Mezi rozséváním a sklizní mohou měsíce, ba i léta uplynouti, avšak „*oráč trpělivě očekává*“; a přijde čas, kdy bude sklízeti drahého užitku zemského. „*Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer nedávej odpočinutí ruce své.*“ (Kaz. 11,6.) Bůh zaslíbil: „*Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Ne-navrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám.*“ (Iz. 55,11.) Tentýž Bůh nám k našemu povzbuzení přivolává: „*Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej.*“ (Kaz. 11,1.) Nemáme sice zaslíbení, že jej již dnes neb zítra najdeme, ale jednou jej jistě najdeme, byť to bylo i „*po mnohých dnech*“. Mnohý misionář se po desíletí horlivě snažil rozsévati, aniž by viděl nějaké ovoce; konečně se ale přece proměnila pustina v úrodnou roli. Mnohý sluha Páně se teprve po letech dozvěděl, že jeho kázání přinesla požehnání. Jeden evangelista navštěvoval po několik let jednou týdně městečko vzdálené tři hodiny od jeho bydliště, aby tam v určitý večer zvěstoval radostné poselství o Kristu. Tehdy nebylo ani železniční ani poštovní spojení, a tak byl nucen tu dalekou cestu tam a zpět konati pěšky. Stále přicházeli stejní posluchači, jednou ve větším, jednou v menším počtu. Zdálo se však, jako by byli ztrnulí v duchovní smrti. Přišli, naslouchali pozorně a opět odešli. A při tom zůstalo. Našemu příteli chtěla občas mysl klesnouti a nohy ochabnouti. On však s trpělivostí a s modlitbami vytrval. A ejhle, jednoho dne byl jeden mladík velice znepokojen, následovali pak i jiní, a v krátké době kupil se celý hlouček šťastných spasených duší kolem vděčného evangelisty. Všichni se osvědčili a ještě dnes je v onom — mezitím již vzrostlém městě — živé, stále se rozmáhající svědectví pro Pána.

Jednou však rozséváč „*přijde a snášeti bude snopy své.*“ My všichni budeme bráti účast na té radosti společné a slavné sklizně, však jednotlivec bude i své vlastní, zvláštní snopy snášeti. Kdo zde „s pláčem chodil“, přijde jednou „s plesáním“. Ó, jak se budeme radovati, až uvidíme výsledek práce zde na zemi vykonané a mnohem větší radost bude mít nad tím Pán žně.

Radost toho, kterýž se vrací domů, bude také proto velká, poněvadž má podíl na radosti snopů, nesmrtelných duší, které získal pro Ježíše. Vděčná, jásající radost bude vlastnímu vzácnému blahoslavenství sluhů Božích připojena, když budou patřiti radost těch, jimž cestu k životu směli ukázati.

A korunou všeho bude, že budeme sdíleti radost Toho, Jenž položil základ k našemu věčnému spasení, když za hříšníky zemřel. Kdo by mohl popsati Jeho radost, až jednou dokonalý počet Jeho vykoupených bude kol Něho shromážděn, až „*postaví si sobě církev slavnou*“? (Efez. 5,27.) Nejsme s to tuto radost **vystihnouti**, ale smíme ji **sdíleti**; neboť On řekne: „*To dobře, služebnice dobrý a věrný!... **vejdiž v radost pána svého.***“ (Mat. 25,21.)

Jistě, ti kdož se slzami rozsívají, s prozpěvováním žíti budou. I ty zkoušky a ta utrpení věřících — jichž význam zde nechápeme — jsou jako seménka. Semeno je suché a nevzhledné. A tak i žádné utrpení není radostné, skrývá v sobě však zárodek žně, „*rozkošné ovoce spravedlnosti*“. (Žid. 12,11.) Když se semeno zaseje, bývá po jistou dobu neviditelné, avšak když přijde jeho čas, tu vzejde. My nesejeme to, co má býti, nýbrž „*zrno nesličné*“. Co se v slabosti a nesličnosti rozsívá, vzejde v nepomíjející kráse, jako spravedlnost, pokoj a radost. „*Světlo vssáto jest spravedlivým, a radost těm, kteříž jsou upřímného srdce.*“ (Žalm 97,11.)

Nechme se tudíž Jeho slovem povzbuditi a „*rozsívejme sítě*“ ve vědomí, že byt bychom i nějakou dobu „se slzami chodili“, „*přijdeme domů s prozpěvováním*“.

Návrat Izraele do Palestiny.

I.

Pohled na starý, od Boha vyvolený a od všech ostatních národů oddělený lid, musí naplniti srdce naše jen zármutkem, uvážíme-li zubožený stav, v němž se nyní nalézá. Pro hříchy své a přestoupení svá, pro modloslužbu svou a tvrdošijnost, především pak pro zavržení svého Mesiáše od Boha opuštění, bloudí Židé jako cizinci mezi všemi národy světa. Daleko od země své a svatého města svého, bez svatyně a bez oltáře. Jsouce předmětem posměchu a nenávisti u většiny národů, nosí znamení hanby a svého zavržení na čele, vzdor tomu, že mnohým z nich se poštěstilo získati si penězmi místo v nejvyšších kruzích společenských. Opovržení, nenávidění, ano mnohdy jako mor obávaní, bloudí světem jako ovce, nemající žádného pastýře. Hněv Boží na nich spočívá.

Než, nezůstane tak vždycky. Nikoliv. Pán se zase smiluje nad lidem Svým; *„darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje.“* Pán nebude *„na věky hněvu držeti.“* Přijde doba, v níž se Izrael navrátí do země otců svých, město a chrám zase vzdělá, uživati bude opět dobrotivosti Boží a bezpečně přebývati bude pod palmami a cedry země zaslíbené.

Že se Židé do Palestiny navrátit **musí**, vysvitá už z té skutečnosti, že Pán při Svém zjevení se s nebeskými svatými Svými nalezne vezdejší lid Svůj v zemi této. Nohy Jeho stanou pak na hoře Olivetské; bude držeti znovu Svůj vjezd do Jeruzaléma a od Izraele bude přijat jako pravý Mesiáš a budou Jej velebiti. Lid tento musí se tudíž dříve navrátit do své země. Avšak ohledně této pravdy nejsme odkázáni jen na takovýto uzávěrek, byť si byl i sebe správnější, nýbrž my máme celou řadu míst v Písmě svatém, která i nejprostšímu čtenáři jasně a určitě ukazují uložení a myšlení Boží s Izraelem.

Tak čteme na př. u Izaiáše 14,1.2.: *„Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí zase Izraele a dá jím odpočinouti v zemi jejich; a připojí se k nim cizozemec, a přidržeti se budou domu Jákobova. Nebo pojmu ty národy a přivedou je k místu svému, i uvedou je v dědictví dům Izraelský v zemi Hospodinově, za služebníky a za děvky; a jímati budou ty, kteří je zjímali a panovati budou nad násilníky svými.“* Že se toto zaslíbení ještě nenaplnilo, jest na bíledni. Navrátil se sice kdys malý pozůstatek Židů ze

zajetí babylonského, ale ne aby panoval nad nepřáteli svými, nýbrž naopak, aby jim zůstal poddán až do úplného zkažení Jeruzaléma Titem a k rozptýlení lidu po vší zemi. Marne bychom hledali v dějinách izraelských nějakou dobu, na niž by se mohlo proroctví to vztahovati, (Por. též kapitoly 54, 55 a 61—65 u pror. Iz.)

Jiné, velice určité proroctví o návratu národa izraelského do Palestiny máme u Jerem. 16,10—18. Když byl připomenul Pán nevěrnému lidu Svému příčinu jejich zavržení a rozptýlení, pokračuje: „*Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny izraelské ze země Egyptské, ale Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny izraelské ze země půlnoční a ze všech zemí, do nichž je byl rozehnal, když je zase přivedu do země jejich, kterouž jsem dal otcům jejich.*“

I v 30. a 31. kap. u proroka Jeremiáše jest pozoruhodná řeč o našem předmětu: „*Aj, dnové zajisté jdou, dí Hospodin, a přivedu zase zajaté lidu svého Izraelského a Judského, praví Hospodin, a uvedu je do země, kterouž jsem byl dal otcům jejich a dědičně ji obdrží.*“ (V. 3.) A jako by Duch sv. chtěl zabránit, aby jasný, doslovný smysl slov se nemohl nějak duchovně vykládat, připojuje ještě: „*Tatoť jsou slova, kteráž mluvil Hospodin o Izraelovi a o Judovi... Takto praví Hospodin: Aj, já zase přivedu zajaté stánků Jákobových, a nad příbytky jeho slituji se, i budeť zase vzděláno město na prvním místě svém, a palác podle způsobu svého vystaven.*“ (V. 18.)

Tutéž určitou řeč najdeme i v následujících kapitolách, ač se vztahuje více na obnovení celého Izraele v zemi otců. Nejenom dva kmeny, ale i ostatních deset se vrátí zpět do Kanaámu, ač ne stejnou dobu. „*Toho času, dí Hospodin, budu Bohem všech čeledí Izraelových, a oni budou mým lidem.*“ (V. 1.) „*Aj, já přivedu je z země půlnoční a shromáždím je ze všech stran země, s nimi spolu slepého i kulhavého, těhotnou i rodící; shromáždění veliké se sem navrátí.*“ (V. 8.) Všichni národové jsou svědky zavržení Izraele, jeho bídy a hanby, nyní pak jsou vyzváni, aby popatřili na milosrdenství Boží a na obnovení lidu Jeho. „*Slyšte slovo Hospodinovo, ó národové, a zvěstujte na ostrovích dalekých a rcete: Ten, kterýž rozptýlil Izraele, shromáždí jej a ostříhati ho bude jako pastýř stáda svého.*“ (V. 10.) Pak následuje vznešené popsání blaha a štěstí, jehož se stane Izrael účasten za panování svého Mesiáše.

Kapitoly 34, 36 a 37 u proroka Ezechiele obsahují též velice jasná před-

povědění o budoucím obnovení Izraele. V kap. 34. máme nejprve soud nad nevěrnými pastýři izraelskými (v. 1.—10.), pak zaslíbení o navrácení se (v. 11.—12.) a konečně popsání slávy tisíciletého království za panování Mesiáše, pravého Davida: „*A vyvedu je z národů a shromáždím je ze zemí a uvedu je do země jejich a pásťi je budu na horách Izraelských a při potočích a na všech místech k bydlení příhodných v zemi té.*“ (V. 13.) V kapitole pak 36, čteme: „*Nebo poberu vás z národů a shromáždím vás ze všech zemí a uvedu vás do země vaší. A pokropím vás vodou čistou a čistí budete; ode všech poskvrn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás. A dám vám srdce nové a ducha nového dám do vnitřností vašich a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité. Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili a soudů mých ostříhali a činili je. I budete bydleti v zemi, kterouž jsem byl dal otcům vašim a budete lidem mým a já budu Bohem vaším, atd.*“ (V. 24. až 27.) Pak je popsané dokonalé obrácení se a obnovení Izraele, jakož i popsání jeho požehnání po dobu tisíciletého království. V kap. 37. je známé popsání vzkříšení kostí mrtvých, obrazu „*všeho domu Izraelského*“, (V. 11.) Kostí byly „*velmi suché*“, bez nejmenší známky jakého života. Jako národ nestává více Izraele. Leč budeť z hrobu, národů, mezi něž rozptýlen jest, zase povolán k životu a do země zaslíbené uveden. (Por. Dan. 12,2.) Kostem se dostává nejdříve masa a pak teprve ducha. To chce říci: Izrael bude zevně i vnitřně obnoven; stane se zase národem a dostane se mu nového srdce a nového ducha. V druhé pak části kapitoly je nám představeno obrazem o dvou dřevích spojení Judy s Izraelem při příchodu Kristovu na zem.

Nebylo by nesnadné ještě celou řadu jiných míst Písma sv. Starého zákona uvést, než uvedené snad dostačí. Nyní si povšimněme ještě toho, co nám Písmo sv. Nového zákona o tomto předmětu sděluje a to aspoň co čteme v 11. kap. k Římanům. Když tu apoštol nejprve byl poukázal, že i nyní jako za času Eliáše, si Bůh zachoval z milosti ostatek z Izraele a uvažuje o tom, co bude z těch ostatních, „*Pravím tedy: Tak-liž pak klesli, aby padli?*“ t. j. aby více nepovstali? „*Nikoli, ale jejich pádem spasení přišlo pohanům; aby je k závidění přivedl.*“ (V. 11.) Nuže, mělo-li povolání pohanů mezi jiným i ten účel, aby přivedlo starý lid Boží k závidění, tedy je zjevné, že nemůže býti tento lid navždy zavržen; ano více ještě, byl-li pád jejich bohatství světa a zmenšení jejich bohatství pohanů, jaké požehnané

následky bude muset mít zase jejich **přijetí a obnovení!** (V. 12.—15.) To však není ale ještě všecko. Po vylomení Židů z olivy, ze stromu zaslíbení pro nevěru jejich a po vštípení pohanů do olivky, varuje ap. Pavel pohanů, aby nebyli pyšní, aby je snad nestihl tentýž soud a nebyli snad vylomeni jako i Židé. Končí pak významu plnými slovy: „*Neboť nechci, bratři, abyste nevěděli tohoto tajemství... že zatvrdilost z částky přihodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů. A **takť všecken Izrael spasen bude**, jako psáno jest: Přejde ze Siona vysvoboditel, a odvrátíť bezbožnost od Jákoba.*“ (V. 25,26.) Až tedy nadejde plnost pohanů, t. j. až všichni ze všech ostatních národů k církvi Kristově přináležející budou povoláni a v nebeské slávě shromážděni, smiluje se Bůh zase nad lidem Svým izraelským a všecken Izrael spasen bude. Lid Boží staré smlouvy, pro nevěru svou na jistou dobu zavržený, bude zase vštípen v původní své místo, ve svou vlastní olivu, aby v zemi otců svých užíval všech zaslíbených požehnání.

Až dosud uvedená místa, ač jasná a srozumitelná, mluví přec jen všeobecně o návratu Izraele do Palestiny. Chceme-li si však udělat jasnou představu o nastávajících událostech, tedy musíme si některých jednotlivostí povšimnouti obzvláště.

Uvažujme nejdříve u Daniele 9,24.—27., kde je proroku řečeno: „*Se-
dmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému a městu svatému tvému.*“ Tyto téhodny (téhodny let) dělí se na tři části: na 7 týdnů, 62 týdnů a 1 týden. Od nařízení obnovení Jeruzaléma až do Mesiáše, knížete jest 7 týdnů a 62 týdnů. V 7 téhodnech neboli 49 letech byly ulice i příkopy zase vzdělány, a to v době plné utrpení. Odtud pak až do Krista, čili správněji až do Jeho smrti, mělo uplynouti 62 téhodnů neboli 434 let. „*Po téhodnech pak těch 62 zabít bude Mesiáš, však jemu to nic neuškodí.*“ I to jest naplněno. Mesiáš přišel v určitý čas, byl však od lidu Svého zavržen a nebyl jako král přijat. Proto dědictví Své i město svaté ponechal v rukou lidských, navrátil se zpět do nebe, aby teprve mnohem později se ujal království Svého. — „*Nýbrž to město i tu svatyni zkazí i lid ten svůj budoucí, takže skončení jeho bude hrozné, ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplnění.*“ I to se již stalo. Pro zavržení Mesiáše Izraelem poslal Bůh Římany, kteří pod vedením svého vojevůdce Tita Jeruzalém i chrám zkazili a vyplnění toto trvá podnes. — „*Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, uprostřed pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti suché.*“ Kdo je však ten, kdo „utvrdí smlouvu s mnohými z Židů?“ Je to ten

kníže, jehož lid Jeruzalém i chrám zkazili. Nejdříve je tu řeč o lidu knížete tohoto a pak teprve o knížeti samém. **Lid** přicházejícího knížete zkazil Jeruzalém i chrám; kníže pak sám, až říše římská bude zase obnovena a Židé se budou zase nalézati v zemi své, uzavře smlouvu se Židy (věrný pozůstatek se toho nezúčastní). Pak ale, uprostřed téhodne, tedy po uplynutí 3½ roku, ukáže se ve své pravé podobě; učiní konec oběti zápalné i oběti suché, t. j. učiní konec židovské bohoslužbě, aby tu ve spojení s antikristem zavedl hroznou modloslužbu. (2. Tes. 2.) Následkem pak této ohavnosti přijde na Jeruzalém hrozné zpuštění, které zakončí zkažením antikrista příchodem Pána s nebeskými svatými Jeho.

Podívejme se pak nyní na 24. kap. ev. sv. Matouše. Už dříve jsme na to poukázali, že zde mluví Pán o **bezprostředních** soudech a souženích předcházejících příchod Syna člověka. K učedníkům Svým mluví jako by zástupcům věřících Židů, kteří po vzetí církve do nebe budou v poslední čas na zemi. Celou kapitolu bychom mohli rozdělit na tři díly. V. 4.—14. označuje dobu, v níž bude zvěstováno evangelium království. Pak v. 15.—28. následuje popsání té doby, kdy ohavnost zpusťování postaví se na místě svatém; a na konec v. 29.—31. je ohlášen příchod Páně ve slávě a shromáždění vyvolených z Izraele.

1. V oné době poslední povstanou v Izraeli falešní Kristové; budou boje, války, hladové, morové a zemětřesení po místech. Než věřící (ze Židů) nemají se kormoutiti, neboť ne ihned bude konec; tyto všechny hrůzy jsou jen **počátkové** bolestí (v. 5.—8.). Mimo těchto zevnějších trápení, jimiž budou všichni lidé zasaženi, budou věřící i vnitřně prubováni. Budou vydáni v soužení a budou mordováni, budou pro jméno Ježíšovo v nenávisti u všech národů, takže se mnozí zhorší a budou jedni druhých zrazovati a nenáviděti. Povstanou falešní proroci a svedou mnohé. A že rozmnožena bude nepravost, ustyodne láska mnohých vyznavačů. (V. 9.—13.) V této době však „*bude kázáno toto evangelium **království** po všem světě, na svědectví všechněm národům a tehdyž přijde skonání.*“ (V. 14.)

2. Po těchto těžkých souženích nadejde doba, kdy ohavnost zpusťování postaví na místě svatém. „*Protož když užříte ohavnost zpusťování, předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na místě svatém (kdo čte, rozuměj), tehdyž ti, kteříž by byli v Judstvu, nechť utekou na hory.*“ (V. 15,16.) Abychom lépe rozuměli slovům Jeho, poukazuje nás zde Pán na proroctví Danielovo: „*Od toho pak času, v němž odjata bude oběť ustavičná a posta-*

vena ohavnost hubící, bude dnů 1290.“ (12,11.) Jako za času Makkabejců Antiochus Epifánes „*král od severu*“ nechal postavit v chrámě Jeruzalémském obraz olympského Jupitera a nutil mocí Židů klaněti se tomuto, tak bude i v poslední čas, že postaví antikrist modlu „*ohavnost zpuštění*“ na místě svatém, t. j. v chrámě Božím, ano, on sám se v chrámě posadí, aby se mu jako bohu klaněli. O této době mluví Pán. Budou to dny neporovnatelných soužení, jakých od počátků světa dosud nebylo až do této chvíle, aniž kdy po tom bude. (V. 21. por. s Dan. 12,1.) Antikrist bude věřících, těch, kteří se mu nebudou chtít klaněti, pronásledovati s hroznou zuřivostí a bude jich hledět zničit. (Por. Zj. 12,13.—17; 13,7.) Dny ty budou tak hrozné, že by nebyl spasen žádný člověk, t. j. nezůstal by na živu, kdyby nebyli ukráćeni dnové ti, ale pro vyvolené ukráćeni budou ti dnové. (V. 22.) Tito vyvolení jsou do země své se navráťivší Židé. Těm je řečeno, jakmile uvidí státi obraz antikristův v chrámě Božím, aby utekli na hory Judské. Neboť pak už není ani okamžik k ztracení, dny nejvyššího soužení nadešly. „*A kdo by byl na střeše, nesestupuj, aby něco vzal z domu svého, a kdo na poli, nevracej se zase, aby vzal roucha svá.*“ (V. 17,18.)

(Pokračování.)

K Pánu chtěl bych zaletěti,
kde mi domov uchystal,
věčně, věčně s Ním tam dletí,
kde je vzdálen hřích a žal.

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník V.

Březen 1931.

Číslo 2.

„Proč vy myslíte zlé věci v srdcích svých?“

(Mat. 9,4)

Jeden moudrý člověk starověku, kdysi následovně posuzoval knihu jistého učence: „To co z ní rozumím, je dobré; proto bude dobré i to, čemu nerozumím.“ Tak soudil pohan. Neměli bychom i my naše bratry a sestry takto spatřovati? A přec často myslíme pravý opak. Poněvadž tomu neb onomu u našeho bratra neb bližního nerozumíme, máme jeho jednání za nepravé a dokonce pak je i odsuzujeme. Může býti, že je zlý, ale dříve bychom té věci měli jíti na kořen a ne hned ze zlého podezřívati a jeho jednání i jej samého odsuzovati.

Podezřívání je vskutku jedovatá bylina z ďáblovy domácí zahrádky. Ona ztrpčuje často manželství, poměr mezi panstvem a služebnictvem, ničí obecenství dítek Božích, rozděluje je, plodí sváry a nepřátelství a přináší mezi ně hoře a zármutek.

Pán praví: ***„Nesudťež, abyste nebyli souzeni. Nebo kterýmž soudem soudíte, tímž budete souzeni, a kterouž měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“*** (Mat. 7,1—2.) Pavel napomíná: ***„Protož nesudťe nic před časem, až by přišel Pán, kterýž i osvítí to, což skrytého je ve tmě, a zjeví rady srdcí.“*** (1. Kor. 4,5.)

Jak krásné však a požehnané, když je láska činnou, která nic zlého neobmýšlí; často rozptýlí zlovůli a je bližnímu nápomocna k dobrému. Proto napomíná Petr: ***„Především pak mějte jedni k druhým opravdovou lásku; nebo láska přikryje množství hříchů.“*** (1. Petr. 4,8.) Tím ovšem není řečeno, že láska zlo zatajuje nebo zakrývá, ona se však osvědčuje činnou oproti

bloudícím a chybuujícím, aby své bezpráví před Bohem nahlédli a vyznali, aby tak Bůh mohl odpustiti.

Vznikne-li u nás podezřívání vůči bratřím a sestrám, patřme na Pána. Jemu můžeme důvěřovati, On Svých vykoupených vychovává **Svémi** prostředky. Při volbě prostředků nečiňme Pánu žádné předpisy, nemějme naše prostředky za lepší, ale dobře činíme, jsme-li pamětlivi slov: „*Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna neznamenáš?... Pokrytče, vyjmi nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z oka bratra svého.*“ (Mat. 7,3.5.)

Pán věděl, že Jej Petr zapře. Co však činí? Slyšme Jeho vlastní slova: „**Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá.**“ (Luk. 22,32.) Připomeňme si též slova Pavlova k Filipenským: „**Jist jsa tím, že ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista.**“ — Láska všemu věří, všeho se naděje. Ó, drazí bratři a sestry, prosme stále Pána: „Pane, daruj nám důvěru v Tebe a k Tvému lidu, a dejž, abychom neživili a netrpěli v našem srdci nějakou zlovůli neb podezřívání bez příčiny!“

Návrat Izraele do Palestiny.

II.

(Dokončení.)

Kapitola 24. ev. Matouše obsahuje však ještě jiné pozoruhodné místo. Po sdělení ve v. 30. o příchodu Jeho na zem, praví Pán ve v. 31.: „*Kterýž pošle anděly své s hlasem velikým trouby, i shromáždíť vyvolené jeho ode čtyř větrů a od končin nebes až do končin jejich.*“ Tu se dostavuje sama sebou otázka: Kdo jsou tito „vyvolení?“ Viděli jsme, že **před** příchodem Pána Ježíše Krista na zem se Židé zase navrátí do země své a město i chrám zase obnoví, kdežto zde jest o shromáždění vyvolených po onom příchodu. Odpověď na tuto otázku je proto pro nás důležitá, máme-li rozuměti správně budoucím událostem. Porovnání Zach. 13, s Ez. 20, dá nám tuto žádoucí odpověď. U Zach. 13,8.9. čteme: „*Nebo stane se po vsí zemi této, praví Hospodin, že dvě částky vyhlazeny budou v ní a zemrou, a třetí v ní zanechána bude. A i tu třetí uvedu do ohně a přeženu je, jako se přehání*

stříbro a zprubují je, jako prubováno bývá zlato. Každý vzývati bude jméno mé, a já vyslyším jej. Řeknu: Lid můj jest; a on dí: Hospodin jest Bůh můj.“ Z prvního verše této kapitoly vysvítá, že předpovědění toto se vztahuje **na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma**, to znamená tedy dvě pokolení. Z těchto budou dvě částky vyhlazeny, kdežto třetí díl bude přečištěn v ohni soudů. U Ez. 20,38. Čteme oproti tomu, že ti „z domu Izraelského“, kteří se Bohu zprotivili a zpronevěřili, zahynou v zemi, v níž pohostinu jsou, avšak do země izraelské nevejdou; jen nepatrný pozůstatek bude tam uveden. **Obě** pokolení (Juda a Benjamin) budou souzeni v zemi své, kdežto ostatních **deset** pokolení mimo svou zemi. Dále bude pozůstatek z obou pokolení zprubován v zemi jejich (Palestině), kdežto pozůstatek z desíti pokolení mimo Palestinu. A pak teprve po tomto zprubování vejde pozůstatek z desíti pokolení do země své. O tomto zpět uvedení mluví Pán ve v. 31. Když vyvolení z Judy budou skrze Jeho příchod vysvobozeni z velikého soužení, ty vyvolení z Izraele budou teprve po Jeho příchodu shromážděni od Jeho andělů ode čtyř větrů a uvedeni budou do země zaslíbené, aby tu podíl míti mohli s bratřími svými na požehnáních panování Kristova. (Por. i Iz. 11.) Dále pak z toho vysvítá, že obě pokolení se v **nevěře** navrátí do Palestiny, oproti tomu z ostatních deseti pokolení se **jen vyvolení** tam navrátí; současně pak i to, že jen dvě pokolení prodělají útlaky a pronásledování od antikrista. Příčinou toho mohlo by snad býti to, že těch deset pokolení se nezúčastnilo přímo zavržení Krista, jako Juda a Benjámín. Ti nebyli v zemi, když Kristus byl na kříž přibit, nezúčastnili se tedy přímo při zamordování Syna Božího.

Zůstává nám pak nyní už jen otázka, **jakým způsobem** se ona dvě pokolení navrátí zpět do Palestiny, Písmo sv. nám o tom mnoho nevypráví. Jediné předpovědění, pokud nám známo, dávající nám poněkud světla o tomto předmětu, máme v 18. kap. u proroka Izaiáše. Jakási námořní moc „*posílající po moři posly, v nástrojích ze sítí po vodách*“ jest tu vyzvána, poslati posly rychlé k národu rozptýlenému a zloupenému i všelijak potlačovanému, a aby vzala lid tento v ochranu. „*Ha! „země zastěňující se křídly, kteráž jest při řekách země Mouřenínské, posílající po moři posly, v nástrojích ze sítí po vodách! Jděte, poslové rychlí, k národu rozptýlenému a zloupenému, k lidu předivnému zdávna i posavad, k národu všelijak potlačovanému, jehož zemi řeky roztrhaly.*“ Že tímto rozptýleným a potlačovaným národem jest míněn Izrael, zdá se dle 7. verše zcela nepochybné, kde jest

psáno, že lid tento bude přinesen jako dar Hospodinu zástupů na horu Sion. Podle tohoto proroctví bude tedy Izrael vzat do ochrany jiného, velkého a mocného národa, podle všeho i moře ovládajícího a bude do Palestiny zpět uveden. Že to nezůstane nepovšimnuto, naopak, že se tak stane s velikou okázalostí, ukazuje v. 3., kdež čteme: „*Všichni obyvatelé světa a přebývající na zemi, když bude korouhev vyzdvížena na horách, uzříte, a když troubiti se bude troubou, uslyšíte.*“ Celý svět bude tedy svědkem této významu plné události. Než účel, jaký sledovati bude onen mocný národ uvedením Izraele zpět do Palestiny, nebude přec jen dosažen. Neboť až z počátku Hospodin „*spokojí se a podívat se*“, tu přec jen nebude Izrael bydliti bezpečně; naopak soud bude stíhati soud nad nešťastným lidem tím, takže naplněna budou slova: „*I budou zanecháni všichni spolu ptactvu z hor, a šelmám zemským a bude na nich přes léto ptactvo a všeliké šelmy zemské na nich přes zimu zůstanou.*“ (V. 6.) Jinými slovy: Až se Židé navrátí zpět do země své, budou od nepřátel svých znovu krutě utiskováni. Než soužení toto bude jen velice krátké a jak jsme již i z jiných proroctví viděli, skončí jejich dokonalým vysvobozením. Se zaslíbením tohoto vysvobození končí tudíž i tato kapitola: „*V ten čas přinesen bude dar Hospodinu zástupu, od lidu rozptýleného a zloupeného, od lidu předivného zdávna i posavad... k místu jména Hospodina zástupu, hoře Sion.*“

Která mocnost to přivede Židy zpět do země jejich, je těžko říci. Ale jisté je, že se tak stane z politických důvodů, nikoliv však z bázně Boží nebo z poslušnosti ke slovu Jeho. Snad bude tímto uvedením Židů zpět chtít zabrániti, aby žádná jiná evropská mocnost nemohla obsadit Palestinu a tím si také zajistila svoje panství na celém východě.

Nyní pak přejdeme k Zj. 11,12. Již v prvních dvou verších 11. kap. vidíme, že se tu jedná o zemi judskou. Město i chrám jsou znovu zbudovány a oběť jsou obnoveny. Předsíň chrámová jest však dána národům (pohanům), kteříž budou tlačiti město svaté 42 měsíce, neboli 3½ roku. V době této budou však dva mocní svědkové svědčiti o Bohu, kteří na znamení zármutku nad odpadnutím lidu od Boha budou oblečeni v pytle. Ti vystupovati budou v způsobu Mojžíše a Eliáše. Jako Eliáš budou i oni v stavu nepřátel svých zničiti ohněm a budou míti moc zavřít nebe, aby nepršel déšť za dnů proroctví jejich. A jako Mojžíš, tak i oni budou v stavu proměnit vodu v krev a bít zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli. (V. 5. a 6.) Než po dokonání svědectví jejich povede proti nim válku „*šelma ta vystu-*

pující z propastí“ čili říše římská (por. Zj. 13,7.) a zvítězí nad nimi i zmorduje je a těla jejich zůstanou ležeti mrtvá tři a půl dne na rynku města velkého, „kteréz slově duchovně Sodoma a Egypt, kdež i Pán náš ukřižován jest,“ tedy v Jeruzalémě. (V. 8.) Nad tím se budou obyvatelé země velice radovat, takže i dary si budou navzájem posílati. Než po tři a půl dnech dá jim Bůh ducha života a vstoupí na nebe v oblace před nepřátely svými. (V. 10.—12.)

V 12. kapitole nacházíme ve vidění prorockém celou historii národa izraelského ve spojení s Mesiášem. Že žena, o níž zde je řeč, není Panna Maria nebo církev, jak někteří za to mají, je z dalšího nepochybné. Podle v. 5. je to matka Mesiáše. Syn pacholík, který měl spravovati všechny národy prutem železným, je Kristus. (Žalm 2,9.) Církev **není matkou** Krista, ale ona **z Něho vzešla**; je ovocem Jeho smrti a Jeho vzkříšení. Žena ta je obrazem Izraele. Je oděna sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc a na hlavě koruna dvanácti hvězd. Ohledně výkladu připomínání na sen Josefův, kde je symbolicky užito téhož obrazu pro rodinu Jákobovu. Žena byla těhotná, pracující ku porodu. „*I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů deset a na těch hlavách svých sedm korun, jehož ocas strhl třetinu hvězd s nebe a svrhl je na zem. Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby jakž by porodila, syna jejího sežral.*“ Ďábel zde předveden týmiž znameními moci a zlým vlivem jako v kap. 13. šelma, použil si Římanů k usmrcení Mesiáše. Než vzdor tomu cíle svého nedosáhl. Žena „*porodila pacholíka, kterýž měl spravovati všechny národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.*“

Až sem jest všechno naplněno. Mesiáš vyšel z Židů, byl Římany usmrcen a od Boha do nebe přijat. Co pak dále následuje, musí se ještě státi. Důvod, proč to, co se již stalo a to, co se teprv státi má, se zdá býti tak úzce spojeným, ač je to už téměř 1900 lety od sebe odděleno, spočívá v důležité skutečnosti, že zavržením Pána Ježíše přestal Bůh jednati s Izraelem jako národem, a že teprve později, až časové národů se naplní a církev bude odtud vzata, bude přetržená nit historie lidu izraelského zase navázána.

Události v dalším průběhu této kapitoly uvedené, naplní se v druhé polovici sedmdesátého téhodne prorocství Danielova. Ďábel, který má až dosud přístup na nebesa (viz Ef. 6.), bude s anděly svými svržen na zem. (V. 7.—12.) Jakmile se tak stane, bude pronásledovati ženu, která porodila

toho pacholíka. Hlavní pak nástrojové, jichž si při pronásledování použije, budou, jak jsme již viděli, „šelma“ neboli obnovená říše římská a antikrist. Prvnější svoji smlouvu s Izraelem zruší v druhé polovici sedmdesátého téhodne a zruší oběti ustavičné, kdežto antikrist se sám posadí v chrámě jako Bůh a současně tam nechá postavit obraz, kterému se musí všichni klaněti. Jen malý, nepatrný hlouček (věrný pozůstatek z Izraele) se nebude antikristu klaněti, ale raději snese meč. Proti tomuto nepatrnému hloučku, pravému Izraelovi, obrátí se všechna zuřivost ďábla. Všecku svoji moc vynaloží, aby ho zničil a tak i nejposlednější svědectví pro Boha v zemi Palestinské vyplnil. Pán však dovede Svých ochrániti. „Ale dána jsou té ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváře hada na poušť, na místo své, kdež by ji živili do času a časů a do půl času (t. j. tři a půl roku).“ (V. 14.) Had pak, aby ve svém bezmocném hněvu překazil její útěk, vypustil z úst svých po té ženě vodu jako řeku, aby jí řeka zachvátila. Ale Bůh pomůže ženě té, nebo otevře země ústa svá a pozře řeku tu. (V. 10,16.) Tím ještě více rozhněván půjde had, aby bojoval s jinými ze semene jejího, kteříž ostříhají příkázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista. (V. 17.)

Nelze popsati, jak nevýslovně těžké bude postavení věrného pozůstatku izraelského v oněch dnech. Do země otců svých se navrátivše a ku Pánu se obrátivše, vidí, jak široké vrstvy lidu se úplně odvrací od Hospodina, aby se klaněli člověku jako bohu. Časy a zákony budou pozměněny, denní oběti přestanou a v chrámě jeruzalémském bude „ohavnost zpuštění“. Jaká to bolest pro srdce bohobojné! Než nezůstane jen při tomto zkušení. Jejich odepření účasti při oné hanebné modloslužbě přinese jen nevýslovná utrpení a pronásledování. Mnozí z nich budou zmučeni a zamordováni. (Mat. 24,9.; Zj. 6,9.—11.; 13,7.; Dan. 7,21.). Část jich uteče na poušť a budou tam od Pána zachováni. (Por. Mat. 24,15.—22.) V těchto velikých úzkostech budou volati k Hospodinu, Bohu otců svých, o pomstu nad nepřáteli svými a o vysvobození ze soužení svého. Pak najdou mnohé žalmy, vyjadřující v duchu prorockém utrpení pozůstatku izraelského v oněch dnech svého úplného ohlasu v srdcích všech těchto nenáviděných a pronásledovaných Izraelitů. (Viz Ž. 58.; 139,19.—22.; 44,23. až 26.; 143,11.12. atd.)

Kromě těchto neslýchaných zevních soužení bude pak stávat ještě jiného, daleko těžšího utrpení, které dolehne na věřící z Izraele — bolest ne od lidí způsobená, ale od Boha samého. Uprostřed všeobecného odpadnutí a modloslužby, v němž však zůstanou stáli a věrní Bohu otců svých;

budou cítiti, že všechna tato na ně přišlá soužení jsou jejich spravedlivou odplatou za dřívější hříchy jejich. Ruka Boží těžce na ně dolehne; Boží hněv jich zasáhne pro všechny jejich hříchy a nepravosti a jako řeky bude na hlavu jejich vylit. Jejich probuzené svědomí bude hlasitě a hlasitěji mluvit, a jako písmem plamenným budou jím státi hříchy jejich před očima. Rozpomínati se budou na všechny cesty své zlé a skutky své nedobré a budou míti sami sebe v ošklivosti pro nepravosti i ohavnosti své. (Ez. 36,31.) Neodvází se ani očí svých vzhůru pozdvihnouti, poněvadž od svatého a spravedlivého Boha mohou jen očekávati dokonalého zničení. A přec bude srdce jejich oživovat vědomí, že Hospodin jest **jejich** Bohem. Téměř plní zoufalství nad spasením svým, přimknou se přec jen na dobrotivost a milosrdenství Boží. „Protož vzdálilo se od nás právo,“ budou volati, „a nedochází nás spravedlnost. Čekáme-li na světlo, aj, tma, pakli na blesk, v mrákotách chodíme. Makáme jako slepí stěnu, a jako bychom žádných očí neměli, šámáme. Urážíme se v poledni jako v soumrak, u veliké hojnosti podobni jsme mrtvým. Mumleme všichni my jako medvědi, a jako holubice ustavičně lkáme. Očekáváme na soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké jest od nás; nebo rozmnožena jsou přestoupení naše před tebou, a hříchové naši svědčí proti nám, poněvadž přestoupení naše jsou při nás, i nepravosti naše. Známeť to, že jsme se zpronevěřili, a lhali Hospodinu a odvrátili se od následování Boha svého, že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme ukládali a vynášeli z srdce slova lživá.“ (Iz. 59,9—13., viz i Ž. 79.) Postavení jejich bude vskutku hrozné! Než až bída jejich dostoupí nejvyššího vrchole, až hluboce pokoření budou pod břemenem svých vin, pod nesnesitelným vědomím zabití svého Mesiáše, plni krutých sebeobvinění a výčitek svědomí, bez útěchy a bez naděje, plni zoufání nad milosti Boží a svým spasením, tu jim Duch svatý připomene vznešená slova u Iz. 43: „Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám,“ nebo na ona jiná slova: „Potěšujte, potěšujte lidu mého! dí Bůh váš. Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své.“ (Iz. 40,1.2.)

Mnoho je podobných vzácných míst, a co to bude znamenat pro ubohý, sevřený pozůstatek, až pomalu začne chápat význam slov těch a dostaví se mu vědomí odpuštění jeho hrozných hříchů! A což pak teprv, až zaslíbený Mesiáš, ten od nich kdys zavržený a ukřižovaný Ježíš Nazaretský, přijde na

oblacích nebeských s mocí a slávou velikou, aby zahladil nepřátel svých a je pak přijme za lid Svůj — ó jak se tu rozzvučí hory i údolí Kanaánu od jásotu a radostného pokřikování vykoupených! Jak budou tu ze srdcí tak dlouho sužovaných vystupovati k trůnu Božímu vznešená slova Žalmu 103! Ano, pak jím bude přivoláváno: „*Prozpěvuj, dcero Siónská, pokřikujte, Izraelští, vesel se a plésej vším srdcem, dcero Jeruzalémská, že odjal Hospodin soudy tvé, odklidil nepřítele tvého. Král Izraelský Hospodin jest uprostřed tebe, nebudeš se báti více zlého... Hospodin Bůh tvůj uprostřed tebe mocný zachová tě, radovati se bude z tebe velice, přestane na milování svém tebe, plésati bude nad tebou s prozpěvováním.*“ (Sof. 3,14—17.)

Uděláme-li si nyní ještě krátký přehled všech zmíněných událostí, tu vidíme následující: Po vzetí církve do nebes, navrátí se obě pokolení Juda a Benjamin do země své a do Jeruzaléma a postaví zase chrám. Tento návrat se stane v nevěře; než malá část do země se navrátilivších obrátí se ku Pánu. S tímto návratem nebo snad krátce po něm, nastane sedmdesátý téhoden proroka Daniele; tento týden roků dělí se na dva díly po 3½ letech. V první polovici zjeví se antikrist, člověk hřicha, syn zahynutí, a ve spojení s hlavou říše římské se povýší za krále izraelského. Týž přijde „*v svém vlastním jménu*“ a toho Židé přijmou. Již během této doby nadejdou mnohé soudy nad Izraelem i ostatními národy, kdežto věřící ze Židů pak započnou se zvěstováním evangelia království. V druhé pak polovici týdne toho ukáže se antikrist v nezakryté zlobě a bezbožnosti. „*Mnozí*“, t. j. široké vrstvy Židů k němu přilnou a budou mu sloužiti, a jen nepatrná část bude se zpěčovat klaněti se mu. Tito pak budou proto od něho pronásledováni, mnozí svědectví své zpečetí smrtí, kdežto jiní utekou se na poušť, kde jich Pán ochrání. Současně nastane na nebi hrozný boj, při čemž bude ďábel svržen na zem a zde pak ukáže hrozným způsobem svoji moc a svůj hněv. Tím nadchází čas velikého soužení, den pomsty Boží nad Izraelem i celým světem. Soudy, jakých zde nikdy nebývalo, aniž kdy potom bude, přijdou na zemi judskou i na celý svět. Nevýslovná soužení zasáhnou věřící Židy. Než až ssoužení jejich dosáhne svého vrcholu, ukáže se Syn člověka se svými nebeskými zástupy, aby zničil nepřátel Svých, šelmu i antikrista uvrhne do jezera ohnivého (Zj. 19.) a říši římskou zkazí. Ďábel bude na tisíc let svázán a uvržen do propasti; věřící Židé budou z ssoužení svého vytrženi a vyvolení **z Izraele** budou od andělů od čtyř větrů světa shromážděni. Všechn Izrael tak spasen bude; všichni budou znáti Pána od nejmenšího

jejich až do největšího jejich, a pod žezlem míru Mesiáše svého užívati budou všech jim zaslíbených předností a požehnání. Boží hněv bude pak od Izraele odvrácen. Tento zase vzkvétne jako lilie a hluboce vpustí kořeny své jako Libán. Ratolestky jeho rozloží se a bude jako oliva krása jeho a vůně jeho jako Libánská. (Oz. 14,4—6.)

Dopis umírajícího malomocného.

Pisatel následujícího dopisu byl Japonec, který již před delší dobou ku Pánu odešel. Věřící japonský lékař, kterýž ho léčil, byl nástrojem k jeho obrácení. Krátce před svou smrtí psal svému mladšímu bratru, jenž před krátkem v Pána Ježíše uvěřil, následující řádky:

Mému mladému bratru Koneko Goro!

Já, Jisaburo, zanechávám mému milému bratru Goro následující slova; já jsem na odchodu. Přeji si, aby jsi Jisabura poslední přání splnil, jednaje podle následujícího. Já jsem ztrávil celý svůj život v těžkostech a bolesti mé nemoci. Štěstí a radovánky tohoto světa mne nedoprovázely, ale slzy bolesti a zármutku plnily stále mé oči. Když takto píšeš, zdá se, že běduji nad svým neštěstím, ale tomu není tak. Činím tak, abys mohl poznati, jak velmi mne Bůh miluje. Já jsem jistě jedno z nejbídnějších stvoření světa, ale náš Bůh nás miluje a vyvolil v Pánu Ježíši Kristu před ustanovením světa.

On vložil na mne toto utrpení; tím zlomil mou pýchu. Zjevně jsem byl donucen všeho se vzdáti a býti závislým jen od Boha. Stojí psáno, že koho ten veliký, milosrdný Bůh miluje, toho kázní navštěvuje. Ó, jaká radost a jaké blaho je to, opustiti tento hřích milující svět, kterýž jest naplněn nespokojeností a zlem a vejíti ve slávu Boží! Nepohrbi mne s okázalostí podle zásad světa, nýbrž buď jednoduchým ve všech věcech. Volati budhistické kněze, aby předčítali modlitby, navštěvovati hrob a tam se modliti, aneb postaviti náhrobní kámen, to vše je bezcenné. Všechny takové věci opusť, neboť mým přáním je, aby jméno Gattori Jisaburo bylo ve světě brzy zapomenuté, čiň však vše podle vůle bratří a sester v Pánu. Důležitým je, býti ve všech věcech jednoduchým a nepodobati se světu.

Budiž upřímným před všemi lidmi a drž se vytrvale a pevně zásad bible, ať to pak přinese jakékoliv následky. Pozdravuj naše svaté bratry a sestry!

Oslav jméno Páně ve všech věcech. Použij každé příležitosti k vydání svědectví o Pánu! To ti přinese nenávist všech lidí, ale neboj se, nýbrž raduj se. Modli se stále za mou rodinu a za všechny svaté. Předcházím tě ku Pánu a budu na tě čekat. Raduj se, a děkuj Bohu za mé zesnutí. Ještě mám mnoho co psáti, ale není žádného času více, neboť již velmi brzy zesnu; tak ti daruji **knihu**, bibli. Čti v ní v přítomnosti Páně a občerstvuj se tím ráno a večer! Nyní odkládám mé péro.

Gattori Jisaburo.

Je to vzácné, viděti ovoce, které milost Boží v duši způsobí. Co je světem **vyvrženo a opovrženo**, to táhne Bůh k sobě. „*Nepřišelť jsem volati spravedlivých, ale **hříšných** ku pokání.*“ (Luk. 5,32.) „*Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo **zahynulo.***“ (Luk. 19,10.) **Zločinci**, jenž se k Němu obrátil, pravil: „*Amen, pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji;*“ (Luk. 23,43.) a malomocný odcházel od Něho uzdraven, když mu Pán Ježíš pravil: „***Chci, buď čist.***“ (Mar. 1,41.)

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží

Ročník V.

Květen 1931.

Číslo 3.

Jak poznám vůli Boží?

Mnozí věřící nechávají se vésti okolnostmi. To však není pro ně cesta bohulibá, ano Slovo Boží takové vedení nazývá vedení „**uzdou a udidly**“. Děcko, které se stále zdržuje u svého otce, a proto také vždy zná myšlenky i přání jeho — nepotřebuje žádné zevnější donucovací prostředky k plnění vůle otcovy. Koně i mezkové bývají vedeni uzdou a udidlem, poněvadž nemají porozumění pro myšlenky a přání svého pána. Dítky Boží mají se však stále zdržovati tak blízko u svého Boha a Otce, aby poznávaly vůli Jeho a ji též činily. On praví: „**Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě obrátě.**“ (Žalm 32,8.) Ovšem, že je přec jen lepší býti vedenu okolnostmi, než klopýtnouti a padnouti. Se strany Boží prozrazuje to prvé vždy ještě **milování**, byť to i u nás značilo **slabý duchovní stav a nedostatečné obcování s Bohem**.

Často jsou věřící v rozpacích, poněvadž nepoznávají jasně vůli Boží. Stojí před důležitým rozhodnutím a rádi by věděli jasně svou cestu, aby mohli jednati. Bylo by to snadné, kdyby se mohla vůle Boží vyčísti jako paragrafy zákoníka a mnohý si to zajisté již přál. Bůh však nechává duši úmyslně procházeti zkouškami, aby byl její

morální stav

zjeven. Ona musí s Ním obcovati vzhledem k vyskytujícímu se rozhodnutí; On ji nechá čekati. A tu se může státi, že proto po několik nocí spánek prchá. Ne snad, že by toho bylo třeba k poznání vůle Boží. Duše, která dříve ve vroucím obecenství s Ním žila, bude si před rozhodnutím dříve jasná, než ta, která brala život jen povrchně a zanedbávala styk s Pánem, aneb jej méně pěstovala. Dlouhá a hluboká cvičení přivádějí na světlo převrácené náklonnosti a přání našeho srdce, což je spojeno s pokořením se, kte-

rému se naše tělo rádo vyhýbá. Křesťan, který ve zkouškách je nalezen věrným, bývá veden k jasnosti, aby jednal bohulibě a posléze poznal, jak nutná a požehnaná byla pro něho doba čekání, takže bude za zkoušky Pánu děkovati.

Nezřídkla stává se, že se snažíme dosáhnouti jistého cíle a aniž bychom to snad sami jasně poznali, klademe velkou důležitost na naši osobu. Domníváme se, že Bůh nás chce k tomuto cíli dovésti, kde máme pro Něho konati nějakou službu na přednějším místě. Pán nás chce však na

skrovnější místo

postaviti, což ovšem přání našeho těla neodpovídá. Naše srdce je znepokojeno; my bychom sice rádi vůli Boží poznali, nechceme se však našeho stanoveného cíle vzdáti a pokud možno hledáme radu u bratří, ale jen s tou myšlenkou: „Jen mne z toho nezrazujte!“ To vše nasvědčuje tomu, že s naším „já“ v popředí stojíme a hledáme naši čest, zatím co nás Pán chce udržeti malými a pokornými.

Snadno se může státi, že se pohybujeme v poměrech, kam nás Bůh nepostavil, a konáme službu, kterou nás Pán nepověřil. A my bychom si rádi zajistili Jeho vedení. Jak převrácené je to! Nejdříve máme rozpoznati, zdali naše služba a poměry neodporují slovu Božímu. Místo toho však, přesně vyjádřeno, chceme Jeho souhlas ke všemu převrácenému, v kterémž se pohybujeme a prosíme Jej, aby nás nechal požívatí útěchu Jeho vedení. V tomto případě přijde však naše srdce a svědomí jen tehdy ke klidu, opustíme-li samovolnou cestu a vzdáme-li se převrácené služby. Veškeré vedení Páně směřuje k přivedení věřícího do Jeho

odvislosti

aneb jej v téže udržeti. V Jeho svaté přítomnosti, kde vše světlo je, bývá duše poučena o Jeho vůli a zde obdrží sílu, aby ji také mohla konati. Hlavní věcí je náš vnitřní morální stav. **„Když by tedy oko tvé sprostné bylo, i tělo tvé bude všecko světlé,“** t. j. poznáváme všechny údy těla a můžeme jimi správně vládnouti, aby nikde nenarážely a nechybily. Opačně však je jisté, že naše oko není prostné, když naše tělo není světlé. Věrný křesťan, obrátí-li tato slova na svůj duchovní život, najde v tom velkou útěchu, poněvadž je jeho jediným přáním, aby měl prostné oko a chodil s Bohem, kdežto ona slova všech odsuzují, kteří bez jakékoliv snahy jen povrchně hledí vůli Boží poznati. Slyšme slova Páně: **„Chodí-li kdo ve dne, neuráží se; ne-**

bo světlo tohoto světa vidí. Pakliť by kdo chodil v noci, urážít se; nebo světla není v něm“ (Jan 11,9.). A opět praví: **„Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude mít světlo života.“** (Jan 8,12.) Jak důležité tudíž **„naplněnu býti známostí vůle Jeho,“ „abyste chodili hodně Pánu ke vsí jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží.“** (Kol. 1,9.10.)

Je také známost v božských věcech, která je jen v hlavě; tato nadýmá. Když však duše najde něco v Bohu, co je jí vzácným a i požítkem, to je ta

požehnání přinášející známost.

Této je nezbytně zapotřebí; neboť jak by mohl věřící činiti vůli Páně a choditi důstojně Jeho, když vůli Jeho přesně nezná? Je-li tedy známost Páně a Jeho vůle u věřícího spjata s důvěrou, tu zůstává uchráněn od převrácených cest. Věrný křesťan stále v této známosti roste. Pavel psal Filipinským: **„A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu, k tomu, abyste zkušením rozoznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřímní a bez úrazu, až ke dni Kristovu.“** (Fil. 1,9.10.)

Máme-li se rozhodnouti v obtížných poměrech, při čemž je nám blízkou myšlenka, že musíme později s velkými těžkostmi počítati, tu snadno zjistíme, že naše tělo hledá nějaké východisko.

Víra,

jež nás přivádí s Bohem ve spojení, může nám pak jedině pomoci, abychom se rozhodli činiti to, co Bohu se líbí. Víra nehledí na těžkosti, nýbrž uvádí Boha, jenž vládne mocí nade vším a nás dokonale miluje. Byť se nám jevily budoucí poměry a okolnosti sebe obtížnější, nikdy však nemáme se od pravdy uchylovati a jednati proti slovu Božímu. Naše domnělé obtíže zavdávají Bohu jen příčinu, aby Svojí mocí zasáhl a se oslavil a věřící bude činiti zkušenosti o Jeho dobrotě a o pravdivosti slova Jeho, že Bůh **„neodepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.“** — Protož: **„Blahoslavený člověk, kterýž naději skládá v tobě!“** (Žalm 84,11.12.)

Bůh hledí na srdce a vidí v něm oddanost k Sobě a přání, za každou cenu Jej oslaviti, ale On odkrývá i nepoctivost a vidí, hledáme-li svůj vlastní prospěch, čest anebo vážnost, neb peníze a majetek. Toto se Jemu ovšem líbiti nemůže.

Když Pán nás nalezne věrné a nezří pokrytectví žádné, tu přijde On a
186

nad vše očekávání udílí nám bohaté požehnání.

Bůh nám může dát **dojmy** a na srdce nějakou věc vložit. A toto učiní tím více, čím více se v Jeho blízkosti zdržujeme a stáváme se vroucím obecnstvím s Ním pro to vnímavými. On může v modlitbě zničit jisté tělesné vlivy, pod nimiž stojíme a učiniti v duši místo pro vlivy duchovní. Nezřídka použije si Bůh věrných osob, aby svým vlivem na nás působily, ježto nemáme dosti duchovního rozhledu ke zjištění pravé cesty, avšak poznáme pravdu, když nám ji někdo jiný představí.

Nemáme-li jasno, jak máme jednat, tu máme

čekati,

až se jasno dostaví. Doba čekání nám může působiti všelijaké zkoušky; ale jdeme-li ku předu v odvislosti od Boha, tak zůstáváme ušetřeni od ukvapeného kroku. Netrpělivost nevedla ještě nikdy k dobrému; ona je výplodem svévůle a Pán nás v každém pádě před ní ochraňuj! Víra čeká na Boha a nebyvá nikdy zahanbena.

Kdo Boží vůli poddává se
a skládá v Něm své doufání,
zachován bude ve zlém čase,
v žalu a v těžkém strádání!
Kdo v Bohu složil naději,
nad skálu stojí pevněji.

Vzhůru vpřed!

Naše srdce mají sklon porovnávat přítomnost s minulostí; to však nás skličuje a zemdlívá, místo aby nás to povzbudilo a posílilo. Žijeme nyní v dobách, kdy všeobecné poměry jsou těžké a stav věcí zlý. Kolkolem zírám na nás hospodářský, mravní a duševní rozklad. Tato fakta zajisté žádnému oku neujdou; musili bychom býti bez citu a lhostejnými, ba nevěrnými, kdybychom to sami necítili a neměli zároveň soucitu. Řešiti tento stav, **převráceným a tělesným** způsobem, bylo by nejvýš zpozdilé i škodlivé.

Jak se však máme oproti těmto povážlivým poměrům a „*nebezpečným časům posledním*“ (2. Tim. 5,1.) zachovati? Aneb předložme si otázku: Co

činí Duch Boží oproti těmto poměrům a oproti nám? Člověk, jenž ve svých myšlenkách a úvahách jen „pod sluncem“ žije, táže se: „Čím jest to, že dnové první lepší byli nežli tito? Avšak **nemoudře** se táže.“ (Porovnej Kaz. 7,10.)

Boží způsob je, srdce a pohled svých dítek řídit **vzhůru a vpřed**; vzhůru k Němu samému, k trůnu milosti a vpřed k naší požehnané a vzácné budoucnosti.

Zajisté je tomu tak, když přejeme: „Poklady milosti Tvé, jsou na cestě poutnické, Tvým dítkám vždy otevřeny.“ Ano, díky Jemu, že On je k nám tak láskyplný, neb stojí psáno: „*Mocent' jest pak Bůh všelikou milost rozhojnit ve vás.*“ (2. Kor. 9,8.) Jaká odvaha, útěcha a síla plyne nám z těchto vzácných slov a jakou pomoc skýtají poklady Jeho milosti! Byť naše hospodářské obtíže byly i těžkého rázu, byť mravní rozklad a úpadek duchovní svěžesti a síly na naši duši těžce doléhal, když i cítíme znatelně v naší vlastní rodině, u našich dítek, u mládeže vůbec a žel, i ve shromážděních, že žijeme v „posledních dnech,“ přec smíme naše zraky **pozvednouti** k horám, odkudž naše pomoc přichází — kořice se ovšem pod stávajícími žalostnými poměry. Smíme směle říci: „*Pozdvihuji k Tobě očí svých, ó ty, kterýž na nebesích přebýváš.*“ Činíce to, až by se smiloval nad námi, s důvěrou zvoláme: „*Pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi.*“ (Viz Žalm 121. a 123.) A více ještě: Tento „*Hospodin, kterýž učinil nebe i zemi,*“ kterýž na nebesích přebývá, je náš Bůh a **Otec** v Kristu Ježíši, jenž „*sám nás miluje*“. A na Jeho pravici zří naše oko víry „*nejvyššího kněze*“, Jenž „*dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu.*“ (Žid. 7,25.)

„*Protož, majíce velikého nejvyššího kněze, kterýž pronikl nebesa, Ježíše, Syna Božího, přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.*“ (Viz Žid. 4,14.16.) Či chceme snad přes to, že „*máme přístup vírou k této milosti, kterouž stojíme*“ (Řím. 5,2.), naše duše malátněti stálým patřením na naši mnohdy strmou a trnitou cestu? Chceme Boha samého přecházeti a Jím nám darované zdroje pomocné nechati nepovšimnuty? Chceme dokonce Jeho láskyplná a milostivá zaslíbení a Jeho povzbuzování přeslechnouti? Ach! Jak bychom tím Boha zarmucovali a proti vlastním našim duším hřešili! Toho se varujme! Neboť máme přepevnou záruku pravdivosti o zaslíbení Božích a tato záruka je **Bůh** sám, Bůh ve své osobě, Bůh bez promě-

ny, Bůh, jenž nikdy lháti nemůže.

O těžkých hospodářských nesnázích mluví prorok v Abak. 3,17. Fík nekvetl a nebylo úrody na vinicích; ovoce olivy pochybilo a rolí nepřinesla užitku. Z ovčince zmizel brav a nebylo žádného skotu v chlévích. Co však činí víra vzhledem k tomu všemu? Takto mluví: „*Já však v Hospodinu **veseliti se budu, plésati budu v Bohu spasení svého. Hospodin Panovník jest síla má, kterýž činí nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých cestu mi způsobuje.***“ (V. 18,19.)

O nebezpečných (zlých) dobách smutného mravního stavu mluví prorok Micheáš v kap. 7,1.—6. Laskavý čtenář nechť si toto místo vyhledá. Též zde následuje to vzácné slovo „*Já však*“. — „*Já však na Hospodina vyhlédati budu, očekávati budu na Boha spasení svého, vyslyšit mne Bůh můj. Neraduj se ze mne, nepřítelkyně má. Upadl-liť jsem, povstanu; sedím-liť v temnostech, svítí mi Hospodin.*“ (V. 7,8.) A měli bychom se nechati zahanbiti těmi, jenž takto mluví? Nikoli. Nechme se všichni povzbuditi, jak pisatel, tak i čtenář: **Vzhůru patřiti!**

Zří-li víra má jen Tebe,
zrcadlí se v srdci nebe!“

Duch Boží neřídí však naše zraky jen vzhůru na pomoc v době přítomné, nýbrž v téže míře, ne-li více **vpřed**, na naše **budoucí** požehnání a štěstí. Na vzácnou budoucnost, kdy On „*promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy Jeho*“; na dobu, kdy On „*postaví sobě slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového*“, kdy Jemu podobní budeme; nebo viděti jej budeme tak, „*jakž jest*“. (Filip. 3,20.21; — Efez. 5,27; — 1. Jan. 3,2.)

Když se ostatek izraelský vracel z Babylona do své země, tu „*starci*“ při zakládání chrámu byli sklíčení, jelikož se jim zdál malý a neúhledný, když se rozpomněli na chrám Šalomounův a zašlou slávu jeho. (Ezdráš 3,12.13.) Od Hospodina vyšlo však poselství: „*Nebojte se!... I naplním dům tento slávou, praví Hospodin zástupů.... **Větší bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin zástupů.***“ (Cti Ag. 2,3.—9.) Tak hleděl Bůh truchlící vzpřímiti, zemdlené povzbuditi, uváděje před jejich zraky budoucí slávu a slavné panování Mesiáše.

Podobným způsobem stojí veškerá zaslíbení, jež Pán dává ve Zjevení v kap. 2. a 3. vítězům, ve spojení s budoucností. Již od pradávna řídil Bůh

zraky Svých věřících na budoucí jejich dědictví. Oni viděli zaslíbení z dálky a vítali je, byť jim bylo jen i málo zjeveno oproti nám. Během doby se zjevení myšlenek a rad Božích stále množilo až k dokonání slova Božího, k jehož porozumění nám Pán dal Ducha svatého, „*abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.*“ (1. Kor. 2,12.) „*A aby budoucí věci zvěstoval nám.*“ (Jan 16,13.) A brzy již přijde náš milovaný Pán a nejvzácnější z Jeho zaslíbení naplní: „*Přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.*“ (Jan 14,3.)

„*A tak vždycky s Pánem budeme. A protož potěšujte jedni druhých těmi-to slovy.*“ (1. Tes. 4,17.18.)

Kéž by ve smyslu vylíčeného i u nás více slova apoštola se v životě uplatnila: „*Ale **to jedno** činím, na ty věci, **kteréž jsou za mnou, zapomínáje, k těm pak kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši!***“ (Filip. 3,14.)

Někdo by snad předložil otázku: „Neřídí však Bůh také občas naše zraky **na minulost**? Ovšem, ale k jinému účelu a zcela jiným způsobem než jak naše srdce tak ráda činí. Bolestné i pokořující je (jakkoli i v tom se milost oslavuje), když věřící poklesl a nechce se před Bohem pokořiti a nechá v tomto stavu i mnoho dní uplynouti, že On ve své věrnosti jej stále na to upomínati musí, co leží v minulosti, aby jej přivedl k odsouzení sama sebe a k napravení. Lépe jest, — jak vidíme v Žid. 10,32—34. — když se věřící upomínají na minulé dny, aby byli povzbuzeni, s touž ochotou víry a vytrvání se vzchopiti jako kdysi se osvědčili a potom své zraky řídili na „*Toho, kterýž přijíti má.*“ (V. 35.—39.)

A ještě krásnější je, když si rádi necháme připomenouti, co jsme byli a kde jsme se nalézali: v temnotě a smrti, ve světě a hříšné vášni zabředeni, a jak Bůh Svou milost nám hojně zjevil, v Kristu Ježíši. Velice požehnané je, přemýšlí-li naše srdce v hluboké vděčnosti o té veliké milosti, která se stala naším podílem ve dnech minulých od doby, kdy jsme byli přivedeni na úzkou cestu víry, ba již od útlého mládí našeho. Pak zajisté zvoláme s žalmistou: „***Mnohé** věci činíš ty, Hospodine, Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás... není, kdo by je po řadě vyčísti mohl před tebou. Já chtěl-li bych je vymluvit i vypravit, mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti může.*“ Aneb: „*Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a připomínati sobě divné činy tvé, od starodávna. A přemýšlovati o Všemilém*

díle tvém, a o skutcích tvých mluvíti.“ (Žalm 40,5; 77,12.13, porovnej: Job 5,9; 9,10.)

Bratři a sestry, nenásledujme na žádný způsob různým vnuknutím našich zpozdlých, bázlivých a lstivých srdcí, nýbrž ku oslavení Boha a k našemu vlastnímu prospěchu, jedinež vedení Ducha Božího. Pak přinese nám i pohled do minulosti požehnání. Bude nám, jako lidu izraelskému na druhém břehu Rudého moře, jenž vzhledem na cestu za sebou, zvolal: „**Zpívati budu Hospodinu!... Síla má a píseň jest Hospodin!... Onť jest Bůh můj silný, protož vyvyšovati ho budu, onť jest Bůh otce mého, protož stánek vzdělám jemu.**“ (2. Mojž. 15,1.2.) Aneb jako prorokyni Deboře za doby soudců, když po srážce kananejských králů a knížat vyzvala, aby ji slyšeli: „**Já, já zpívati budu Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu, Bohu Izraelskému.**“ (Soudců 5,3.)

Co je velebení?

Velebení bylo přirovnáno s **přetékáním** nějaké nádoby. Velebení není **prosbou** o nějaký předmět aneb o nějaké požehnání. Velebení není také děkování za vezdejší požehnání a dary, jako zdraví, denní chléb, šatstvo atd., nýbrž díkůvzdávání za **duchovní** požehnání a dary, jako jistota vykoupení, pokoj s Bohem, blažené vědomí synovství Božího, obecenství s Otcem a Synem.

Velebení je **přetékání** srdce naplněného radostí nad láskou Boží, která je v něm rozlita skrze Ducha svatého. Velebitel přináší Bohu to, co On sám nám ve Své neskonale lásce daroval; jak také již David pravil: „**Z ruky Tvě dali jsme Tobě.**“ V společném velebení mají věřící vzácné vzájemné obecenství, radují se společně v Bohu, jenž se jejich duším ve Svém jednorozeném Synu tak jasně zjevil.

Velebení není však jen díkůvzdávání za duchovní **dary a požehnání**, nýbrž radost a slast z **Dárce** samého. Čteme: „**Onť jest zajisté Pán tvůj, protož skláněj se před Ním!**“ — Věřící jej chválí a velebí, nejen pro to, co On učinil, nýbrž především pro to, co **On sám v sobě jest.**

Nebe bude místem věčného velebení. Tam myriády všech vykoupených

budou v dokonalém obecenství bez přestání a bez překážek velebiti Boha a Beránka. Tam se nevloudí žádný nepravý tón, který by rušivě působil a tam také nebude žádný hlas chyběti.

Obzvláštní příležitost k velebení skytá se církvi, když je shromážděna u stolu Páně, aby zvěstovala Jeho smrt. Tu běře Duch svatý z plnosti Kristovy a plní srdce věřícího, takže přetéká. Toto přetékání srdce z plnosti Krista je pravé nebeské velebení. U stolu Páně, v Jeho přítomnosti, činí činnost služby místo odpočívání a velebení. Tu se srdce podobá rozbité nádobě alabastrové, drahá mast z výborného nardu teče a naplňuje dům vůní svou; mast je vylita na hlavu a nohy Páně, On je oslaven a Jeho srdce je zaujato vděčností a láskou Jeho draze vykoupených, kteří tu často pějí:

Velebeno budiž Tvoje velesvaté Jméno,
slavnější i dražší jest ono nad každé jméno;
chvála již zde, chvála buď v slávě Tobě!
Chvála věčně Tobě! Amen.

Působení modlitby.

„Mnohoť může modlitba spravedlivého opravdová.“
(Jak. 5,16.)

Věřící je sám v sobě slabý a nepatrný, ale přes to vše může mnoho působiti skrze modlitby. Těmito přivede v činnost moc Boha, jenž vše stvořil, vše udržuje a spravuje.

Slovo Boží nám předvádí mnohé příklady o působnosti modlitby. Připomeňme si jen Mojžíše, Samuela, Davida, Eliáše a Daniela; všichni tito vykonávali skrze modlitby veliké věci. Pán je tentýž včera, dnes i na věky, tentýž k slyšení a vyslyšení modliteb Svých milovaných vykoupených, a proto smíme důvěrně očekávatí vyslyšení našich proseb, když tyto jsou podle vůle Jeho a u víře.

Nevidíme-li žádného východiska, staví-li se nám nescíslné překážky a těžkosti v cestu, takže nemůžeme vykonati to, co si přejeme k oslavení Božímu a k užitku jiných, tu přec jen proniká naše modlitba k Bohu. Ona se přenese přes každou vzdálenost, přemáhá veškeré těžkosti a uvádí v čin-

nost veškerou lásku a moc Boží ku požehnání jak osobnímu, tak i lidu Božího a ku spasení neobrácených.

Jak velikým povzbuzením pro všechny věřící modlitebníky je, že Bůh velí: **„Hleďte tváři mé.“** (Žalm 27,8.) Pán Ježíš praví: **„Amen, amen pravím vám: Že zač byste koli prosili Otce ve jménu mém dát vám... Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla.“** (Jan 16,23.24.) Kéž by nás veškerá ta vzácná zaslíbení povzbudila k využití našich výsad. Hledejme „tváři Boha“, „vylévejmež“ před Jeho obličejem srdce naše v modlitbách **„opravdových“**. Ovoce těchto modliteb se pak brzy zjeví k oslavení Božímu a k naší radosti a požehnání; a proto dbejme toho, že je třeba **„vždycky se modliti a neoblevovati.“**

Obecenství.

Nejsem-li v obecenství s Bohem, tu musí Duch svatý mluvit k mému svědomí; nemůže si mne použít.

*

Nemůžeme-li mluvit „jako řečí Boží“ (1. Petra 3,11.), zvěstující Boží pravdu, tedy je lépe mlčet.

*

Kéž by naše dílo bylo dílem víry, kteréž svou sílu a i svou jsoucnost má v našem obecenství s Bohem, naším Otcem.

*

V čem nalezne Vykupitel Svou radost, když ne v radosti a obecenství, v blahu Svých vykoupených?

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník V.

Červenec 1931

Číslo 4.

Antikrist aneb člověk hřícha.

Pozornému čtenáři neujde, že slovem „antikrist“ není snad míněna jen zlá **moc**, ničivý, ďábelský **vliv**, jak někteří se domnívají, ale že spolu míněna je i osoba, skutečný člověk. Mezi jiným jmenuje ho Písmo svaté též „*člověk hřícha, syn zatracení*“ (jako byl Jidáš) nebo „*ten bezbožník*“. (2. Tes. 2.)

Zde chci podati jen malou ukázkou toho, co nám Písmo svaté praví o této ohavné, hrůzu vzbuzující osobnosti. Všimněme si jeho charakteru, postavem, původu a působení zde na zemi.

1. Jeho charakter. Už jméno antikrist (t. j. proti Kristu) dává nám na srozuměnou, že máme co činiti s osobou, jež ve své bytosti a smýšlení je v každém ohledu pravým opakem Pána našeho Jezukrista. A nemůže také ani jinak býti. Vždyť je zástupcem satana, kterýž podobně jako kdys Bůh poslal Syna Svého na svět, aby hříšné **spasil**, pošle na svět antikrista, aby lidi **zničil**. Tak jako Pán Ježíš i on vystoupí jako král a prorok, t. j. bude míti světskou moc a v náboženském ohledu bude míti na lidi veliký vliv. (Dan. 11,36; Zj. 19,20.) Jako Beránek zabitý, tak i on je nám znázorněn v podobě zvířete, majícího dva rohy, podobné Beránkovým, ale které mluví jako drak. (Zj. 13, (8) 11.) Ve všech těchto vztazích se ukáže býti jako antikrist, jako ten, kterýž přišel, aby bojoval proti Bohu a pomazanému Jeho, a všelikou památku Jeho aby ze země vyhladil.

Bylo-li pokrmem Pána Ježíše naplniti vůli Otce Svého nebeského (Jan 4,34; 6,38.), tedy o antikristu čteme, že činiti bude podle vůle své a pozdvihne se a zvelebí nad každého boha (Dan. 11,36.) Bylo-li prací Páně procházeti zemi, aby dobře činil, nemocné uzdravoval a chudým evangelium zvěštoval, tedy působení antikristovo bude v tom pozůstávat, aby svatých (t. j. věrný ostatek z Izraele) pronásledoval, je do vězení sázel a mor-

doval. (Zj. 12, a j. m.) Dělal-li Pán Ježíš divy k blahu lidí, tedy on bude dělati divy, aby svedl lidi a tak je strhl k odpadnutí od Boha. (Zj. 13,14.15.) Zvěstoval-li Pán Ježíš pravdu a oznamoval slovo Boží, tedy bude antikrist přinášeti lež a ze svého **vlastního** mluvití bude. Byl-li Pán Ježíš dobrým pastýřem, který položil život Svůj za ovce Svě a stádce Svě před všelikým nebezpečím ochraňoval, tedy on jest ten „*pastýř ničemný, kterýž opouští stádo*“ a zanechává ho k zničení. (Zach. 11,17.)

V opaku k člověku **s nebe** (1. Kor. 15,47.) je antikrist člověk **zemský** (Ž. 10,18.) V opaku ku Kristu, tomu svatému a spravedlivému, kterýž sebe samého zmařil, způsob služebníka přijal a se **ponížil** (Fil. 2,6—11.), je on „*ten člověk hřicha, syn zatracení, protivící a povyšující se nade všechno, což slově Bůh, aneb čemuž se děje Božská čest, takže se v chrámě Božím jako Bůh posadí, počínaje sobě jako by byl Bůh.*“ (2. Tes. 2,3.4.) Je podobný Faraónovi, pyšnému nepříteli Boha a Jeho lidu, kterýž řekl: „*Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu Jeho?*“ (2. M. 5,2.) Nebo Nabuchodonozorovi, který pod trestem smrti rozkázal, aby všichni lidé a národové klaněli se zlatému obrazu, který nechal postavit v krajině Babylonské (Dan. 3.). Nebo králi Dariovi, který vydal mandát, aby žádný člověk po třicet dnů nesměl ničeho žádati od kteréhokoli boha nebo člověka mimo od něho. (Dan. 6.)

Jan popisuje jej jako lháře, pravě, že „*tentž jest antikrist, kdož zapírá Otce i Syna.*“ To jest jeho charakter v náboženském ohledu. Zapírá Otce i Syna, t. j. zjevení, kteréž jest křesťanství vlastní a jest jeho základní pravdou. On nevyznává Ježíše Krista v těle příšlého, tuto druhou velikou pravdu, na níž křesťanství spočívá. Dále zapírá, že by Ježíš byl Kristem, což se zdá býti více spojeno se židovstvím, kdy v posledních dnech (jako v době života Pána Ježíše zde na zemi) bude se jednati u bohobojných Židů právě o známost této pravdy věrou. Antikrist zapírá a ničí tedy základy všeliké pravé bohoslužby.

V tom se zjevuje a vyvrcholuje nevěra a zloba. Už za časů Janových byli antikristové, t. j. lidé, chodící v duchu antikristově. „*Mnozí falešní proroci vyšli na svět... Všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle příšlého, není z Boha; nýbrž tož jest ten duch antikristův, o kterémž jste slyšali, že přijíti má, a jižť jest nyní na světě.*“ (1. Jan. 4,1—3.) A: „*Nebo mnozí bludaři (svůdcové) vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista příšlého v těle. Takový každý jest bludař a antikrist.*“ (2. Jan. 7.) Nejprve tedy byl (a jest ještě

dnes) duch antikristův činným ve světě; nakonec však se zjeví **antikrist sám**, aby se zjevně Bohu a pomazanému Jeho protivil.

Čím více se přibližujeme ke konci, tím více rozvinuje svou hroznou podvodnou moc. Už se nespokojuje jen s útočením na **dílo Kristovo**, nýbrž obrací se na **Jeho osobu**. To jest veliký krok ku předu na cestě k zjevení se člověka hřícha. Jakmile jest Pán pozbaven Své osobní vznešenosti, ať už tu napadeno Jeho božství nebo Jeho pravé člověčenství, hned mizí půda pod našima nohama a celá budova křesťanské pravdy se pojednou rozpadá. A právě tím působí ďábel v přítomné době se vši mocí. Zjevným i skrytým způsobem, skrze zjevné nevěrce a volnomyšlenkáře, skrze bohoslovce i theosofy, spiritisty a pověru snaží se vyznavače Krista připravit na příchod antikristův, aby se mu při jeho příchodu bez jakéhokoliv odporu vrhli do náruče a poddali se jeho vedení. Zásady a vlastnosti, jaké budou antikrista vyznačovati, jsou už dnes všechny zřejmé. Aby tajemství nepravosti bylo zjeveno, k tomu už jest jen potřebí, aby v pravdě věřící byli odtud vzati.

2. Jeho postavení. Viděli jsme, že po vzetí církve Kristovy bude zase říše římská obnovena a že se Židé zase navrátí do země své a Jeruzalém i chrám zase znovu postaví. Tím započne sedmdesátý rok téhodnů Daniele, jenž byl následkem zavržení Krista oddálen. Na začátku tohoto týdne antikrist povstane a to ve spojení s hlavou říše římské. Přicházející pak kníže, jehož **lid** zkazí město i chrám (Dan. 9.) — bude bezpochyby veden antikristem, tím falešným prorokem, „*kterýž všecku moc první té šelmy* (t. j. říše římské v jejím posledním ďábelském útvaru) *provokuje před tváří její*“ — uzavře pevnou smlouvu s mnohými (t. j. se širokými vrstvami židovskými) v téhodnů posledním, uprostřed pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti suché. „*A skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého poplenění hubící, na popleněné vylito bude zpuštění.*“ Antikrist se vyšine za krále židovského, jak viděti z Daniele 11. První část 11. kapitoly až do verše 36. se téměř naplnila, historie Ptolomaiův (králů poledních) a Selenků (králů půlnocních) jest proroku ukázaná až do nejmenších podrobností. (Dějiny světové potvrzují podání prorocké zahanbující tak nevěru.) Současně však tvoří vypravované události obrazné popsání toho, co se má dít na konci přítomného běhu času, což odpovídá všeobecnému charakteru prorocství. Tytéž hrozné boje, zmatky a soužení budou se opakovati v posledních dnech, jenže ve zvětšené míře. Od verše 36. až do konce kapitoly jest však všechno **budoucí**; události zde líčené nejsou ještě v dějinách svě-

ta zaznamenané. Verš 35. končí slovy: „*Aby prubování, čištění a bílení byli až do času jistého posledního; neboť to ještě potrvá až do času uložené-ho.*“ Události předtím vypravované musejí se tedy přihoditi **před** časem posledním. S veršem 36. nadchází teprve vlastní doba poslední (por. v. 40.) a první osoba, s níž se setkáváme, jest „*král ten*“; t. j. král, kterýž bude stát ve spojení s Izraelem. Býti jiný král míněn, tu by byl jistě Duch svatý použil bližšího označení. Podobně čteme častěji o „*zemi té*“, totiž o Pales-tině, o „*městě tom*“, totiž Jeruzalému atd. Než kdo jest tento „král“? Jest to antikrist, falešný Mesiáš, který ve **svém vlastním jménu přijde** a od Izraele přijat a za krále uznán bude. (Por. i Iz. 30,33; 57,9.)

„*Král zajisté ten bude činiti podle vůle své a pozdvihne se a zvelebí nad každého boha a proti Bohu nade všemi bohy nejsilnějšímu mluvití bude divné věci.*“ Totéž předpovídá Pavel v 2. Tes. 2, a Jan v Zj. 13, o antikristu. Daniel připojuje ještě: „*Ani k bohu otců svých se nenakloní,*“ t. j. že se úplně odvrátí od bohoslužby otců a zavede vlastní bohoslužbu, vlastně modloslužbu. Také se nenakloní „*k milování žen*“, to zn. vlastně „*nebude dbáti touhy žen*“, to jest po Mesiáši, jehož matkou býti bylo v Staré smlouvě žádostí všech bohabojných žen. „*A na místě jeho ctíti bude boha pevnosti: toho boha, kteréhož neznali otcové jeho; ctíti bude zlatem a stříbrem a kamením drahým a klenoty.*“ Slova tato poukazují as na obraz, který postaví antikrist na místě svatém, na „*ohavnost zpuštění*“, jak to Pán Ježíš jmenuje. (Por. též Dan. 12,11.)

Než musíme se ještě jednou vrátit k uvedeným slovům u Jana 5,43. Pán tam praví v Jeruzalémě shromážděným Židům: „*Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.*“ Jinak řečeno: poněvadž lid Izraelský nepřijal od Boha mu poslaného Mesiáše, bude vydán k svedení a následování falešného Mesiáše; poněvadž dobrého pastýře zavrhli, upadnou na nějaký čas do rukou pastýře, o němž stojí psáno: „*Pobloudilých nebude navštěvovati, ani jehňátek hledati, ani což polámaného jest léčiti, ani toho, což se zastavuje nositi, ale maso toho, což tučnějšího jest, jísti bude a kopyta jejich poláme.*“ (Zachariáš 11,16.)

Snad je nám nápadným, že se antikrist na jedné straně povýší nad Boha a nechá se sám uctívat jako boha, kdežto na druhé straně postaví v chrámě (modlu) obraz a bude ctíti „*boha pevnosti*“, tedy bude sám modloslužbu provozovat. Než tento zdánlivý odpor jest jen novým důkazem staré,

často vyzkoušené pravdy, že pyšné zavržení pravého Boha a smělé sebe-povyšování se nelze spojit s otrockou bázní před falešným Bohem. Pyšný, samolibý člověk jest i na vrcholu vezdejší moci a slávy přec jen ubohým otrokem satana, boha a knížete tohoto světa.

Zůstává nám ještě zmíniti se o velikém vlivu, jaký bude míti antikrist na říši římskou, jak už dříve připomenuto. Ve Zj. 13. čteme: „*Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země, a měla dva rohy, podobné Beránkovým, ale mluvila jako drak. Kteráž všecku moc první té šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná, uzdravena byla.*“ Co by obě šelmy v Zj. 13 znamenaly, jest nám známo. V první spatřujeme obnovenou říši římskou, v druhé antikrista, falešného proroka. „Šelma“ jest v prorocké řeči Písma svatého obrazem vezdejší, světské moci. Tato šelma má dva rohy, podobné Beránkovým a mluví jako drak. Jest tedy, co se zevnější podoby její moci týče, podobná Beránkovi, ale řeč její podobá se řeči draka: má zlý, ďábelský vliv. Také nechává sestupovati oheň s nebe na zem, čímž bylo kdys potvrzeno poslání Eliášovo jako proroka Hospodinova (1. Král. 18.) a činí divy a znamení a svodí ty, kteří přebývají na zemi, malé i velké, chudé i bohaté. Při tom jest velmi úzce spojena se šelmou první; ba co víc než jen to: „*všecku moc první té šelmy provozuje před tváří její.*“ To chce říci: vnitřní, působící moc zlého jest v šelmě druhé, ačkoliv podle zevnějšíku zdá se jí býti první příodína. Dále požaduje druhá šelma od obyvatelů země „*aby udělali obraz té šelmě, kteráž měla ránu od meče, ale ožila zase.*“ (V. 14.) Jeho ďábelskému vlivu jest jistě i to k připsání, mluví-li hlava římské říše „*slova proti Nejvyššímu*“ (Dan. 7,25.), nebo jak je ve Zj. 13. vyjádřeno: „*Otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se jménu jeho rouhala, i stánku jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi.*“ (V. 6.7.)

Všimněme si, že všechny tyto věci se přihodí **teprve po** zřízení říše římské. Tak jako antikrist teprve v druhé polovici týdne se ukáže Židům ve své pravé podobě, tak zase teprve až pak uplatní svůj zhoubný vliv na hlavu říše římské a skrze tuto na její celé poddanství (země západní).

3. Jeho původ. Z předcházejícího musíme vyvodit důsledek, že antikrist bude Žid. Jest také sotva myslitelné, že by Židé při své známé nenávisti vůči křesťanům i pohanům, uznali z nich někoho za svého krále. Jak jen by mohli v takovém spatřovat svého zaslíbeného Mesiáše? Jest to tudíž jen nepochopení proroctví o antikristu a jeho postavení, když přišli někteří na

myšlenku, že papež nebo Napoleon by mohli býti antikristem. Boží předpovědění nám jasně ukazuje, že antikrist bude v Judstvu jako král panovat. Jak jen by se toto mohlo vztahovat na papeže nebo na Napoleona? Sídlo jakož i střed moci papežské není Jeruzalém, ale Řím; a také i takový Napoleon sotva by sídlo svého panství přeložil z Francie do Palestiny. Je-li dále řečeno, „*že se v chrámě Božím jako Bůh posadí*“ (2. Tes. 2,4.), tu zase můžeme jen na chrám v Jeruzalémě mysliti. Nějakého jiného pozemského chrámu slovo Boží nikde neuznává. Ti pak, kteří považují papeže za antikrista, museli by ovšem chrámem Božím rozumět Petrský dóm v Římě; leč takový výklad nepotřebuje býti vyvracen, ten se vyvrací sám. Slovo Boží neví o žádném jiném chrámu, než o tom, který byl postaven na hoře Morija v Jeruzalémě a který tam bude později zase obnoven. O tomto praví Hospodin: „*Nebo nyní vyvolil jsem a posvětil domu tohoto, aby tu přebývalo jméno mé až na věky.*“ (2. Par. 7,16.) V duchovním smyslu jest sice i církev Kristova jmenována chrámem Božím; než jest na snadě, že tento „*dům duchovní*“, tento „*chrám svatý v Pánu*“ (1. Petr. 2,5.; Ef. 2,21.) nemůže býti zde míněn. Nemůže se o nic jiného jednati, než o chrám Jeruzalémský. To potvrzují i mnohé podrobnosti v předpovědích. Tak na př. jen vzhledem k chrámu Jeruzalémskému může býti mluveno o odjetí oběti ustavičné a o ohavnosti zpuštění na místě svatém. Také se mi nehodí na papeže popsání antikrista v náboženském ohledu, jak nám ho Jan podává, že totiž „*zapírá Otce i Syna.*“ (1. Jan. 2,22.) Toho papežství nikdy neučinilo. Nikdy nezapíralo, že by Kristus nebyl pravý Syn Boží. Naopak, až to jednou tak daleko dojde, že Otec i Syn budou docela zapírání a zavržení, tu i papež, který se do konce za náměstka Kristova vydává, zmizí s jeviště.

4. Jeho působení. Poukázali jsme již na to, že v první polovici 70. týdne Danielova antikrist lichocením strhne na sebe Židy a dostane je pod svůj zhoubný vliv. Ale v druhé polovici týdne se všechno změní. Dábel bude s nebe svržen na zem a věda, že jeho království bude brzy konec, rozpoutá na zemi všechen svůj hněv. (Zj. 12.) Zvláštním pak nástrojem ku provedení jeho zlých plánů jest antikrist, jehož vliv následkem spojení s hlavou říše římské nebude jen nad Palestinou, ale ve všech zemích západních. Pro zdar svých plánů zpýšní, povýší se a zveliči nad každého boha; jeho vlivem budou časy a práva proměněny a zrušeny budou denní oběti. (Dan. 7,25.; 9,27.; 11,36.) Všelická bohoslužba, jak křesťanského, tak i židovského způsobu bude zrušena, konečně se antikrist sám jako Bůh posadí v chrámě

Božím v Jeruzalémě, a všechnen svět se mu bude klaněti. (2. Tes. 2,3.4.)

„Jak jest to ale možné?“ ptá se as udiveně náš milý čtenář. Což pak ty nevěrecké masy, které už dnes nechtějí nad sebou uznat žádného Boha a žádnou autoritu, opravdu se skloní před člověkem a budou mu vzdávat božskou poctu?

Nezapomínejme, že v těch dnech jednak bude ďábel svržen na zem a všechnu svoji moc a lest v takové míře rozvine jako nikdy před tím a na druhé straně zase, že Bůh sám všechněm těm, kteří na zahynutí jdou, protože lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli, pošle „*mocné dílo podvodů*“, **aby věřili lži**. (2. Tes. 2,10.11.) A tato lež bude dosti svůdná; vždyť i příchod antikristův jest „*podle mocného díla satanova, se vší mocí a divy i zázraky lživými*.“ (2. Tes. 2,9.) Už dříve jsme připomenuli, že i oheň s nebe nechá spadnouti na zem; ba, ďábel mu dokonce propůjčí moc, aby obrazu šelmy, který nechá postavit, dal ducha, „*aby i mluvil obraz té šelmy*.“ (Zj. 13,14.15.) Moc podvodů bude tudíž velmi veliká a my dobře víme, že člověk, nechá-li ho v tom Bůh, jest schopný nejhroznějších, neuvěřitelných věcí; čím více pak, když Bůh soudy svými srdce jeho zatvrdí a oči jeho oslepí? Než jest ještě jedna příčina, proč lidé napořád budou se v prach kořiti před antikristem. Kdokoliv by se totiž zdráhal obrazu té šelmy se klanět, bude zamordován; a všichni malí i velcí, chudí i bohatí musí si udělat znamení na pravé ruce svá nebo na čele svém, neboť nebude moci nikdo kupovati nebo prodávati, kdo by neměl tohoto znamení nebo jméno té šelmy aneb počet jména jejího. (Zj. 13,15—17.) Jako bylo za Nabuchodonozora, když postaven byl obraz zlatý, že bylo jen několik málo těch, kteříž měli dosti zmužilosti a víry, aby neuposlechli bezbožného rozkazu královského, tak i potom se široké vrstvy lidu ochotně podvolí antikristu a vůli jeho naplní.

Jen nepatrný ostatek zůstane věrný Bohu svému a zmužile se vzepře přijetí antikrista a klanění se obrazu té šelmy. Následkem toho bude pronásledován způsobem nejhroznějším. Jako za času Makkabejců, tak i pak věřící „*padati budou od meče a ohně, zajetí a loupeže, za mnohé dny*.“ (Por. Dan. 11,13.) „*Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostríhají příkázání Božích a víry Ježíšovy*.“ (Zj. 14,12.) U Mat. 24,15—22. popisuje Pán Ježíš tuto hroznou dobu; a ve Zj. 12. spatřujeme ženu (oděnou sluncem) od antikrista pronásledovanou, utíkající se na poušť, kde jest od Boha ochráněna 3½ roku. Mnozí z těchto věrných svědků zpečetí své svědec-

200

tví smrtí. Obě pak hlavní moci oněch dnů, hlava říše římské a antikrist, budou je pronásledovati s hroznou zuřivostí. Ve Zj. 13. čteme o prvnějším, že „*dáno jí i bojovati se svatými a přemáhati je*“; a ve Zj. 20. vidíme pak ty „*stínané pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteříž se neklaněli šelmě, ani obrazu jejímu, aniž přijali znamení jejího na čela svá, aneb na ruce své*“ jak povstávají z mrtvých. Podle toho zachová Pán část svědků Svých v této hrozné době pronásledování, tak jako zachoval kdys Noe s jeho rodinou v korábu; mnozí však budou uvrženi do žaláře, budou mučeni a zamordováni.

5. Jeho konec. Až moc antikristova dosáhne svého vrcholu, stihne jej náhlý konec. Pak bude souzen se všemi, kdož se vzepřeli Pánu a Jeho pomazaným. Pro ohavnost zpuštění postavící se v chrámě Jeruzalémském a proto, že široké vrstvy Židů učinili smlouvu se smrtí a s peklem učiní srozumění (Iz. 18.) a bezpodmínečně, se oddají ohavné modloslužbě, pošle Pán na zemi zhoubce, „*a to až do posledního a uloženého poplenění hubící a na popleněné vylito bude zpuštění.*“ (Dan. 9,27.) Jakým způsobem se to stane, o tom nás poučují různá proroctví. Tak na př. v poslední části u Dan. 11. nalézáme důležité jednotlivosti ohledně této doby: „*Při dokonání pak toho času trkati se s ním bude král polední, ale král půlnocní oboří se na něj s vozy a s jezdci a lodími mnohými a přitáhne do zemí jako povodeň projde.*“ Král polední jest král Egyptský a král půlnocní jest Assur, roh maličký u Dan. 8 nebo „*pomsta rozvodnilá*“ u Iz. 28, která celou zemi zachvátí a všechno pošlape. Obě tyto moci vytáhnou proti králi kananejskému, než král půlnocní podrží nadvládu; a přitáhne do země Judské a opanuje ji, vyjma Idumejské, Moabské a Ammonske. Jeruzalém bude dobyt, domy zloupeny a ženy zhanobený. Polovice obyvatel města bude odvedena do zajetí a vedena bude s sebou na dalším pochodu krále (Zach. 14,2.). Neboť místo aby se vrátil do země své, potáhne dále do Egypta a bude chtít i tuto zemi opanovat. (Dan. 11,42.43.) V tom však přestraší jej noviny od východu a od půlnoci a přinutí jej k návratu. Pročež vytáhne s velikou prchlivostí, s předsevzetím, že zhubí a zmorduje mnohé; než nepodaří se mu to. Při návratu do země okrasy (Palestiny) přijde ke skonání svému a nikdo mu nepomůže. (Dan. 11,44.45.)

Než odkud přijdou ony noviny? O tom pověděti něco určitého jest těžko, ne-li nemožno. Proto v dalším uvedu jen domněnku. Vzpomeňme si, že král kananejský, antikrist, bude spojen s císařem říše římské. Assur jej

přemůže, zemi jeho opanuje a Jeruzalém zpustoší a odtáhne pak do Egypta. Mezitím asi císař římský shromáždí své vojsko a potáhne do Jeruzaléma, aby antikristu, svému spojenci, přispěl ku pomoci a tím i svoji vlastní moc uplatnil. Současně se vzbouří i národové, jež si král půlnoční na svém vítězném pochodu podmanil. Noviny o tom jej přinutí navrátit se co nejdříve z Egypta. Takovýmto způsobem se shromáždí národové v Palestině a naplní se proroctví Joelovo: „*Shromáždím také všechny národy a svedu je do údolí Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svůj a dědictví Izraele.*“ (Joel 3,2.) Nebo jak jest v Zj. 16,14: Králové všeho okrsku světa se svými vojsky „*shromáždili se k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.*“ V jejich středu se nalézají zajatí Židé. Veliká bitva u Armageddon bude bojována a krev poteče proudy kolem Jeruzaléma. Pak se zjeví Pán se Svými nebeskými zástupy a nyní se obrátí válčící vojska proti Němu, sedícímu na bílém koni a proti těm, kteří Jej následují. „*I viděl jsem šelmu a krále země a vojska jejich, ani se sjeli, aby bojovali s tím, kterýž seděl na tom koni a s rytířstvem jeho.*“ (Zj. 19,19.) Bláznivá opovážlivost! Kratinko a veškeré obrovské toto množství leží na zemi. Ten, na jehož rouchu napsané jméno: „*Král králů a Pán pánů*“ bude národy „*spravovati prutem železným; onť i pres vína hněvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlačiti bude.*“ (Zj. 19,15.)

U Zach. 14,3—5 čteme: „*Nebo Hospodin vytáhna, bude bojovati proti těm národům, jakž bojuje v den potýkání. I stanou nohy Jeho v ten den na hoře Olivetské, kteráž jest naproti Jeruzalému od východu a rozdvojí se hora Olivetská napoly k východu a k západu údolím velmi velikým... I budete* (t. j. věřící Židé, věrný ostatek) *utíkati před údolím hor... Když přijde Hospodin Bůh můj a všichni svatí s ním.*“ Pán sám bude bojovati za lid Svůj a zničí všechny nepřátele Své. O králi půlnočním jest u Dan. 11,45. řečeno: „*Když přijde ke skonání svému, nebude míti žádného spomocníka.*“ A ve Zj. 19,20. stojí ohledně obou zlých mocností oněch dnů: „*I jata jest ta šelma a s ní falešný prorok (antikrist) ten, kterýž činíval divy před ní, jimiž svodil ty, kteříž přijali znamení šelmy a kteříž se klaněli obrazu jejímu. I uvrženi jsou oba za živa do jezera ohnivého, hořícího sirou.*“ O jejich následovnicích jest řečeno: „*A jiní zbiti jsou mečem toho, kterýž seděl na koni, vycházejícím z úst jeho. A všichni ptáci nasyceni jsou těly jejich.*“ (V. 21.) Hrozný konec! V jezeře ohnivém, hořícím ohněm a sirou, naleznou svůdcové i svedení svůj věčný podíl. „*A dým muk jejich vstoupíť na věky věků a nebudouť míti*

odpočinutí dnem i nocí.“ (Zj. 14,11.) Srdce se chvěje při pomýšlení na to, ale souhlasí to také s voláním velikého zástupu na nebi, řkoucího: „*Halelujah! Spasení a sláva a čest i moc Pánu Bohu našemu! **Neboť jsou praví a spravedliví soudové Jeho!***“ (Zj. 19,2.)

Ohledně pak konce antikrista, „*toho bezbožníka*“, čteme ještě v 2. Tes. 2,8., že ho „*Pán zabije duchem úst svých, a zkaží zjevením jasné přítomnosti své.*“

„Amen. Přijdiž, Pane Ježíši“

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník V.

Říjen 1931.

Číslo 5.

„Noc pominula, ale den se přiblížil.“

Řím. 13,12.

Zlý služebník řekl v srdci svém: „*Prodlévá pán můj přijíti!*“ Dítky tohoto světa říkají: „*Pokoj a bezpečnost!*“ (Mat 24,48; 1. Tes. 5,3.) Apoštol Pavel přivolává věřícím v Římě a spolu i nám všem: „*Noc pominula, ale den se přiblížil.*“ A to proto, abychom se „*ze sna probudili*“; abychom „*nespali jako jiní, ale bděli a střizliví byli*“. (Řím. 13,11.12; 1. Tes. 5,6.) Již Pán sám poučoval Svých učedníků: „*A vy podobni buďte lidem, očekávajícím Pána svého...*“ (Luk. 12,36—38.) Velice snadno se však stane, že očekávání Pána u věřícího své životní svěžesti pozbude! A jakmile se to stane, tu se nenalézá jeho duchovní stav na výši jeho povolání. Může býti, že ještě delší dobu se od zjevně zlého vzdaluje, a také ještě jistou oddanost ve službě Pána projevuje; ale vlastní příčina, která jej k této oddanosti vedla, již zmizela. Porovnejme jenom 1. Tes. 1,3. se Zjevením 2,2. V církvi efezské najdeme skutky, práci a trpělivost, podobně těm, jak tomu bylo u věřících v Tessalonice, avšak pohnutku, která těchto vedla: víru, lásku a naději, hledáme u oněch marně. Svěžest a horlivost jejich víry s opuštěním „*první lásky*“ zmizela; spolu ztratilo se také stálé očekávání Pána. To má býti pro nás jistě vážným napomenutím ku bdělosti a jistě jest také námahy hodné seznati příčiny takového ochabnutí.

Hlavní příčinou jest bez pochyby nedostatek vnitřního obecenství s Pánem. Neboť v té míře, v jaké osoba Kristova ztrácí pro nás svou cenu, pozbude také i vše jiné, co nám jest Pánem darováno, pro nás svou cenu. Je tomu tak, jako kdybychom ztratili klíč, který by nám komnatu s poklady v domě Božím otevřítí mohl. Duch svatý, který v nás bydlí a působí, jest zarmoucen, když Kristus, kterého On přišel oslaviti, nemá v našich srdcích

prvního místa. V takovémto stavu nemáme také ani ze čtení slova Božího skutečný užitek pro naše srdce. Neboť Pán, který jest velikým střediskem a předmětem slova Božího, ztratil pro nás svou cenu. Pak nemůžeme při zkoumání Písma pravé myšlenky a úmysly Boží poznati, jako i kdysi zákoníci: „*Ptejte se na Písma, nebo vy domníváte se v nich věčný život míti a tato svědectví vydávají o mně. Ale nechcete přijíti ke mně, abyste život měli.*“ (Jan 5,39.40.) Ach, v takovém případě spokojíme se s pouhým zkoumáním, snad obohatíme naše vědomosti, ale srdce zůstane nedotknuté a prázdné.

Kdo však Pána upřímně miluje, čte a zkoumá slovo Boží s opravdovým užitekem pro své srdce; a snaží se také ho zachovávat i uskutečňovat jak psáno jest: „*Kdož by měl přikázání má a ostříhal jich, **onť jest ten, který mne miluje.** A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe;*“ a „*miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude.*“ (Jan 14,21.23.)

V mnohých případech jest nedostatek vnitřního obcování s Pánem, ve spojení se **zanedbáváním** slova Božího, zejména slova **prorockého**, toho příčinou a v takových případech se pak také ochabnutí rozhodně dostaví. Neboť právě toto slovo nás upozorňuje na blízké příchty Páně a na den Jeho slávy. Jak bychom mohli také býti připraveni, jak bychom také mohli věděti, co nám budoucnost přinese, kdyby nás slovo prorocké o tom nepoučilo? Pakliže slova prorockého zanedbáváme, tedy zůstaneme v nevědomosti o všem vůkol nás a jsme vydáni neurčitým představám a libovolným náhledům, kterýchžto následek pak pouze hořké zklamání bývá. Mnohým byla tímto způsobem nejenom jejich naděje, ale i blažené očekávání příchodu Páně zeslabeno a namnoze se i dostali do bludných učeních a do léčky nevěry.

Mnohým věřícím našich dnů jest myšlenka na smrt mnohem bližší, nežli na příchod Páně k uvedení Jeho vyvolených do domu otcovského. Mnozí poukazují na to, že věřících prvních dob Pána marně očekávali a proto, že také i nyní očekávání na Pána jest marné. Avšak tento úsudek je utvořen pouze nedostatečnou známostí slova prorockého. Kdyby totéž lépe znali a jemu rozuměli, věděli by také, že Pán jest skutečně blízko a že Jej vším právem smíme a také i máme očekávat. Ach, kéž by bylo dbáno napomenutí apoštola: „*Mámeť přepevnou řeč prorockou, **kteroužto že šetříte jako svíce v temném místě svítící, **dobře činíte.*****“

Slovo prorocké odhaluje nám usnesení Boží ohledně budoucnosti, jakož i Jeho cesty, které k vyplnění oněch usnesení vedou, a ne nějakým nejasným způsobem, nýbrž jasně nás poučuje, že konec jest blízko. Ano, ještě více! Slovo prorocké nám zpřítomní také věci, které přijítí mají, takže se stanou pro věrného věřícího východiskem pro jeho věrný život vezdejší. Jeho srdce žije v těchto věcech a jest šťastno, jak apoštol praví: „*Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto a ostříhají toho, což napsáno jest v něm, nebo čas blízko jest.*“ (Zjev. 1,3.) Den již nastává a hvězda jitřní vzešla v jeho srdci. On chodí již „*jakožto ve dne*“ a vidí hvězdu jitřní v jejím jasném lesku. (Zjev. 22,16.) To znamená, že poznává Pána Ježíše tak, jak On se zjeví ku přijetí Svě církve před příchodem dne soudního.

Dne toho bude sláva Kristova zjevena po celé zemi. Jméno našeho velebeníhodného Pána nebude více opovržené a zneuctěné jako dnes; ne, každé koleno bude před ním klekati, a každý jazyk vyzná, že On Pán jest k oslavení Boha Otce. (Filip. 2,10.11.) Avšak, jak již řečeno, pouze ten, jenž vírou vésti se nechá, chodí jakožto ve dne, jest synem dne. Víře jest Kristus již nyní Pánem a střediskem vši slávy, kdežto svět, jsa v moci hříchů a nevěry, Pánem ještě opovrhuje. Ale ještě více: víra zná také lásku a náklonosti Krista k Jeho církvi, podle kterých Pán ji k spoludědičce a spolunosičce vši Svě slávy učinil. Ví, že toto vše bude brzo zjeveno; a její očekávání jest skutečné a jisté, poněvadž jest zbudováno ne na lidské předsudky, nýbrž na pevné, neproměnlivé slovo prorocké. Ne tedy, že by nám snad slovem tímto byl udán okamžik, den a hodina těchto věcí, tyto zná jedině Bůh. Avšak ono nám praví, že okamžik ten jest **blízko**, a to víře dostačí ku povzbuzení a k bdělosti.

Slovo prorocké nám osvědčuje, že se nacházíme nejenom na konci časů, nýbrž že žijeme dokonce v **posledních** dnech křesťanstva. K bližšímu vysvětlení a odůvodnění tohoto tvrzení se pokusíme o podání krátkého a stručného přehledu cest Božích s Izraelem a s církví, jak se nám to v Písmu prorocky sděluje. Ohledně Boží cesty s Izraelem čteme v proroctví Daniele:

„Sedmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému a městu svatému tvému, k zastavení převrácenosti a k ukončení hříchů, i vyčištění nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné, a k zapečetění vidění i proroctví a ku pomazání svatyně svatých. Věziž tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi o navrácení lidu a o vystavení Jerusalema až do Mesiáše vývody bude téhodnů

*sedm, potom téhodnů šedesáte dva, když již zase vzdělána bude ulice a příkopa a sice v přenesnadných časích. Po téhodnech pak těch šedesáti a dvou zabit bude Mesiáš, a nebude nic míti. A lid přicházejícího knížete to město i tu svatyni zkazí, takže skončení toho bude hrozné, a až do konce bude boj, úklady a pustošení. Utvrdí však smlouvu mnohým **v téhodni posledním** uprostřed (v polovici) pak tohoto téhodne učiní konec oběti zápalné i suché; a na křídlech ohavnosti přijde pustošitel a sice až uložené poplenění na popleněné vylito bude.“* (Daniel 9,24—27.)

K lepšímu porozumění uvedli jsme zde pro čtenáře celý onen oddíl. Mluví o jistém času, kteréhožto počátek i konec jsou přesně určeny, po jeho uplynutí bude Izrael a jeho svaté město (Jeruzalém) trvale obnoven a jemu daná zaslíbení naplněna a Židé (to znamená ten věrný ostatek) pod žezlem svého Mesiáše úplně šťastni budou. Onen čas jest rozdělen na tři díly: sedm téhodnů, šedesát dva téhodnů a jeden téhoden, a počíná výpovědí, Jeruzalém stavěti a obnoviti. Tato výpověď aneb tento rozkaz vyšel ve dvacátém roce Artaxerxa, krále perského. (Neh. 2.) Odtud „až do Mesiáše knížete, jsou sedm a šedesáte dva téhodny“. Sedm téhodnů jest obzvláště připomenuto, poněvadž během jeho trvání (po návratu židovského národa ze zajetí babylonského) byl Jeruzalém znovu vystavěn a sice „za časů přenesnadných“. (Srovnej knihu Nehemiáše.) „Po téhodnech pak šedesáti a dvou bude Mesiáš zabit (odstraněn) a nebude nic míti.“ Z těchto slov jde jasně najevo, že smrtí Krista šedesát a devět téhodnů uplynulo a následkem toho pouze jeden téhoden, sedmdesátý, k trvalému znovuzřízení Izraele a svatého města ještě zbývá. Konec, aneb jinými slovy dokončení věků, bylo již přede dveřmi. A v souhlasu s tímto zvěštovali Jan Křtitel, jakož i Pán sám a Jeho učedníci lidu židovskému, že říše nebeská se přiblížila a že mají činiti pokání, jinak že je zastihne hrozný soud. Sekera byla již ke kořenu stromu přiložena. (Mat. 3,2.10—12; 4,17; 10,7.)

Ach, my víme, že Izrael volání ku pokání neuposlechl, nýbrž zavrhl svého Mesiáše. Mesiáš byl „zabit“ (odstraněn) a tím běh oněch událostí náhle přerušen. Poslední téhoden s jeho vážnými událostmi: povstáním nepravého Krista (který je také „bez zákona“ aneb „Antikrist“ nazván), kterou „přicházející kníže“, hlava obnovené říše římské s odpadlými židy uzavře, utrpení věrného ostatku v oněch dnech atd. — až dosud nepřišel; to vše však musí objevení se Krista ve slávě předcházeti. To měli také na mysli učedníci, když se ptali Pána Ježíše: „Pověz nám, kdy to bude a které (bude)

znamení příchodu Tvého a skonání věků (světa)?“ V odpovědi na tuto otázku líčí Pán události posledního téhodne Daniele. (Porov. Mat. 10. a 24.) Izrael tedy hodinu svého navštívení nepoznal. Na místě Krista věrou přijmouti, a tak naplnění milostivých cest Božích s Jeho pozemským lidem možným učiniti, opovrhl Synem Božím a ukřižoval Ho; následkem toho jest až do dnes rozptýlen a jeho země jest pustinou. Běh oněch událostí jest, jak již řečeno, náhle přerušen a nová, až do té doby skrytá věc, byla zjevena: povolání nebeské nevěsty Krista — **církve**. Podle věčných usnesení Božích vyvolená a určená za spoludědičku Krista, má býti ze světa vzatá a se svou oslavenou hlavou v nebesích spojená, dříve nežli Pán zřejmě přijde, aby svět soudil, tisíciletou říš zřídil a Svoji vládu nastoupil. Složená ze všech, kteří v Ježíše uvěřili, byl o letnicích na ni vylit Duch svatý. Jí platila také slova loučícího se Pána na večer před Jeho utrpením: „*V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu a poberu vás k sobě samému, abyste kde jsem já, i vy byli.*“ (Jan 14,2.3.)

Následkem tohoto zaslíbení a pozdějších sdělení apoštolem Pavlem učiněná, očekávali věřící ustavičně příchod Páně k svému vzetí do nebes a nepochybovali, že tato událost se stane za času jejich žití. Apoštol praví zcela určitě: „*Nebo ještě velmi, **velmi maličko** a aj ten, kterýž přijíti má, přijde a nebudeť meškati.*“ A opět: „*Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejmeme těch, kteří zesnuli. Nebo sám ten Pán se zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom **my, živi pozůstavení**, spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí, a tak vždycky s Pánem budeme.*“ (Žid. 10,37; 1. Tes. 4,14–17.) Mýlili se tito věřící, když Pána Ježíše takto očekávali? Nikoliv, jednali úplně podle myšlenek Páně, který zaslíbil, že opět přijde, aby je k sobě vzal do domu Otcovského v nebesích.

Srovnáme-li tato posledně uvedená místa se slovy, kterých apoštol při svém loučení se staršími z Efezu těmto pravil, tedy nám musí býti něco nápadným. U této příležitosti nezmiňuje se apoštol o příchodu Páně ani slovem, nýbrž mluví o svém odvolání a upozorňuje na počínající zkázu církve: „*Nebo já to vím, že po mém odjítí vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu. A z vás samých povstanou muži, kteříž budou*

mluviti převrácené věci, aby obrátili uředlníky po sobě.“ (Skutk. 20,29.30.) Právě tak nemluví ve své druhé epištole k Timoteovi o příchodu Páně, nýbrž mnohem více o vzmáhající se zkáze v křesťanstvu. Tato změna v poučování apoštola měla zcela určitě svou příčinu ve změněném stavu církve a z toho pocházející změněné cesty Páně s ní. Církev přestala očekávat svého Pána: „*A když prodlíval ženich, zdřímaly všechny a zesnuly.*“ (Mat. 25,5.) A apoštol, poučen jsa Duchem svatým, viděl již napřed, co přijde: delší období zkázy církve a z toho pocházející těžké časy, kterými věrnost a vytrvalost věřících zkušeny býti měly.

Prorocky jest nám toto smutné období představeno v sedmi psaních na sbory v Malé Asii, a sice jako čas trpělivého čekání Páně na pokání církve. Čtyři první psaní nám předvádějí stav církve ode dnů apoštolů až do doby reformace, vylíčený stavem církví v Efezu, Smyrně, Pergamenu a Tyatíře. (Porov. Zjev. 2.) Hned na počátku slyšíme, že církev svou „první lásku“ opustila a Pán ji vyzývá ku pokání. (Verš 4—5.) Chtě její lásku znovu probudit, vedl ji těžkými souženými. (Verš 10. Tento verš mluví o pronásledování, kterými církev musela projít pod vládou římských císařů.) Soužení ta posloužila k očištění a oživení církve; avšak jakmile soužení povolilo, tu se její stav očividně horšil. A ona se vždy víc a více vzdalovala ode Pána, spojila se se světem a zvolila v něm i své bydliště, tak jako kdysi Lot v Sodomě. (Verš 13.) Vzдор tomu se jí Pán nevzdal, nýbrž vyzývá ji s obdivuhodnou trpělivostí znovu ku pokání. (Verš 16.) Avšak církev Jeho napomenutí neuposlechla, zapomněla úplně své nebeské povolání, a neje- nom že ve světě své bydliště zvolila, nýbrž ona si tam také i osvojila zvláštní postavení a moc, právě tak, jako to kdysi bylo u Lota ke konci jeho dějin, **v bráně sodomské.** (Verš. 20. 1. Mojž. 19,1.) Zde se nám představuje osvojení si moci papežstvem. Teprv nyní změnil Pán svůj poměr k církvi, jakožto takové, když pravil: „*Ale dal jsem jí čas, aby pokání činila ze smilstva svého; však nečinila.*“ (Verš 21.) On předpovídá jí a jejím záletníkům soud, pakliže nebudou pokání činiti: „*Aj já uvrhu ji na lože; i ty, kteříž cizoložnili s ní, v soužení převeliké, jestliže nebudou činiti pokání ze skutků svých. A syny její zmordují smrtí; i zvědí všechny církve, že jsem já zpytatelem ledví i srdce; a odplatím vám jednomu každému podle skutků vašich.*“ (Verš 22. a 23.) Zde máme konec cesty Páně s církví všeobecně. Pán čekal dlouhá staletí na její obrácení, ale veškerá jeho shovívavost a trpělivost, ani napomínání a kázeň ji nepřivedly k jejímu původnímu stavu. Ani re-

formace, ačkoliv byla mocným působením Ducha svatého vyvolána, nezměnila nic na všeobecném stavu církve. Pán ji vydal, aby míru svých hříchů doplnila, a pak obdrží jako „*Babylon veliký, máte smilstva a ohavnosti země,*“ (Zj. 17,5.) svůj právem zasloužený soud. Jaký to hrozný konec toho, co takový krásný počátek mělo a k nejvyšším výsadám povoláno bylo!

Tyto cesty Páně s církví vysvětlí Jeho dlouhé mlčení, ohledně Jeho příchodu k uvedení Jeho vyvolených do slávy. Od smrti apoštolů až do časů reformace a i v prvních dobách trvání protestantství nebylo nic známo o příchodu Páně. Reformací bylo důležité a zásadní učení o ospravedlnění z víry, opět v popředí postaveno, na místo, které mu Písmo svaté dává. Ale jako všeobecná církev se stala obětí **pověry**, tak protestantství z velké části obětí **nevěry**. Pán o něm osvědčuje: „*Vím skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.*“ (Zjev. 3,1.) Pán měl mnohá staletí také s protestantstvím trpělivost, čekal na jeho pokání, napomínal a varoval ho: „*Budiž bedlivý a utvrzuj jiné umírající, neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem. Pomniž tedy, což jsi přijal a slyšel, a ostříhej toho a čiň pokání; pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu.*“ (Verš 2.3.) Stav protestantství jest beznadějný! Neboť nečiní pokání, nechce dbáti a ostříhati toho, co přijalo a slyšelo a většina z jeho vyznavačů se vždy zjevněji naklání k odpadnutí, opouští půdu křesťanství a potvrzuje tím, že jeho konec jest blízký a jeho soud nevyhnutelný. Křesťanstvo dospělo tedy, co se jeho mravního stavu týče, na totéž místo, kde svět a odpadlý Izrael se již nacházel za času Páně, blízko před počítím posledního téhodne Daniele: „*Sekera jest již ke kořenům stromů přiložena.*“ Soud mrtvého křesťanstva bude vykonán současně se soudem světa a Izraele; hodina pokušení přijde na všechny svět. Tehdy bylo provedení soudu odloženo, poněvadž nejprve měla býti církev shromážděna ze všech národů země. Dnes však není žádné překážky k vykonání soudu. Co jediné se ještě dříve státi musí, jest uvedení věřících v slávu. Proto také Duch svatý v naší době zcela zvláštním způsobem působí a shromažďuje opravdové věřící ze středu křesťanstva, které má jen zevní vyznání, a připravuje je pro příchod Páně. Proto slyšíme opět po dlouhém a dlouhém čase znovu o příchodu Páně ku přijetí Jeho lidu; a sice není to jako jen na počátku: „*Zase přijdu!*“ (Jan 14,3.) Nýbrž: „*Aj, přijduť brzy!*“ (Zjev. 3,11.) Pán k tomu připojuje slovíčko brzy (aneb rychle, spěšně). A tím chce věřící posledních

dnů ohledně Svého blízkého příchodu zbavití veškerých pochybností.

Tyto věřící považuje jakožto ty, kteří s Ním vytrvali celý ten dlouhý čas, ve kterém Jeho milující srdce s trpělivostí, ačkoliv marně, na obrácení církve čekalo. Proto jim také praví: „**Poněvadž jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostříhati budu před hodinou pokušení, kteráž přijíti má na všecken svět, aby zkoušení byli obyvatelé země.**“ (Verš 10.) Tito věrní nezvolili cestu vyznávajícího křesťanstva, a proto mají také ostříhání býti před hrozným soudem, který brzo všech neobrácených stihne.

Když tedy věřící prvních dob Pána za časů jejich žití očekávali, čím více Jej máme my nyní očekávat, v těchto posledních dobách, kdy je nám možno cesty Páně s církví jasně přehlédnouti! Když tehdy jim zaslíbení Páně k ustavičnému očekávání na Něho dostačilo, čím více mělo by Jeho obnovené a určitějším způsobem nám dané oznámení: „**Aj, přijduť brzy,**“ naše očekávání na Něho oživiti a svěžím udržeti!

Význam tohoto přivolání jest ještě zvýšen tím, že stojí v souhlasu s půlnočním voláním: „**Aj, ženich jde!**“ (Mat. 25,6.) Všeobecně jest známo, že volání to již delší řadu let se všude rozšiřuje. Smíme tedy s veškerou určitostí říci, že půlnoční hodina pominula a svítání, předcházející objevení se hvězdy jitřní, jest již blízké. Volání: „**Aj, ženich jde**“ přišlo neočekávaně. Nebylo způsobeno zjevnými a nápadnými událostmi, které v rozčilených myslích tak lehko myšlenky na příští Páně a na tak zvaný poslední soud vzbuzují; nýbrž bylo vyvoláno Duchem svatým, který všude v srdcích věřících působí a je znovu na příchod Páně upozorňuje. A když uvedené podobenství uvažujeme, tedy nenalezneme, že moudré panny opět usnuly. Nikoliv. Probudivše se zdobí své lampy a spěchají ženichovi vstříc. Tak žije a působí očekávání příchodu Páně v srdcích mnoha věřících dále. Ve světle tohoto podobenství lze však také jasně poznati, že od prvního zaznění pokřiku: „**Aj, ženich jde!**“ až do příchodu Páně ještě jistý čas uplyne, a toto mezidobí zjevuje stav všech panen. Mnozí budou zjeveni, že ve skutečnosti nejsou tím, zač se vydávají: **praví křesťané**; vzdor tomu poznají teprve, když Pán již přišel, svůj hrozný omyl — avšak potom, žel, již příliš pozdě! Právě tak málo jako ohlášení příchodu ženicha půlnočním voláním se označovalo zevními nápadnými událostmi (neboť svět zůstal tímto úplně nedotknut) právě tak nebude také ani osobní příchod Páně pro Jeho lid, zevními událostmi doprovázen. Svět nebude vzetím věřících ze svého spánku probuzen. Tím strašnější však bude jeho probuzení, když hřmění

hrozných soudů se dostaví, které po uvedení církve Páně do domu Otcovského, příchod **dne Páně a Jeho objevení se v slávě**, oznamovati budou.

Nenechme se tedy, drazí bratři a sestry, ovládnouti přítomným nepravým pokojem a bezpečností, nýbrž dbejme vážného napomenutí našeho drahého Pána:

„Aj přijduť brzy. Drž se toho, co máš, aby nikdo nevzal koruny tvé!“

Ó Pane, ku Svým věčným stanům,
vedeš Své stádce spasené!
Bud' proti zlu a světa pánům
vždy štítem církve milené.
Nechť lid Tvůj vždy se světla zbrojí
se stkví uprostřed národů.
Nechť srdce k srdci láska pojí,
až do dne Tvého příchodu.

Co stojí psáno v žalmu 68,20?

V jednom sanatoriu ležela mladá žena těžce nemocna. Většinou byla připoutána na lůžko. Jen zřídka klesla její horečka, pak směla dolů do síně ozářené slunečními paprsky, které však jejímu chřadnoucímu tělu žádného uzdravení již poskytnouti nemohly. Ona patřila k „úplně beznadějným“, to věděli druzí i ona sama. Již často stála po dobu své dlouhé smrti těsně před branou smrti — ale vysvobození se dosud nedostavilo a tak se opět vracela do toho žití plného muk, což se však ani životem nemohlo již nazývati.

Když se ostatní nemocní vesele smáli a bavili, nemohla se zúčastniti. Churavý krk vypravil jen namáhavě a jedva slyšitelně nějaká slova. A přec zdálo se, jakoby neviditelná síla od ní vycházela a nebyla-li mezi ostatními, postrádali jí. Nespokojení se v její přítomnosti utišili, sklíčení se obveselili a potřeboval-li kdo útěchu, utekl se k ní.

„Co je vlastně tajemství Vašeho života?“ tázala se jí jednoho dne jedna z nemocných a položila jí na příkrývku několik květin, které přinesla z procházky. „Jsem přece také křesťanka, patřím také Spasiteli, ale stále po

vítězství klesám a nechodím od síly k síle.“

Paní M. se usmála. „Mám jeden recept, ten stojí v žalmu 68,20,“ zašeptala.

„Ó, to už vím dávno, to je ten verš: **„Den jak den nese naše břemeno** (tak podle původního textu); **Bůh silný spasení našeho“**“.

„Ano, ale hlavní věc jste zapomněla, ten začátek, to je to hlavní.“

„Nejhlavnější že jsem zapomněla?“

Tazatelka vyhledala si po té ihned ten žalm 68. Tam stálo: **„Požehnaný Pán! Den jak den nese naše břemeno; Bůh silný je naše spása.“** To bylo tedy tajemství vítězství!

Milý bratře, sestro! Nezapomněli jsme i my dosud to „nejhlavnější“? Nebylo u nás stále: **„Z hluboké úzkosti volám k Tobě!“** a nescházelo také: **„Požehnaný Pán“**? Pak se nedivme, když se nedostanem ku předu a proto začneme ještě dnes jinak. **„Dobrořeč, duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní Jeho!“** (Žalm 103,2.)

„PTEJTE SE NA PÍSMÁ“

(Jan 5, 39).

Příloha „Posla pokoje“ pro lid Boží.

Ročník V.

Prosinec 1931.

Číslo 6.

Slovo všem, kteříž jsou Páně.

*„Muži, bratří jste, i proč křivdu činíte sobě
vespolek?“* (Skut. 7,26.)

Dítky boží byly každého času od světa nenáviděny a my se tomu nesmíme podle slova Božího (Jan 15,24; 17,14.) nic diviti; vždyť svět nenáviděl a ukřižoval Syna Božího a tento čin lpí na něm jako těžká vina, ze které se jedenkrát musí Bohu zodpovídati. Avšak právem se musíme diviti, když vidíme, že dítky Boží jsou **mezi sebou** nesvorné, jedni s druhými se přou, zvláště když myslíme na vnitřní svazek, kterým jsou jako **bratří** a **údobé jednoho těla** vespolek spojeni a když vzpomeneme vysoké ceny, kteráž k zřízení tohoto svazku zaplacená býti musila; neboť aby „syny Boží rozptýlené shromáždil **v jedno**“, musil Kristus **zemřít** (Jan 11,52.). Při vzpomínce na Páně hořkou cestu smrti kříže a na Jeho úpěnlivou modlitbu k Otci za jednotu Jeho vyvolených (Jan 17.), musí se nám jejich nesvornost zjevit jako těžká vina. A nevyhnutelně povstává otázka: nejsou všichni věřící společně za toto těžké provinění Pánu zodpovědní a nebudou se musiti z toho zodpovídati? Neboť třebaže **oni** své jednoty zapomněli, považuje je **Pán** každého času za údy **jednoho těla**, kteříž proto také jsou zodpovědní za vše, co se v jejich středu stane. Celý Izrael byl učiněn zodpovědným za hřích Achanův. Bůh neřekl: „Jeden z vás zhřešil,“ nýbrž: „Zhřešil **Izrael**.“ (Jozue 7,11.) Právě tak nesl **celý** sbor v Korintě zodpovědnost za onen hřích smilstva v jeho středu spáchaný; apoštol Pavel jim přivolává: „**Nermoutili jste se.**“ (1. Korint. 5,2.) V obou případech musel lid Boží vážné pokorenění prodělávati a vytrpěti těžkou kázeň. A přece nejsou tehdy spáchané hříchy v žádném porovnání s těžkou vinou nesjednocenosti a roztříštěnosti, která dnes na celé církvi Boží spočívá.

I nás stihne dnes výčitka: „**Nermoutili jste se,**“ ale ještě daleko více než oněch věřících v Korintě. Pocit bolesti a zarmoucení není jistě u žádného z nás spatřován v té míře a tak opravdově, jak by vůči tak veliké vině být měl. Právě naopak ukazují mnozí bratří v této věci politování hodnou lhostejnost; oni říkají: „Roztržky jsou nám věci vedlejší, považujeme je za příliš nepatrné, než abychom se jimi zaměstnávali. Lepší, kdyby nebyly; ale když už jsou a nelze na tom nic měnit, tedy jest nejlépe se tím nezaměstnávat.“ Těchto bratří se ptáme: Byla to pro Krista nepatrná věc na kříži trpěti a zemřít, aby „rozptýlené syny Boží **v jedno shromáždil?**“ (Jan 11,52.) Aneb zaměstnával On se příliš mnoho těmi věcmi, když opětně za jednotu dítek Božích Otce svého prosil? (Jan 17,20.23.) Aneb byl apoštol Pavel úzkoprsý a puntičkář, když Korintské pro jejich nesjednocenost tak vážně kárá a vůbec ve svých epištolách o jednotě věřících mluví? (Srovnej 1. Korint. 1,10.—13.; 3,1.—5.; 12,12.—27.; Efez. 4,1.—6.; Filip. 2,2. atd.)

Jest ovšem pravda, že **praktickou** jednotu věřících již neobnovíme; to jest také jediné věcí Boží. Avšak naše věc jest: uznati svou vinu a pokořiti se. To jest také jediné, co **můžeme** činiti, ale také **máme**. Bůh to od nás očekává. **My** jsme zhřešili, **my** se máme pokořiti! I ty, milý křesťanský čtenáři se nemůžeš této viny zříci, jinak bys musel se odříci církve Boží a vyznati, že nejsi vůbec údem těla Kristova. Jako takový máš podíl na vině, která leží na církvi Boží, třeba že i tvé **osobní** obcování jest věrné.

Prorok Daniel byl jistě věrný a neměl osobně podílu na hříších svých otců, avšak on se cítil za jedno s lidem Božím a proto se pokořil za jeho hříchy; ano, on cítil více bolesti nad smutným stavem, nežli všichni současníci. On cítil hluboce smutný stav svého lidu a vyznal před Bohem ve vřelých modlitbách a prosbách: **Zhřešiliť jsme** a převráceně jsme jednali, bezbožnost jsme páchali a protivili jsme se a odvrátili jsme se od přikázání tvých a soudů tvých. Aniž jsme poslouchali služebníků tvých a proroků, kteříž mluvivali ve jménu tvém králům našim, knížatům našim a otcům našim i všemu lidu země. Toběť, ó Pane, sluší spravedlnost, **nám** pak zahanbení tváří, atd. (Dan. 9.)

Daniel sám neuchýlil se od přikázání a ustanovení Božích; právě naopak, on jich za nejtěžších poměrů zachovával dopodrobna. Jakožto žid stranil se každého znečištění na pohanském dvoře krále Nabuchodonozora a nebyl svému Bohu nevěrným ani při záповědi krále Daria ani vzhledem na jámu Ivvou. (Dan. 1,8.; 6,11.) Slova: „**Zhřešiliť jsme, bezbožnost**

*jsme páchali, **protivili jsme se a odvrátili jsme se od přikázání tvých,***“ nemohla jistě o jeho osobním obcování býti řečena. Avšak ona nám osvědčují, jak velice Daniel svou příslušnost k lidu izraelskému cítil a jak hluboce se pokořil, když sám sebe zapomněl a pouze na stav svého lidu myslel.

A jaký příklad sjednocení se Svým lidem dal nám v tomto ohledu Pán! Když Jan Křtitel vyzýval lid izraelský pro hříchy ku pokání, tu přišel On, ten svatý a dokonalý a nechal se pokřtí s tím pokání činícím ostatkem izraelským jako jeden z nich. Aneb kolik z nás mohlo by se vzhledem k osobní věrnosti přibližně přirovnati s Danielem a říci: My jsme se neodvrátili od Slova Božího? — Jak mnohem více příčin máme proto my, abychom se pokořili před Pánem!

K tomu bylo sjednocení Páně s ostatkem izraelským zcela dobrovolný čin, svědectví o Jeho neomezené milosti a lásce k tomuto lidu. Avšak my jsme s církví Boží spojeni. Každý, kdož má život z Boha, jest ode dne svého obrácení k Pánu připojen k církvi; apoštol praví: Skrze **jednoho** Ducha (svatého) **v jedno** tělo pokřtěni jsme. (1. Kor. 12,13.) Svou příslušnost popírati znamenalo by proto také popírání pravdy vyjádřené ve slovech apoštolských a opuštění půdy křesťanství. Činíme-li to však, tu nemáme již práva nazývati se ještě křesťany. Poznáme-li však svou příslušnost, tedy musíme také vinu, na církvi Boží spočívající, uznati za svou vinu a jako Daniel se kořiti. Ano ještě mnohem více než on; neboť náš křesťanský poměr jakožto údů **jednoho** těla jest mnohem vroucnější, než byl u Izraelitů. V Písmě stojí psáno: „*A protož, jestliže co trpí jeden úd, spolu s ním trpí všichni údové; pakli je v slávě jeden úd, radují se spolu s ním všichni údové.*“ (1. Korint. 12,26.)

Nechť si tedy zodpoví každý věřící otázku, zdali se to může spojití s jeho křesťanským vyznáním, když říká: Do roztržek věřících mi nic není, oni mne nekormoutí; já na tom nemohu nic měniti a proto myslím, že je správnější, když se stará každý sám o sebe a zametá před vlastními dveřmi; anebo: Já vím, že na cestě, na které se nalézám, budu spasen a to mně dostačí, vše ostatní jest mi věcí vedlejší. Jest to spolutrpení aneb spoluradování, když jeden úd trpí, aneb v slávě jest? Takové smýšlení nesvědčí zajisté o poznání příslušnosti a o lásce bratrské; jejich řeč není podobna té Daniele, avšak řeči Kainově: „*Zdaliž já jsem strážným bratra svého?*“ (Srovnej 1. Mojž. 4,9.)

Když lid izraelský ulil zlaté tele a prchlivost Hospodinova povstala proti němu a Hospodin je chtěl zničit, tu se stavěl Mojžíš za lid jako zástupce a prosil Hospodina za odpuštění těmito slovy: „*Prosímť, zhřešil jest lid ten hříchem velikým, nebo udělali sobě bohy zlaté. Nyní pak odpusť hřích jejich... a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy, kteroužs psal.*“ (2. Mojš. 32,9—13; 31,32.) Právě tak dojemné jsou city lásky, projevující se v bolesti apoštolově vzhledem k Izraelovi, když píše: „*Pravduť pravím v Kristu a neklamámť, čemuž i svědomí mé svědectví vydává v Duchu svatém, žeť mám veliký zármutek a ustavičnou bolest v srdci mém. Nebo žádal bych já sám zavrženým býti od Krista místo bratří svých, totiž příbuzných podle těla.*“ (Řím. 9,1—3.) Jakou nezištnost, oddanost a obětavost vůči jiným chovali tito mužové! Jaká láska, jaké city sounáležitosti s lidem, který se v tak smutném postavení nalézal! Jak rozdílné jest naproti tomu chování mnohých věřících dnešního dne! Jak často slyšíme mnohého o členech jiných pojmenování opovrhlivým způsobem mluvit, jak hledí zlehčujícím způsobem v očích druhých je snížit, aneb vynášejí i dokonce na světlo s jistým zalíbením jejich chyby a nedostatky! Jak málo myslí tací lidé, že to jsou **jejich bratři**, o kterých oni takto mluví! Kde jsou pocity bolesti! Kde ty vroucí modlitby k Pánu za bratry? Vpravdě, kdyby tito věřící **své chování** ve světle přítomnosti Boží zkoumali, jistě že by rádi o chybách svých bratří mlčeli a hluboce nad sebou se zastyděli. Neboť takovým jednáním nic nezlepší a také neodčiní chyb svých bratří, právě naopak tím se uškodí a roztržka mezi bratřími se stává vždy větší a větší. Jakou zodpovědnost uvalují na sebe takovým smýšlením!

Uprostřed věřících v Korintu panovaly zajisté smutné poměry; avšak přece nebylo apoštolu nic vzdálenějšího než lhostejným aneb zlehčujícím způsobem o nich mluvit. Naopak, on truchlil nad tím a psal jim s mnohými slzami list plný srdečného napomínání a nejvážnějšího poučování. „*Nebo z velkého soužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami, ne abyste zarmoucení byli, ale abyste poznali lásku, kterouž k vám velikou mám.*“ (2. Kor. 2,4.) To jsou city, které se pro **bratří a sestry** jednoho těla sluší. Jak zcela jinak by to stálo dnes s církví Boží, kdybychom veškeré chyby našich bratří na vroucích modlitbách Pánu předkládali, jako to činili Mojžíš, Daniel a Pavel.

Nedostatek vědomí sounáležitosti vysvětlí také, proč bratří od bratří mohou zůstatí odloučení bez podstatných důvodů, s výmluvou: „Vždyť my

máme totéž, co vy a proto neuznáváme potřebu s vámi jíti a opustiti naše dosavadní postavení, vždyť potom byste mohli také s námi jíti.“ Nechceme zde rozhodovati, kdo má pravdu a kdo ne, nýbrž odpovíme jednoduše, že pouze ti bratří před Bohem pravé místo zauímají, kteří **vskutku truchlí** nad smutným stavem církve Boží. Neboť jsme přesvědčeni, že Bůh všem, kteří upřímně truchlí, správnou cestu ukáže a také jsme přesvědčeni, že tito vše vynaloží, aby přes zmatek a různost mínění pravdu skutečně poznali. Každý věřící může podle svého svědomí rozhodnouti, zdali jest tato řeč stranická aneb nestranná.

Čím vroucněji bude cítěn svazek, který veškeré věřící víže, tím větší jest nad tím bolest, když tento svazek jest zneuznán nebo snad dokonce roze-rván. Kde jest však truchlení a bolest, když se řekne: „My nevidíme v různícím se postavení věřících **nic zlého**, vždyť jsme přece jedno, třebaže jednotu u stolu Páně neprojevujeme,“ aneb dokonce: „Ono **jest dobře**, že se věřící nacházejí v tak mnohých a různých stranách, neboť tím vzniká mnohem více zápolící horlivosti ve zvěstování evangelia a ve výchově duší.“ Nebo: „My považujeme věřící za vojsko, které nosí rozličné kroje a náleží různým druhům vyzbrojení; ale přece slouží všichni jednomu králi.“ Neo-svědčují všichni, kteříž takto mluví, že neznají ten úzký vnitřní svazek, kterým Pán na základě Své smrti a Svého vzkříšení všechny Své vyvolené spojil? Jest to mluva **jednoho** Ducha, kterýmž my všichni jsme pokřtěni **v jedno** tělo?

Arciť jest pravda, že přes veškerou roztríštěnost jsme jedno, neboť Duchem svatým učiněná jednota těla Kristova nemůže býti ničím zrušena. Avšak to neruší nikterak naši zodpovědnost vzhledem **k uskutečnění** této jednoty. Potom by mohl každý týmž právem říci, že věřící může hřešiti, poněvadž jsa dílem Kristovým jednou spasen, nemůže již býti zatracen.

Jest to známkou velice špatného duchovního stavu, když někdo řekne: „My jsme přece jedno, třebaže tuto jednotu u stolu Páně neprojevujeme.“ Nestává se naše vina ještě větší, když jednotu, kterou Bůh učinil, známe, avšak nejsme povolni ji uskutečniti? Nestavíme se v zjevný odpor vůči Bohu, když ospravedlňujeme a schvalujeme to, co On ve Svém svatém slově jako zlé odsuzuje a zavrhuje? A porovnání s vojskem se zde vůbec nehodí,¹

¹ Tento obraz jest sám o sobě pěkný a vhodný; všichni věřící jsou bojovníci Pána Ježíše a bývají od svého Pána k rozličným službám upotřebeni. K pohanění jest však převrácené

neboť vojíni bojují, vzdor jejich rozdílnému kroji a vyzbrojení, **v jednom duchu** a následují všichni na **jedno velení svého nejvyššího vojevůdce**. Jsou si dobrými přáteli a každého času hotovi vzájemně si vypomoci. Žádný nenásleduje své vlastní vůle a svého vlastního mínění.

Všichni bojují pod **jedním** vedením a sledují **jeden** cíl. Vítězství aneb porážka jednoho oddílu vzbudí v celém vojsku společné city radosti nebo bolesti. Všichni jsou jako **jeden** muž. — Ach, kéž by tomu tak bylo s věřícími! Žel, že není! Neboť kdyby se v **jednom** duchu shromažďovali, v **jednom** smýšlení bojovali a všichni **slovu Toho, kterýž jest sám Hospodin, Pána našeho Jezukrista následovali**, tedy by netvořili různé strany a tím méně by se navzájem nenáviděli a osočovali. Arciť, jest možné, že věřící jednoho místa z nedostatku vhodně velké místnosti by se shromažďovali v několika místnostech, avšak to by jim nečinilo překážku býti shromážděnu **v jednom duchu a na stejném** základě. — Ach, jak hluboko klesl všeobecně stav věřících, takže se takové výmluvy činí, jak zpředu uvedeno! Jak velmi jest zapotřebí, abychom se hluboce pokořili! Vědomí jednotnosti jest slabé a právě tak slabý jest zármutek a bolest nad rozervaností věřících.

Ovšem, můžeme v našich dnech mezi věřícími pozorovati zvláštní hnutí, z kterého jde najevo pocit sounáležitosti. Mnozí se namáhají spojit různé strany v jeden celek, v t. zv. „Evangelické alianci“. Jedenkrát do roka, střídavě na různých místech bývají pořádána shromáždění, kamž vyšlou téměř všechny náboženské strany své zástupce. Po dobu trvání těchto aliančních shromáždění mají zůstatí veškeré rozdíly stranou. Účastníci, majíce podíl na témže spasení, se tam poznávají, zdraví, pěstují bratrské obecenství, slaví společně večeri Páně a děkují Bohu, že On Svým dítkám dal totéž požehnané místo. Avšak jakmile je takové poslední shromáždění ukončeno a poslední amen vysloveno, tu spěchá každý opět, aby ve svém stranickém postavení dále žil a působil. Tak se obleče v tyto dny zdánlivost jednoty a sounáležitosti, kdežto ostatní čas se žije jen vlastní straně. Ach, jak člověk klame sebe i jiné!

A přece se přikládá těmto aliančním shromážděním veliká důležitost. Velká většina dítek Božích považuje je za veliký pokrok na cestě k získání křesťanské jednoty. Ale kdo má oči, aby viděl, pozná v tom politování

hodný omyl; je to věc, která není dílem Ducha Božího, nýbrž bývá mnohem více od nepřítele duší k sebeklamu používána a k udržení mnohých dítek Božích v úplné nevědomosti ohledně pravdy slova Božího. Místo pokořiti se pro všeobecný úpadek a uznati jednotu, **kteou Duch Boží učinil** a ji uskutečniti, chce člověk **vlastní** silou a podle svého jednotu **činiti**. Na této cestě se však dostane jen ke zdánlivé jednotě, která nejen že jest **před Bohem** úplně bezcenná, nýbrž ani před upřímným a nestranným posouzením lidským nemůže obstáti.

Rádi uznáváme, že mnozí bratři jednají v nevědomosti, avšak jejich nevědomost neodstraní vinu na této zkáze. Saul také pronásledoval křesťany v nevědomosti (1. Tim. 1,13.), avšak pokořil se přece velice, když mu Pán otevřel oči a ukázal jeho převrácené jednání. Pokorným dává Bůh milost. (1. Petra 5,5.) a On nenechá žádného v nevědomosti, kdož se Jeho mocné ruce a vedení Jeho Ducha a slova poddá. Když toto činíme v pravdě, tedy přestáváme choditi **v samovolné** činnosti. Jednotu **nepotřebujeme činiti**; naše **povinnost jest**: jednotu, kterou **Bůh učinil, uznati a uskutečniti**. My **jsme** sjednoceni, **jsme bratři**, údové jedné rodiny. Proto bychom se měli stydět za naši nejednotnost, kořiti se před Bohem a **podati si ruce na půdě Bohem a ne lidmi učiněné jednoty**.

Ti, kteříž toto činí, staví se tím na stranu Boží; jednak **u sebe odsoudí vše, co k rozkolu přispělo** a s druhé strany **jsou ke všemu nakloněni, co by posloužilo k uskutečnění jednoty**. Ti však, kteříž napomínání ku pokoření pohrdavě odmítají, dokazují tím, že si pokoje **nežádají** a tím padne vina rozkolu na ně zpět. Nebo, kdo odehnal Mojžíše, když vyzýval k míru vadící se Izraelity? Byl to ten, jenž svému bližnímu křivdil. Mojžíš jim připomínal jejich vroucí spojení, když pravil: „**Muži, bratři jste.**“ Spolu jim dal najevo, že vina jejich byla **společná**, neboť jinak by se nepřeli. On neřekl jednomu: „Ty jsi v právu,“ ani druhému: „Ty nejsi v právu,“ nýbrž: „**Proč křivdu činíte sobě vespolek?**“ Ale ten, který Mojžíše odehnal, ukázal se tímto jako skutečný viník. „*Ten pak, který činil křivdu bližnímu, odehnal ho řka: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcem nad námi?*“ To byl zjevný odpor proti působení Ducha svatého, kterého se Izrael vždy znovu dopouštěl. Štěpán upamatoval je na tento jejich hřích v tom, když jim pronikajícími slovy přivolával: „**Tvrdošíjní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakž otcové vaši, tak i vy.**“ (Skutk. 7,26.27.51.)

Kéž by Pán jednomu každému ze Svých vyvolených dal milost, aby se

220

pokořil a nekráčel dále na cestě, kteráž člověkem vyvolená, Boha a Jeho slovo zneuctívá! Nezapomeňme, jak Pánu velice jednota Jeho vyvolených leží na srdci a že On k jejímu uskutečnění musil dáti Sebe sama a zemříti. On, který číši vody, kterou nejmenšímu z věřících v Něho podáme, ocení, vidí také, když bratr bratra, lásky nemaje, pomíjí.

Protož milujme se, jak nám Pán náš velí,
zanechme už zlého, které srdce dělí,
ruce podejme si, vzhůru k Pánu zrak,
láska Jeho svatá zažeň všechen mrak!
Vzpomínejme na to, že jsme nalezeni,
krví Beránkovou draze vykoupeni,
jednoty si važme, jíž jsme zapojeni.

Ze života.

Svého času cestovali dva křesťané, kteříž si až dosud byli úplně cizími, společně drahou. Když si již chvíli vyprávěli o Pánu a Jeho věcech, naklonil se jeden z těchto dvou cestujících k svému spolucestujícímu a pravil: „**Smím se vás tázati, ku kterému pojmenování (denominaci) patříte?**“

„Tuto otázku lze často slyšeti,“ odvětil druhý, „avšak můžete mi, prve nežli vám dám odpověď, říci, co mě podle vašeho mínění na mé cestě jako křesťana má řídit?“

První ihned odpověděl: „Slovo Boží je naším jediným, jistým vůdcem.“ — „To je i mé mínění; ale nyní bych rád, dovolíte-li, vaši otázku zodpověděl protiotázkou: **Do kterého pojmenování staví mne slovo Boží?**“

Po krátkém přemýšlení odpověděl první: „**Do žádného.**“

Pak nesmím tedy **žádnému pojmenování přináležeti**. Neboť pakliže se připojím k nějakému pojmenování, pak se nacházím podle vašeho vlastního svědectví v postavení, **do kteréhož mne slovo Boží nepostavilo.**“

„Ale,“ odvětil první, „slovo Boží nás přece napomíná, abychom neopouštěli společného shromáždění svého, ale napomínali se, a to tím více, čímž více vidíme, že se ten den přibližuje?“ (Žid. 10,25.)

„To jest správné, ale křesťan **nepotřebuje** přináležeti k některému po-

jmenování, aby mohl jednati podle tohoto napomenutí, neboť Pán Ježíš praví: „*Nebo kdežkoli shromáždí se **dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já uprostřed nich.***“ (Mat. 18,20.)

Tak, ó Pane, spoj nás všudy,
jak jsi s Otcem jedno Ty,
ať již v světě zde Tvé údy
nedělí zlé různoty.

Z Tvého žáru nechať běře
naše světlo jasno své;
potom svět pak skutkům věře,
zví, že Tví jsme učnové.

Slova Písma svatého.

„Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, aby všichni jedno byli, jako ty, Otče ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.“ (Jan 17,20.21.)

„A když přišel den padesátý, byli všichni jednomyslně spolu. I stal se zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého a naplnil všecken dům, kdež seděli. I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýž posadil se na každém z nich. I naplnění jsou všichni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvatí.“ (Skut. 2,1–4.)

„Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má oudů, ale všichni ti jednoho těla oudové, mnozí jsouce, jedno tělo jsou: tak i Kristus. Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni i v jedno tělo pokřtěni jsme, buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, aneb svobodní, a všichni v jeden duch zapojeni jsme.“ (1. Kor. 12,12.13.)

„I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách... Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše... Jiný pak žádný nesměl se připojiti k nim, ale velebil je lid.“ (Skut. 2,42; 4,32; 5,13.)

„A protož zůstaniž v vás to, což jste slýchali od počátku. Zůstaneliť
222

v vás to, co jste slýchali od počátku, i vy také v Synu i v Otcí zůstanete.“
(1. Jan. 2,24.)

„Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mně kdo, slova mého ostříhati bude.“ (Jan 14,23.)

Redakční. Mnozí čtenáři naší přílohy až dosud nerozeznávají, přes naše častá vysvětlení, že příloha sestává ze dvou dílů. Díl první jsou různé články vzdělávací a je stránkován na stranách. Díl druhý je pokračování úvah 1. kn. Mojž. a je pořadně stránkován dole uprostřed stránek a každé nové pokračování je označeno: 1. kn. Mojž. s řadovým číslem, nyní na př. 1. kn. Mojž. (16.) Tato pokračování nechť si každý uschová, my je doplňovati nemůžeme.

Příloha stojí i s poštovním ročně (192 str.) 10,- Kč. Jsme však ochotni nemajetným vyjítí vstříc a nemůže-li někdo vůbec nic za ní dáti, tedy nechť nám to jen sdělí a obdrží ji zdarma.

Máte-li z přílohy užitek, hleďte, aby ho z ní také i jiní měli; doporučte jim přílohu a rozšiřujte i náš evangelisační list „Posel pokoje“. — ***„Milost Pána našeho Jezukrista s duchem vaším. Amen.“*** (Filem. 25.)
